

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

Faith YALAN

Sisters Planet

JAMIE
McGUIRE

BİR Maddox Erkeği severse, BU SONSUZA KADARDIR. Ama ya ilk aşkı siz değilseniz?

Kendini beğenmiş, katı ve acımasız Thomas Maddox, istihbarat bürosunun sahip olduğu en iyi ajandı. Ne kadar hayat kurtarmış olursa olsun, bir tanesi için eli kolu bağlıydı: Küçük kardeşi Travis hapis cezasıyla karşı karşıyaydı. Travis'in tek kurtuluş şansı mafyayla olan sıra dışı bağıydı. Thomas, kardeşi Travis'i kurtarabilmek için FBI ile bir anlaşma yapmıştı.

Liis Lindy işiyle evli, inatçı ve cüretkâr bir FBI ajanıydı ve her nasıl oluyorsa Thomas'ı yumuşatabilen tek kişiydi. Bu da onu Thomas'a eşlik edecek ideal kişi haline getiriyordu. Bir çift gibi görünerek Travis ve Abby'nin bir plajda yapılacak yemin tazeleme törenine katılacak ve Travis'e artık FBI için çalışması gerektiği haberini vereceklerdi. Fakat görevleri sona erip de artık rol yapmalarına gerek kalmadığında ne olacaktı?

Maddox Kardeşler serisinin bu ikinci kitabında, gizemli Thomas Maddox'un dünyasını tanıyacak ve bu anlaşılması güç adamın ilk aşkı olmasa bile son aşkı olmanın ne kadar güzel olabileceğini göreceğiz.

Sisters Planet

en: Boran Evren

YABANCI

21

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi -

Tatlı Yalan
Özgün Adı | *Beautiful Redemption*
Jamie McGuire

Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin
Düzelti | Gizem Sert
Kapak ve Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Temmuz 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-43-2

Türkçe Çeviri © Boran Evren, 2015
© Yabancı Yayınları, 2015
© Jamie McGuire, 2015

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çeviren
Boran Evren

Autumn Hull için,
Arkadaşlığın paha biçilemez...

Ve Kelli Spear,
Hep yanımda olduğun için öylesine minnettarım ki...

Birinci Bölüm

Gerçek olan tek şey kontroldü. Planlama, hesaplama ve gözlem yapmanın, hayatın en beter tatsızlıklarının; gereksiz riskler, hayal kırıklıkları ve en önemlisi de kalp kırıklığı, önüne geçebileceğini küçük bir yaşta öğrenmiştim.

Ama tatsızlıkların önüne geçmek için plan yapmak kolay iş değildi ve bu gerçek kendini Cutter's Pub'ın loş ortamında insanın gözünü kamaştıran bir netlikte belli etmişti.

Duvarlara asılı olan bir düzine civarı neon tabela ve tavana gömülü lambalardan gelip barın arkasındaki içki şişelerini aydınlatan zayıf ışık bana çok az bir rahatlık sağlasa da, geri kalan her şey sadece evden ne kadar uzak olduğumu hatırlamama neden oluyordu.

Eski bir ahırdan alınan ahşapla döşenmiş duvarlar ve siyah lekeli çamdan kaplamalar Midtown'daki mekânı merdiven altı kaçak bir bar gibi göstermek için tasarlanmıştı ama ortam fazla temizdi. Ortamın boyası yüz yıldır içilen onca sigaranın dumanıyla sararmamıştı ve duvarlar Capone ya da Dillinger hakkında fısıldaşmıyordu.

Yeni dairemde eşyalarımı kutularından çıkarmayı bıraktığımdan beri, iki saattir aynı taburede oturuyordum. Dayanabildiğim sürece beni ben yapan eşyaların gözden uzak olmasını tercih ediyordum. Yeni mahallemi keşfetmek çok daha çekiciydi, özellikle de şubatın son gecesi olmasına rağmen hava inanılmaz yumuşakken. Yeni

bağımsızlığımın tadını çıkarırken bir yandan da evde nerede olduğuma ve neler yaptığuma dair rapor vermemi bekleyecek kimsenin olmamasının getirdiği ek bir özgürlüğüm de vardı.

Taburenin sıcak tuttuğum yastığı suni deri kaplıydı ve Federal Soruşturma Bürosu'nun' büyük cömertlik edip o öğleden sonra hesabıma yatırdığı taşınma bonusunun hatırı sayılır bir miktarını içtikten sonra hâlâ o yastığın üstünden düşmeyerek büyük bir başarıya imza atıyordum.

O geceki beşinci Manhattan'ımm son yudumunu da gösterişli kadehten ağzıma yuvarladıktan sonra boğazımı yakarak mideme inişini hissettim. Burbon ve tatlı vermutun yalnızlık gibi bir tadı vardı. Her ne kadar *yuvam* binlerce kilometre uzakta olsa ve eğimli barın yanına dizilmiş on iki sandalyede ne kadar uzun otursam o kadar uzaklaşıyormuş gibi gelse de, bu tat en azından kendimi evde hissetmemi sağlıyordu.

Ama kayıp değildim. Kaçaktım. Beşinci kattaki dairemde üst üste dizilmiş kutularda bir sürü eşyam vardı. Chicago'daki minicik dairemizde eski nişanlım Jackson'ın kılını kıpırdatmadan, bir köşede somurtup toplamamı izlediği eşyalarım.

Başka yerlere tayin olmak Büro'da rütbe atlamanın temel koşullarından biriydi ve ben de kısa sürede bu konuda usta olmuştum. Ona San Diego'ya transfer edildiğimi ilk söylediğimde Jackson hiç umursamamıştı. Havaalanında tam uçağa binip gitmemin hemen öncesinde bile ilişkimizi yürütebileceğimizden bahsedip sözler veriyordu. Jackson bir şeyi bırakıp gitmek konusunda hiç iyi değildi. Beni sonsuza dek sevmekle tehdit etmişti.

* Federal Bureau of Investigation. -çn

Kokteyl kadehini önümde beklenti dolu bir gülümsemeyle salladım. Barmen kadehi düzgün bir şekilde ahşap tezgâhın üstüne yerleştirmeme yardımcı olduktan sonra bir kez daha doldurdu. Portakal kabuğuyla kiraz, bardağın içinde sıvıda ağır ağır dans ediyorlardı; tıpkı benim gibi.

"Bu sonuncusu tatlım," dedi barmen, barın iki yanım-da kalan kısımlarını silerken.

"Bu kadar sıkı çalışmayı bırak. Öyle iyi bahşiş veren birisi değilim."

"Federaller asla vermezler zaten," dedi yargılamadan.

"O kadar mı belli oluyor?" dedim.

"Bu civarda sizinkilerden çok oturan var. Hepiniz aynı şekilde konuşuyorsunuz ve evinizden uzakta geçirdiğiniz ilk gece sarhoş oluyorsunuz. Ama endişelenme, Federal olduğunı herkese ilan ediyor da değilsin."

"Tanrı'ya şükürler olsun," deyip kadehimi kaldırdım. Ciddi değildim. Büro'yu ve ona dair her şeyi seviyordum. Kendisi de bir ajan olan Jackson'ı bile sevmiştim."

"Nereden tayin oldun?" diye sordu. Aşırı dar siyah v-yakalı tişörtü, manikürlü parmakları ve mükemmel bir şekilde jölelenmiş saçları flört eden gülümsemesini ele veriyordu.

"Chicago," dedim.

Dudaklarını geri çekip neredeyse balığa benzeyinceye kadar büzdü ve gözlerini kocaman açtı. "Kutluyor olmalısın."

"Kaçacak yerim kalmayana dek canımı sıkmamam lazımlı aslında." Bir yudum alıp burbonun dudaklarımda kalan dumanlı acısını dilimle sildim.

"Ha. Eski sevgilinden mi kaçırıyorsun?"

"Benim mesleğimde gerçek anlamda kaçmak mümkün değildir."

“Hadi canım. O da mı federal? Yattığın yere pislemeyeceksin tatlım.”

Parmağımı kadehin ağzında gezdirdim. “Tam olarak bunun eğitimini verdikleri söylenemez.”

“Biliyorum. Çok sık oluyor. Hep görüyorum,” dedi başını iki yana sallarken. Konuşurken bir yandan da deterjanlı suyla dolu lavaboda bir şeyler yıkıyordu. “Yakınlarda mı oturuyorsun?”

Onu şöyle bir süzdüm, birinin ajan olduğunu halinden anlayıp fazla soru soran kim olsa şüphelenirdim.

“Buraya sık sık gelecek misin?” diye netleştirdi sorusunu.

Sorgusunun nereye gittiğini görünce başımla onayladım. “Tahminen.”

“Bahşişi dert etme. Taşınmak pahalı bir iştir, arkada bıraktıklarını içip unutmak da. Daha sonra ödeşiriz.”

Her ne kadar büyük ihtimalle benim dışımda kimse tarafından fark edilmese bile, söyledikleri dudaklarımın aylardır olmadığı şekilde kıvrılmasına neden oldu.

“Adın ne?” diye sordum.

“Anthony.”

“Sana hiç Tony diyen oluyor mu?”

“Burada içmek isteyenler demezler.”

“Anlaşıldı.”

Anthony bu pazartesi gecesinin geç saatlerinde ya da bazılarının diyeceği gibi salı sabahının erken saatlerinde, barda kalan diğer tek müşteriyle ilgilendi. Gözleri şişip kızarmış, tıknaz, orta yaşlı kadın siyah bir elbise giymişti. Anthony bunu yaparken kapı sonuna kadar açıldı ve benim yaşlarımda bir adam hızla içeri girip iki yanımdaki tabureye oturdu. Kravatını gevşetip mükemmel ütülenmiş beyaz Oxford gömleğinin üst düğmesini açtı. Benim

tarafıma bir bakış attı ve o yarım saniye içinde ela gözleri hakkımda bilmek istediği her şeyi kaydetti. Sonra da bakışlarını başka yöne çevirdi.

Spor ceketimin cebindeki telefonum titreşince çıkarıp ekrana baktım. Jackson'dan bir mesaj daha gelmişti. İsmi-nin yanında, iki parantez arasında sıkışmış küçük bir '6' gönderdiği mesajların sayısını belirtiyordu. O kısıtılmış sayı bana en son dokunduğu anı hatırlattı; kendisini tatlı şeyler söyleyerek, aramızdaki her şeyi bitirmeye ikna ettiğim kucaklaşma sırasında.

Jackson'dan üç bin dört yüz altmış kilometre uzaktaydım ve yine de bana kendimi suçlu hissettirmeyi başarı-yordu ama yeterince değil.

Cep telefonumun yan düğmesine basıp Jackson'un mesajına yanıt vermeden ekranı kararttım. Sonra da altıncı kadehimin kalanını dikip parmağımı barmene doğru kaldırdım.

Cutter's Pub'ı, San Diego'nun Uluslararası Havaalanı ve hayvanat bahçesi arasında kalan bir bölgesi olan Mid-town'daki yeni dairemden çıkıp hemen köşeyi dönünce bulmuştum. Chicago'daki meslektaşlarım kurşungeçirmez yeleklerinin üstüne FBI'nın standart parkalarını giyerlerken, ben de San Diego'da askısız bir tişörtün üstüne geçirdiğim spor ceketim ve dar kot pantolonumla normalden de sıcak olan havanın tadını çıkarıyordum. Biraz kalın giyinmiş ve hafif de terli hissediyordum ama tabii bu sistemimdeki alkol miktarından da kaynaklanıyor olabilir.

"Böyle bir yerde olmak için fena halde küçüksün," dedi iki tabure ötemdeki adam.

"Nasıl bir yerde?" dedi Athony, bir yandan kaşını kaldırıp diğer yandan bir bardağı yumruğuyla temizlerken.

Adam onu duymazdan geldi.

“Ben küçük değilim,” dedim, içkimden bir yudum almadan önce. “Sadece minyonum.”

“İkisi aynı şey değil mi?”

“Aynı zamanda çantamda bir elektroşok aletim var ve sol kroşem oldukça pistir, dolayısıyla yutamayacağın lokmayı ağzına alma.”

“Kung Fu’n çok güçlüymüş.”

Dikkatimi ona vererek adamın aradığı tatmini yaşatmadım. Bunun yerine dimdik ileri bakmaya devam ettim.

“Bana ırkçı bir laf mı ettin sen?”

“Kesinlikle hayır. Gözüme biraz şiddete eğilimliymişsin gibi göründün, hepsi bu.”

“Ben şiddete eğilimli değilim,” dedim, her ne kadar öyle bir izlenim bırakmak boş kafalı, yüzeysel biri gibi görünmekten daha iyi olsa da.

“Ha, gerçekten mi?” Soru sormuyordu. Gıcıklık ediyordu. “Daha yeni Asyalı kadın barış hareketi liderlerine ödül verildiğini duydum. Onlardan biri olmadığını tahmin ediyorum.”

“Aynı zamanda İrlandalıyım,” diye homurdandım.

Küçük bir kahkaha attı. Sesinde bir şeyler vardı, sadece ego değil ama kendine güvenden fazlası. Bir şeyler beni dönüp ona iyice bir bakmaya itiyordu ama gözlerimi barın diğer tarafına dizilmiş şişelerden ayırmadım.

Adam daha iyi bir tepki alamayacağını anladıktan sonra yanımdaki boş tabureye geçti. İçimi çektim.

“Ne içiyorsun?” diye sordu.

Gözlerimi devirip ona bakmaya karar verdim. Güney California’nın havası kadar güzeldi ve Jackson’a daha az benzemesi mümkün değildi. Oturmasına rağmen uzun boylu olduğunu anlayabiliyordum; en az bir doksandı.

Açık yeşil renkli gözleri bronzlaşmış cildinde adeta parlıyordu. Her ne kadar ortalama bir erkeğin kendisini tehdit olarak görmesi mümkün olsa da, tehlikeli olduğu hissine kapılmadım, en azından benim için değildi; hem de iki katım olmasına rağmen.

“Ne verirse,” dedim en iyi flörtöz gülümsememi saklamaya çalışmadan.

Savunmalarımı güzel bir yabancı için bir saatliğine kapatmak kabul edilebilir bir şeydi, özellikle de altıncı kadehin ardından. Flört edecektik, hâlâ içimde kalmış olan bütün suçluluk duygumu unutacaktım ve eve dönecektim. Büyük ihtimalle bir de bedava içki içecektim. Bu saygı değer bir plandı.

Sırıtmama aynı şekilde karşılık verdi. “Anthony,” dedi bir parmağını kaldırarak.

“Her zamankinden mi?” diye soru Anthony barın ucundan.

Adam başıyla onayladı. Buranın müdavimiydi. Yakınlarda oturuyor ya da çalışıyor olmalıydı.

Anthony kadehimi doldurmaktansa önümden alınca suratımı astım.

Omzunu silkti, yüzünde hiç de özür dilemiş gibi bir ifade yoktu. “Sana son içkin olduğunu söylemiştim.”

Yabancı, yarım düzine yudumda benim sarhoşluk seviyeme yaklaşacak kadar ucuz birayı midesine indirmişti. Memnundum. Ayıkmuş taklidi yapmama gerek kalmayacaktı ve seçtiği içki de kasıntı bir tip olmadığını ya da beni etkilemeye çalışmadığını gösteriyordu. Ya da belki de sadece çulsuzdu.

“Sana bir içki ısmarlayamayacağımı söylemenin nedeni Anthony’nin sınır koymuş olması mı, yoksa gerçekten de sana içki ısmarlamama izin vermeyecek olman mı?”

“Kendi içkilerimi alabiliyor olmam,” dedim, biraz dilim dolanarak da olsa.

“Bu civarda mı oturuyorsun?” diye sordu.

Ona bir bakış attım. “Güdük kalmış sohbet becerilerin beni her geçen saniye biraz daha hayal kırıklığına uğrattıyor.”

Başını geri atıp yüksek sesle bir kahkaha attı. “Tanrı aşkına, kadın. Sen neredensin böyle? Buradan değilsin o kesin.”

“Chicago. Daha yeni geldim. Oturma odamda hâlâ üst üste duran kutular var.”

“Seni anlıyorum,” dedi, saygısını göstermek için içkisini havaya kaldırıp anlayışla başını sallarken. “Geçen üç yılda iki defa ülkenin bir ucundan öbür ucuna taşındım.”

“Nereye?”

“Buraya. Sonra DC’ye. Sonra yeniden buraya.”

“Politikacı ya da lobici falan mısın?” diye sordum kümsemeyen bir gülümsemeyle.

“Hiçbiri,” dedi, yüz ifadesi tiksintiye dönüşürken. Birasından küçük bir yudum aldı. “Adın ne?” diye sordu.

“İlgilenmiyorum.”

“Bu berbat bir isim.”

Suratımı ekşittim.

Devam etti. “Bu neden taşındığını açıklıyor işte. Bir adamdan kaçırıyorsun.”

Ona öfkeyle baktım. Güzeldi ama aynı zamanda küstahtı; haklı olduğunda bile. “Ve yeni bir tane aradığım da yok. Tek gecelik bir ilişki istemiyorum, intikam için düzmek peşinde değilim, o tarz hiçbir şeyde gözüm yok. O yüzden gel ne paranı ne de zamanını boş yere harcama.

* District of Columbia- ABD’nin başkenti Washington’un içinde bulunduğu federal bölge. -çn

Kendisine içki ısmarlamanı seve seve kabul edecek hoş, tatlı bir Batı Sahili kızı bulabileceğinden eminim.”

“Eğlence bunun neresinde?” dedi öne doğru eğilerek.

Tanrım, ayık olsaydım bile şu anda etkisiyle sarhoş olmuştum.

Dudaklarının bira şişesinin ağzına dokunmasını izlediğimde, kasıklarımın arasında bir sızlama hissettim. Yalan söylüyordum ve o da bunu farkındaydı.

“Seni kızdırdım mı?” diye sordu hayatımda gördüğüm en baştan çıkarıcı gülümsemeyle.

Saçları sadece dört-beş santim uzunluğunda ve sinek-kaydı tıraşlı bu adam ve gülümsemesi benden çok daha zorlu kaleleri fethetmişti.

“Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?” diye sordum.

“Belki. Kızdığında dudaklarının aldığı şekil... beni benden alıyor. Bütün gece sırf dudaklarını izleyebileyim diye sana hıyarın teki gibi davranabilirim.”

Yutkundum.

Küçük oyunum sona ermişti. O kazanmıştı ve bunu biliyordu.

“Buradan çıkmak ister misin?” diye sordu.

Anthony’e işaret ettim ama yabancı başını iki yana sallayıp tezgâha büyük bir banknot koydu. Bedava içki, en azından planımın bu kısmı işlemişti. Adam kapıya doğru yürüdü ve eliyle önden gitmemi işaret etti.

“Arkasını getirmeyeceğine bir haftalık bahşişim üstüne bahse girerim,” dedi Anthony yabancının duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

“Canı cehenneme,” dedim hızla yürüyüp kapıdan çıkarken.

Yeni arkadaşımın yanından geçip kaldırıma çıktım ve kapı arkamdan yavaşça kapandı. Oyuncu ama sıkı bir tutuşla elimi kavradı ve beni kendisine çekti.

“Anthony geri basacağını düşünüyor,” dedim başımı kaldırıp ona bakarak.

Benden fazlasıyla uzundu. Yakınında durmak, sine-mada en ön sırada oturmak gibiydi. Gözlerine bakabil-mek için çenemi yukarı kaldırıp başımı arkaya atmam gerekiyordu.

Öne doğru eğilip beni öpmesi için ona meydan oku-dum.

Yüzümü incelerken tereddüt etti ve sonra gözleri yu-muşadı. “İçimden bir ses bu defa öyle olmayacağını söy-lüyor.”

Aşağı eğildi ve neredeyse ilk defa öpüşüyormuş gibi meraklı ve yumuşak başlayan öpücük hem tutkulu hem de romantik bir öpüşmeye dönüştü. Dudakları sanki on-ları hatırlıyor hatta verdikleri hissi özlemişler gibi dudak-larımla dans ediyordu. Daha önce hiç deneyimlemediğim bir elektrik akımı bedenimden geçip giderken bütün sinir uçlarımı eritti. Bunu daha önce o kadar çok kere yapmış-tık ki, bir fantezide ya da belki de rüyada. Olabilecek en iyi déja vu’ydu.

Daha bir saniye geçmeden geri çekildi, gözleri sanki hâlâ o ânın tadını çıkarıyormuş gibi sınıksız kapalıydı. Ba-şını eğip bana baktığında başını iki yana salladı. “Kesin-likle geri basmayacağım.”

Köşeyi dönüp hızla yolun karşısına geçtik ve apart-manımın verandasına çıktık. Çantamın içinden anahtar-larımı çıkardım ve sonra da içeri girip asansörün önünde bekledik. Parmakları parmaklarıma dokundu ve birbirle-rine dolandıklarında beni bütün gücüyle kendine çekti. Asansörün kapısı açılınca sendeleyerek içeri girdik.

Kalçalarımı kavrayıp beni kendine doğru çekerken parmak uçlarım doğru düğmeyi arıyordu. İpek gibi du-daklarıyla boynuma dokununca tenimin altındaki her

sinir hücresi kıvılcımlar çıkararak dans etti. Kulağımdan başlayıp çenemden boynuma kadar kondurduğu minik öpücük silsilesi amaçlı ve deneyimliydi. Elleri sanki hayatı boyunca beni beklemiş gibi her dokunuşuyla ona daha yakın olmam için yalvarıyordu. Her ne kadar ben de kendimi aynı akıldışı duyguya kaptırmış olsam da, bunun cazibesinin tamamen oynadığı oyunun bir parçası olduğunun farkındaydım ama kendisini elbiselerime fazla güçlü asılmamak için gözle görülür şekilde engellemesi küçük şok dalgalarının bütün bedenimi sarsmasına neden oluyordu.

Beşinci kata geldiğimizde bütün saçımı bir tarafa atıp omzumu ortaya çıkardı ve dudaklarını tenimin üstünden kaydırıldı.

“Ne kadar yumuşaksın,” diye fısıldadı.

İronik bir şekilde sözleri bütün tenimde binlerce küçük tümseğin kabarmasına neden oldu.

Kapını kilidiyle uğraşırken anahtarlarım şingirdadı. Adam kapının kulpunu çevirince neredeyse içeri düşüyorduk. Benden uzağa yaslanıp sırtıyla kapıyı kapattı ve elleriyle beni kendine çekti. Burnuma bira ile parfümünden kaynaklanan safran ve ahşabın karışımı çok hafif bir koku geldi ama ağzı hâlâ naneli diş macunu kokuyordu. Dudaklarımız bir kez daha birleştiklerinde dilinin ağzımın içine girmesine izin verirken parmaklarımı ensesinde birleştirdim.

Ceketimi omuzlarımdan sıyrıp yere bıraktı. Ardından kravatını gevşetip başının üstünden çekip çıkardı. Gömleğinin düğmelerini açarken tişörtümü çekip çıkardım. Uzun siyah saçlarım kat kat üstlerine dökülüp kapatmadan önce çıplak göğüslerim bir an için görüldü.

Yabancı gömleğini çıkarmıştı, hemen önümde duran vücudunun üst kısmı etkileyici genlerin ve yıllar süren yoğun bir egzersiz rejiminin işbirliğiyle kusursuzluğa erişmişti. Topuklularımı fırlatıp attım ve o da aynı şekilde ayakkabılarını çıkardı. Parmaklarımı karnındaki kasların bütün girinti ve çıkıntıları üstünde gezdirdim. Bir elim pantolonunun düğmesine yerleşirken diğeri de altındaki kalın sertliği kavradı.

Tanırım. Dev gibi. Bir alet.

Fermuarından gelen sert ses bacaklarımın arasındaki sıcaklığın kalp gibi atmasına neden oldu, adeta okşanmak için yalvarıyordu. Parmaklarımı kollarının arkasına bastırırken öpücükleri önce omuzlarıma ardından da göğüslerime gitmek için boynumu terk etti. Bütün bunlar olurken yavaşça pantolonumu aşağı doğru sıırıyordu.

Dikilip birkaç saniyeliğine durakladı ve önünde çırpı- çıplak duruyor oluşumun keyfini çıkarmak için bir an bekledi. Aynı zamanda biraz da şaşırmış gibi duruyordu. “İç çamaşırı giymiyor musun?”

Omzumu silktim. “Asla.”

“Asla mı?” diye sordu gözleri hayır demem için yalvarıyordu.

Bana bakma şeklini sevmiştim; kısmen hayranlık, kısmen eğlence ve kısmen de başa çıkılamayacak şiddette bir uyarılma vardı gözlerinde. Chicago’daki kız arkadaşlarım hep hiçbir yükümlülüğü olmayan tek gecelik ilişkilerin faydalarını övüp dururlardı. Karşımdaki adam bunu denemek için ideal bir adaydı.

Bir kaşımı kaldırıp bu yabancınn bana kendimi bu kadar seksi hissettirmesinin tadını çıkardım. “Tek bir tanem bile yok.”

Beni kaldırdı ve ayak bileklerimi sırtına dolayıp kilitledim. Aramızda kalmış tek kumaş parçası koyu gri boxerıydı.

Beni koltuğa taşıırken öptü ve ardından nazikçe yastıkların üstüne yatırdı. “Rahat mısın?” diye sordu, neredeyse soluk soluğa.

Başımla onaylayınca beni bir defa öpüp çabucak pantolonunun yanına gidip cüzdanından kare bir paket çıkardı. Geri döndüğünde paketi dişleriyle açtı. Kendi kondomunu getirmesinden memnun olmuştum. Kondom almayı akıl etmiş olsam bile sipariş verirken ona uyacak büyüklükte bir tane alacak bir ön görüşe ya da iyimserliğe sahip değildim.

Sımsıkı kalçalarına uzanıp parmaklarımı tenine bastırdım ve içime girerken onu yönlendirdim. İç çekme sırası bendeydi.

İnleyip dudaklarını bir kez daha dudaklarıma yapıştırdı.

Koltukta on dakika boyunca manevra yapmamızın ardından terli ve yüzü kıpkırmızı olmuş bu yabancı bana hayal kırıklığına uğramış ve özür dileyen bir bakışla baktı. “Yatak odan nerede?”

Koridoru işaret ettim. “Sağdaki ikinci kapı.”

Beni uyluklarımdan tutup kaldırırken beline dolanmış bacaklarımla onu sımsıkı tuttum. Çıplak ayaklarını yere vurarak koridorda ilerlerken kutuların, plastik poşetlerin ve üst üste dizilmiş tabaklar ile yatak örtüsü takımlarının yanından geçti. Dudakları dudaklarımda, tanımadığı, loş bir dairede nasıl olup da bir yere takılıp düşmediğini bilemiyordum.

İçimden çıkmadan yürürken söyleyebildiğim tek ismi haykırmaktan kendimi alamadım “Yüce Tanrım!”

Dudaklarını çekmeden gülümsedi ve kapıyı açıp beni yatağa indirdi.

Üstüme yerleşirken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Dizlerini koltuktakinden daha fazla açarak daha derine gidiyor, kalçalarını hareket ettirirken her hamlede dizlerimin bağını çözen bir noktaya dokunuyordu. Sanki beklemekten neredeyse can verecekmiş gibi bir kez daha dudakları dudaklarımdaydı. Onunla daha yarım saat önce tanışmış olmasaydım bana dokunuşunu, beni öpüşünü ve üstümde hareket ediş şeklini aşk sanabilirdim.

Yanağını yanağıma değdirip konsantre olurken nefesini tuttu. Sona ulaşmaya çalışıyordu. Aynı zamanda el ele çıktığımız bu mantıksız, aptalca ve sorumsuzca serüveni uzatmaya çalışıyordu. Bir eliyle yataktan destek alırken diğeriyle dizimi omzuna bastırdı.

Tekrar tekrar içime girerken battaniyeyi parmaklarım bembeyaz olana dek sıktım. Jackson büyüklük açısından talihsiz değildi ama bu yabancının her santimimi doldurduğuna şüphe yoktu. Kendini her içime gömdüğünde bütün vücudumu sarsan fantastik bir acı dalgası yükseliyordu ve her geri çekildiğinde de henüz bitmediğini umarak paniğe kapılıyordum.

Kollarım ve bacaklarım ona sarılı halde merdivenleri çıktığından beri on ikinci defa çığlık attım. Dili ağzımın içinde o kadar güçlü ve kendinden emindi ki bunu daha önce çok hem de çok defa yaptığını biliyordum. Bu da işi kolaylaştırıyordu. Daha sonra hakkımda bir yargıda bulunacak kadar umursamıyordu ve böylece benim de umursamama gerek kalmıyordu. O düğmeli Oxford gömleğin altında nasıl bir vücut olduğunu bir defa gördükten sonra kendimi suçlamam mümkün değildi, ayık olsaydım bile.

Bir kez daha içime doğru hamle yaptı ve teri terimle karışıp tenlerimiz eriyormuş da birbirimize karışıyormuşuz gibi hissetmemizi sağladı. Her hareketiyle vücudumu sarıp beni darmadağın eden acı ve haz karışımıyla gözlerim adeta yukarı doğru kaydılar.

Dudakları dudaklarıma dönünce, ne kadar şevkli ve buna karşın yumuşak ve inanılmaz oldukları düşüncesi-ne dalıp gittim. Dilinin her hamlesi hesaplanmış, tecrübeli ve tamamen benim hazzımı hedefliyormuş gibiydi. Jackson özellikle iyi öpüşüyor denemezdi ve her ne kadar üstümdeki bu adamla yeni tanışmış olsam da, sabahın erken saatlerinde, tabii eğer o kadar uzun beklerse, dairem-den sıvıştıktan sonra o uzun, hasret dolu öpüşmelerimizi özleyecektim.

Beni muhteşem ve acımasız bir şekilde düzerken bir eliyle uyluğumu kavrayıp bacaklarımı biraz daha açtı ve diğer eliyle nazikçe pembe, şişmiş tenimi ovaladı.

Birkaç saniye sonra çığlık atıyor, kalçalarımı kalçalarıyla buluşması için kaldırıyor ve titreyen dizlerimle belini sıkıyordum. Ben inlerken aşağı eğilip dudaklarımı dudaklarıyla kapadı. Dudaklarmda bir gülümseme belirmediğini hissedebiliyordum.

Birkaç yavaş hamle ve nazik öpücüğün ardından zincirlerinden boşanmıştı. Kendini, her defasında bir öncekinden daha güçlü, içime iterken bütün kasları kasıldı. Benim son derece etkileyici bir zirveye ulaşmamın ardından daha sert ve zalimce hamlelerle içime girerken sadece kendisine odaklanmıştı.

Dudaklarım inlemesini susturdu ve orgazmı onu dalga dalga yukarı taşıırken yanağını yanağıma dayadı. Yavaşça üstümde sakinleşti. Bir an durup soluklandı ve sonra da yanağımla öptü ve dudakları bir süre orada kaldı.

Karşılaşmamız bir dakikadan kısa bir süre içinde spon-tane bir maceradan acı verici bir ne yapacağını bilememe haline geçiş yapmıştı.

Odadaki sessizlik ve hareketsizlik alkolün etkisini ortadan kaldırdı ve yaptığımız şeyin gerçekliğini fark etmeye başladım. Seksi ve arzulanır hissetmekten utanılacak kadar hevesli, ucuz bir ganimete dönüşmüştüm.

Yabancı dudaklarımı öpmek için eğildi ama çenemi aşağı eğip geri çekildim ki daha hâlâ içimde olduğu düşünülecek olursa, bu epey komik bir hareketti.

“Ben,” diye başladım, “sabah erkenden işte olmam lazım.”

Utanmış ifademi umursamadan beni yine de öptü. Dili dilimle dans ederken onu okşayıp ezberledi. Burnundan derin derin soludu, hiç de acelesi yok gibiydi ve ardından geri çekilip gülümsedi.

Kahretsin, dudaklarını özleyecektim ve bir anda bu yüzden kendimi çok zavallı hissettim. Bir daha beni böyle öpen birini bulup bulamayacağımı bilmiyordum.

“Ben de. Ben... bu arada benim adım Thomas,” dedi yumuşak bir sesle. Yanıma yuvarlanıp gevşedi. Başını eliyle desteklemişti. Giyinmek yerine sanki sohbet etmeye hazırmış gibi görünüyordu.

Bu yabancıнын daha fazla bir şeye dönüştüğü her saniye bağımsızlığım biraz daha elden gidiyordu. Yaptığım her şeyi Jackson’a rapor etmem hakkındaki düşünceler art arda açılan televizyon kanalları gibi aklımdan geçiyordu. Binlerce kilometreyi salt başka bir ilişkiye zincirleneyim diye tepmemiştim.

Dudaklarımı birbirlerine bastırdım. “Ben,” *Yap, yapsana, hadi işte, eğer şimdi yapmazsan sonra saçını başını yolacaksın,* “duygusal olarak müsait değilim.”

Thomas başıyla onayladı, ayağa kalktı ve oturma oda-

sına gidip ses çıkarmadan giyinmeye başladı. Bir elinde ayakkabıları, diğer elinde anahtarları yatak odamın kapısında durdu, kravatı yamulmuş bir halde boynundan sarkıyordu. Gözümü dikip bakmamayı denedim ama yapamadım, onun her santimetresini ezberleyip hayatım boyunca fantezisini kuracaktım.

Başını eğip bana baktı ve küçük bir kahkaha attı. Yüzünde hâlâ beni yargılayan bir ifade yoktu. "Boktan bir pazartesi gününü muhteşem bir sürpriz sonla bitirdiğin için teşekkürler." Arkasına dönmeye başladı.

Battaniyeyi üstüme çekip doğrularak oturdum. "Sorun sende değil. Sen harikaydın."

Bana bakmak için döndü, gölgede kalan yüzünde uka-la bir gülümseme vardı. "Benim için endişelenme. Buradan kendimden şüphe ederek çıkmıyorum. Bana gerekli uyarıyı yaptın. Daha fazlasını beklemiyordum."

"Bir saniye beklersen seni geçiririm."

"Yolu biliyorum. Burası benim apartmanım. Birbiri-mizle bir daha karşılaşacağımızdan eminim."

Yanaklarım bembeyaz oldu. "Bu apartmanda mı otu-ruyorsun?"

Tavana baktı. "Tam senin üstünde."

Yukarıyı işaret ettim. "Bir üst katta mı demek istiyor-sun?"

"Evet, ve," dedi utangaç bir gülümsemeyle, "benim dairem tam seninkinin üstünde. Ama genelde evde ol-muyorum zaten."

Yutkundum, dehşete kapılmıştım. *Yükümlülük getirme-yen tek gecelik ilişki buraya kadarmış.* Tırnağımla oynama-ya başlayıp söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. "Ta-mam... o zaman, eee, iyi geceler yani, herhalde, ha?"

Thomas kendini beğenmiş, baştan çıkarıcı bir gülüm-semeyle bana baktı. "İyi geceler."

İkinci Bölüm

Jackson'ın attığı suçluluk tribinin etkisini San Diego saha ofisindeki ilk günümünden önceki gece içerek üstümden atmanın, o güne dek yaptığım en akıllıca iş olmadığı ortaya çıkmıştı.

Yanımda sadece yeleğimi getirmiştım ve kaydımı yaptıınca beylik tabancamı, kimlik kartımı ve iş için kullanacağım cep telefonumu aldım. Beş numaralı takıma atanmıştım ve kurumda Y-YÖA* diye kısalttığımız, şu kötü şöhretli Yardımcı Yönetici Özel Ajan'la kaynaşamadığı için giden ajandan kalan tek boş masayı buldum. Namı Chicago da bile duyulmuştu ama yükselme şansını tepmem için huysuz bir amirden çok daha fazlası gerekiyordu.

Masanın yüzeyinin sadece küçük bir kesimi ince bir toz tabakasıyla kaplı değildi, büyük ihtimalle eski ajanın bilgisayarının ve eşyalarının durduğu yerler. Kulaklık kutumu dizüstü bilgisayarımın hemen yanına yerleştirdim, resim çerçevesi ve benzeri şahsi eşyaların eksikliği nedeniyle masam takım odasının kalanına göre epey zavalı duruyordu.

Bir kadın, "Çok yazık," deyince düşüncelerimi yüksek sesle söyleyip söylemediğimi merak ettim.

Genç ama hafif tehditkâr havası olan bir kadın kollarını

* Yaklaşık olarak Türkiye'deki 'amir' pozisyonuna denk geliyor. -Ç"

kavuşturup, çalışma bölmemi takım odasının bir ucundan öbür ucuna giden koridordan ayıran bir yirmiye bir buçuk metrelik kumaş duvarın kenarına dayanmış, bana bakıyordu. Parlak ama bunun dışında sıradan kahverengi saçları ensesinde alçak bir topuzda toplanmıştı.

"Haklı değilsin diyemeyeceğim," dedim, tozu kâğıt havluyla silerken.

Yeleğimi dolabıma yerleştirmiştim bile. Chicago ofisinden yanımda getirdiğim tek şey oydu. San Diego'ya yeniden başlamak için gelmişim, dolayısıyla eski hayatımı sergilememin bir manası yoktu.

"Tozdan bahsetmiyorum," dedi göz kapakları düşük, yeşil gözleriyle beni izlerken. Yanakları hafif tombuldu ama bu sadece ne kadar genç olduğunu göstermeye yarıyordu. Geri kalan her yeri kesinlikle atletikti.

"Biliyorum."

"Ben Val Taber. Sakın bana Ajan Taber deme, yoksa arkadaş olamayız."

"O zaman sana Val mı dememi istersin?"

Suratını astı. "Başka ne diyebilirsin ki zaten?"

"Ajan Taber," dedi uzun, zayıf bir adam yanından geçerken. Söylediğinin ardından ne geleceğini biliyormuş gibi ukala bir gülümsemesi vardı.

"Bisiktirol," dedi Val, adamın elinden bir dosyayı çekip alarak. Önce dosyaya, ardından da bana baktı. "Sen istihbarat analisti misin? Lisa Lindy?"

"Liis diye okunuyor," dedim ezilip büzülerek. İnsanları düzeltmeye hiç alışmamıştım. "Diil diyormuşsun gibi ama başında 'L' sonunda 'S' var."

"Liis. Affedersin. Sana kıyak çekilmiş diyorlar." Sesi kinaye yüklüydü. "Ben de hadi oradan lan diyorum ama aslında beni hiç ilgilendirmez tabii."

Haklıydı. Yabancı diller üstüne uzmanlaşan bir kadın

özel ajan olmam sayesinde transfer mevzusu açılınca bir tek önüme kırmızı halı sermedikleri kalmıştı ama amirimin onayı olmadan hangi alanda uzmanlaştığımı kimseye söylememe talimatı almıştım.

Amirin ofisine baktım. Benim masamdan bile boştu. Boş bir ofisten onay almak epey zor olacakmış gibi görünüyordu.

"Haklısın," dedim, ayrıntılara girmek istemediğimden.

Tam ben Chicago'dan ayrılmaya karar verdiğimde Takım Beş'in bir dil uzmanına işinin düşmesi safi şanstı. Gizlilikte ısrar edilmesi büyük ihtimalle Büro içi bir mesele olduğuna işaret ediyordu ama varsayımlarda bulunmak, transferi kapmama yardımcı olmayacaktı, dolayısıyla formlarımı doldurup eşyalarımı toplamıştım.

"Harika." Dosyayı bana uzattı. "Üç numaralı başlığın transkriptini buraya çıkaracaksın. Maddox bir de FD-üç-sıfır-iki istiyor. Gelen kutundaki ilk e-postanın hoş geldin paketi olması lazım ve bir sonraki de Maddox'un gönderdiği bir ses dosyası olacak. Sistemimize alışana kadar kullanman için FD-üç-sıfır-ikilerin birer kopyasını çıkarıp bir de CD aldım. Hemen başlamanı istiyor."

"Teşekkür ederim."

Hollywood senaristleri ve genel olarak halk arasında tape olarak bilinen telefon dinleme kayıtları Büro'daki işimin büyük bir kısmını oluşturuyordu. Kayıtlar alındıktan sonra onları dinler, çevirir ve bir rapor yazardım; aynı zamanda şu meşhur FD-302 kod adıyla da bilinirler. Ama bana verilen Üç Numaralar genellikle İtalyanca, İspanyolca ya da annemin anadili olan Japonca olurlardı. Kayıtlar İngilizce olduklarında transkripsiyonu OHT* takım sekreteri- yapardı.

* Ofis Hizmetleri Takımı. -çn

Bir şeyler bana Val'ın bir analistin bir Üç Numara'yı çeviriyor olmasında tuhaf bir şeyler olduğunu düşündüğünü söyledi, çünkü gözlerinde merak ya da şüphe pırıltıları vardı. Fakat bana bir şey sormadı ve ben de bir şey söylemedim. Bildiğim kadarıyla San Diego'da bulunma amacımı bilen tek ajan Maddox'tu.

"Üstündeyim," dedim.

Bana göz kırpıp gülümsedi. "Daha sonra sana etrafı göstermemi ister misin? Oryantasyon turu sırasında atlanan bir şeyler oldu mu?"

Sorusunu yarım saniye kadar düşündüm. "Egzersiz odası?"

"Onu biliyorum işte. Sık sık işten sonra gidiyorum, bara gitmeden hemen önce," dedi.

Sağını sıkıca topuz yapmış olan bir kadın yanından geçerken, "Ajan Taber," dedi.

Val bir kez daha, "Bisiktirol," dedi.

Bir kaşımı kaldırdım.

Omzunu silkti. "Hoşlarına gitmeseydi benimle böyle konuşmazlardı."

Gülmemek için kendimi kasarken dudaklarım kenara kaydı. Val Taber insana iyi geliyordu.

"Saat öğleyi geçince ilk iş bir takım toplantısı yapacağız." Bir süre bunun üstüne düşündü. "Öğle yemeğinden sonra egzersiz odasının yerini gösteririm. Saat on birle öğlen arasında girilmesi yasak gibi bir şey. Patron konsantre olmayı seviyor da," dedi, son kısmı fısıldayıp parmaklarını dramatik bir hareketle dudaklarının kenarına götürerek.

"On iki buçuk," dedim başımla onaylayarak.

"Benim masamda," dedi Val, bir yandaki bölmeyi işaret ederek. "Komşuyuz."

“Doldurulmuş tavşan da neyin nesi?” diye sordum, Masasının köşesine oturtulmuş, gözlerinin yerine X işaretleri dikilmiş sıska beyaz tavşanı kast ederek.

Zayıf bir üçgenden oluşan burnu kırıştı. “Doğum günüm geçen haftaydı.” Ben cevap vermeyince yüzünü tiksintiyle buruşturdu. “Bisiktirol.” Yüzüne yavaşça bir sırtma yayıldı, sonra da göz kırıp masasına gitmek için köşeyi döndü. Masasının başına oturup sırtını bana döndü ve dizüstü bilgisayarında e-postalarını açtı.

Başımı iki yana sallayıp kulaklığımı kutusundan çıkarıp kulağıma taktım daha sonra dizüstü bilgisayarına bağlayıp etiketsiz beyaz klasörü açtım ve plastik bir kılıftaki CD’yi çıkarıp sürücüye yerleştirdim.

CD’deki program yüklenirken *Yeni Dosya* ibaresine tıkladım. Parmaklarım klavyenin üstüne kıvrılıp konuşlanırken kalp atışlarım hızlanmıştı, artık yazmaya hazırdım. Yeni bir proje, boş bir sayfada bana başka hiçbir şeyin vermediği, keyif veren bir şeyler vardı.

Dosyada konuşan iki sesin kime ait oldukları, geçmişleri ve neden en başta bir Üç Numara talep ettiğimiz yazıyordu. San Diego’nun Takım Beş’i büyük ölçüde organize suçlarla ilgileniyordu ve her ne kadar aslında benim tercih ettiğim alan şiddet içeren suçlar olsa da, bu da yeterince yakın sayılırdı. Gitmeye mecbursan herhangi bir kapı iş görüyordu.

İtalyanca konuşan iki farklı kalın ses kulaklıkların kapattığı kulaklarımı doldurdu. Konuşmaları alçak sesle dinliyordum. İronik bir şekilde sırları açığa çıkarmak için kurulmuş olan devlet dairesinin bir yirmiye bir yirmilik çalışma bölmeleri sır tutmak için hiç elverişli değillerdi.

Yazmaya başladım. Konuşmaları çevirip dökümünü çıkarmak sadece ilk adımlardı. Ardından en sevdiğim kısım geliyordu. İsim yaptığım ve sonunda beni Virginia’ya

götürecek olan alan: Analiz. Gönlüm şiddet içeren suçlardaydı ve Virginia'nın Quantico kasabasındaki UŞİSAM olarak da bilinen Ulusal Şiddet İçeren Suçlar Analiz Merkezi de olmak istediğim yerd.

İlk önce kayda alınmış olan iki adam birbirlerinin ego-larını okşayıp hafta sonu kişi başına kaç orospu kaldırdıklarından bahsettiler ama muhabbet kısa süre içinde ciddileşip patronlarıymış gibi görünen bir adam üstüne yoğunlaştı: Benny.

Ben yazarken Val'ın bana verdiği dosyaya bir baktım Benny'nin Las Vegas'ta mafya oyununda iyi bir oyuncu-yken kaç puan kazandığına şöyle bir göz atabildim. San Diego'nun onun dosyasına nasıl rast geldiğini ve Neva-da'daki saha çalışmasını kimin yaptığını merak ettim. O ofisi ne zaman aramamız gerekse Chicago'nun şansı hiç yaver gitmezdi. Kumarbazlar olsun, suçlular ya da yasa koruyucular olsun, Vegas herkesi çok meşgul ediyordu.

Yedi sayfa sonra parmaklarım raporuma girişmek için sabırsızlanmaya başlamışlardı ama bir hata olmadı-ğından emin olmak için kaydın üstünden bir kere daha geçtim. Bu benim San Diego'daki ilk görevimdi ve aynı zamanda üstümde belli bir alanda kendini ispatlamış bir ajan olmanın getirdiği ekstra bir yük de vardı. Bu rapor etkileyici olmak zorundaydı, en azından benim nezdimde.

Zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyordum artık: Val bölmelerimiz arasındaki küçük aralıktan bana bakmaya başladığında daha sadece yarım saat geçmiş gibi geliyordu, bu defa da duvarımın kenarına tırnaklarıyla vurmaya başlamıştı.

Ağzı oynadı ama dediklerini duymadım dolayısıyla kulaklıklarımı çıkardım.

“Çok da iyi bir arkadaş olmuyorsun ama sen. Daha ilk öğle yemeğimize geç kaldın,” dedi.

Şaka mı yapıyordu, ciddi miydi bilemedim.

“Ben sadece... zamanın nasıl geçtiğini fark edememişim. Özür dilerim.”

“Özürle karın doymuyor. Hadi gidelim de şöyle yağlı bir çizburgeri mideme indirebileyim.”

Onunla asansöre yürüdüm, Val zemin katın düğmesine bastı. Kapalı otoparka inince peşinden iki kapılı siyah Lexus’una yürüdüm ve Başlat düğmesine basıp arabayı çalıştırmasını izledim. Koltuk ve direksiyon onun özel ayarlarına göre konumlarını değiştirdiler.

“Güzelmiş,” dedim. “Benimkinden epey daha iyi bir maaş alıyor olmalısın.”

“İkinci el. Erkek kardeşimden aldım. Kendisi bir kar-diolog. Pislik.”

O arabayı garajdan çıkarırken ben de kıkırdadım. Giriş kapısının yanındaki binayı geçtikten sonra korumaya el salladı ve en yakındaki hamburgerciye doğru sürdü.

“Ofiste hamburger satmıyorlar mı?”

Yüzü tiksintiyle buruştu. “Evet, ama en iyisi Fuzzy’s Burgers*.”

“Fuzzy Burger mi? Bu kulağa hiç iştah açıcı gelmiyor.”

“Fuzzy değil, Fuzzy’s Burgers. Güven bana,” deyip sağa döndü.

Sonra da sola dönüp arabayı elle yapılmış bir tabelası olan değişik ama çok hoş görünümlü bir hamburgercinin önüne park etti.

Tezgâhın arkasındaki adam, “Val!” diye bağırdı, biz içeri girer girmez. “Val gelmiş!” diye bağırdı.

“Val gelmiş!” diye tekrarladı bir kadın söylediğini.

* Fuzzy kıvrıkcık demek. Bu da Kıvrıkcığın Burgerleri anlamına geliyor. -çn

Biz daha tezgâha gelemeden adam beyaz kâğıda sarılmış, küçük, yuvarlak bir nesneyi kasada duran, bembeyaz bir önlük giymiş kadına fırlattı.

"Peynir, hardal ve mayonezli BMD'," dedi kadın bilgiç bir gülümsemeyle.

Val bana dönü. "Tiksindirici değil mi?"

"Ben de aynısından alayım," dedim.

Yemeklerimizi koyduğumuz tepsilerimizi alıp köşede, pencere kenarında boş bir masa bulup oturduk.

Gözlerimi kapatıp üzerime gelen gün ışığının tadını çıkardım. "Daha marta yeni girmişken havanın bu kadar güzel olması çok tuhaf."

"Tuhaf değil, muhteşem. Sıcaklık yılın bu döneminin ortalamasının üstünde seyretti ve öyle olmadığında bile hep günlük güneşlikti. Dünyanın her yerinin havası San Diego'nunki gibi olsa herkes daha mutlu olurdu." Val altın rengi kıvrıkcık patatesini küçük bir ketçap kâsesine daldırdı. "Patatesleri denemen lazım. Tanrım, patatesleri denemen lazım. O kadar iyiler ki. Bazen geceleri yalnız olduğumda ki bu tahmin ettiğinden daha sık olur, bunlara aşeriyorum."

"Bir tahminde bulunmadım," dedim, kendi küçük kâseme bir patates bandırırken. Sonra da hemen ağzıma attım.

Haklıydı. Hemen bir tane daha aldım.

"Hazır konusu açılmışken, bir erkek arkadaşın var mı? Ya da kız arkadaşın? Sadece merakımdan soruyorum."

Başımı iki yana salladım.

"Yaptın mı peki? Yani sen hiç..."

"Bir kızı öptüm mü?"

Val kıkırdadı. "Hayır! Hiç ilişkin oldu mu?"

* Beykın, marul, domates. -çn

"Neden soruyorsun?"

"Haa, demek karmaşık bir durum var. Anlaşıldı."

"Aslında hiç de karmaşık değil."

"Dinle," dedi Val hamburgerinden aldığı ilk lokmayı çiğnerken, "ben harika bir arkadaşımıdır ama kendini biraz daha açman lazım. Yabancılarla takılmayı sevmem."

"Herkes ilk başta yabancıdır," dedim kendi yabancıımı düşünerek.

"Hayır, Büro'da öyle olmuyor."

"Neden sadece dosyamı açıp okumuyorsun ki?"

"Onun hiç eğlencesi yok ki! Hadi ama. Yükselmek için mi tayinini istedin, yoksa uzaklaşmak için mi?"

"İkisi de."

"Mükemmel. Devam etsene. Annenle baban berbat tipler mi?" Eliyle ağzını kapattı. "Of, Tanrım, hayattalar, değil mi?"

Sandalyemde kıvrandım. "Eee... evet öyleler. Normal bir çocukluğum oldu. Annemle babam beni de, birbirlerini de severlerdi. Tek çocuğum."

Val içini ekti. "Tanrı'ya şükürler olsun. O zaman bir sonraki saygısız sorumu sorabilirim."

"Hayır, evlatlık değilim," diye devam ettim monoton bir sele. "Lindy İrlanda ismi. Annem Japon."

"Baban kızıl saçlı mı?" Ukala ukala sırtıttı.

Ona öfkeli gözlerle baktım. "İlk gün sadece iki tane saygısız soru sorabilirsin."

"Devam et," diyerek pes etti.

"Onur öğrencisi olarak mezun oldum. Bir adamla çıkıyordum. Yürümedi," dedim kendi hikâyemden bıkmış bir şekilde. "Drama yoktu. Ayrılığımız da ilişkimiz kadar sıkıcıydı."

"Ne kadar?"

"Jackson'la ne kadar mı beraber olduk? Yedi yıl."

"Yedi yıl ve yüzük yok, öyle mi?"

"Denebilir," dedim suratımı asarak.

"Ha. İşinle evlisin demek ki. Betty Büro."

"O da öyleydi."

Val yanaklarını şişirip kakhaha atı. "Bir ajanla mı çıkıyordun?"

"Evet. SWAT'ta görevliydi."

"Daha da kötü. Onunla nasıl bu kadar süre beraber kalabildin? İkinci sırada olmayı nasıl bu kadar uzun süre kaldıracıldı?"

Omzumu silktim. "Beni seviyordu."

"Ama yüzüğü geri vermişsin. Sen onu sevmiyor muydun?"

Yeniden omzumu silkip hamburgerimden bir ısırık aldım. "Ofis hakkında bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordum.

Val yeniden ukala ukala sırtıttı. "Konuyu değiştiriyorsun ha? Klasik. Hmmm... ofis hakkında bilmen gerekenler. Maddox'un canını sıkma. Kendisi Yardımcı Yönetici Özel Ajan."

"Ben de öyle duydum," dedim, tuzu silkmek için ellerimi birbirine sürterken.

"Ta Chicago'dan mı?"

Başımla onayladım.

"Aslı olan bir dedikodu. Büyük, devasa, olağanüstü bir hıyar kendisi. Yarın sabah toplantıda göreceksin."

"O da mı gelecek?" diye sordum.

* Special Weapons and Tactics'in (Özel Silahlar ve Taktikler) kısaltması. Bu birim özellikle ağır silahlarla donanmış suçlulara hızla müdahale edilmesi gerektiğinde devreye sokulur. -çn

Başıyla onayladı. "Sırf güvenin kırıldığında nasıl bir performans gösterdiğini gözlemlemek için en iyinin en iyisi olsan da sana değersiz bir ajan olduğunu söyleyecek."

"Bununla başa çıkabilirim. Başka ne var?"

"Ajan Sawyer tam bir erkek-fahişedir. Ondan uzak dur. Ve Ajan Davies de onun kadın versiyonudur, ondan da uzak dur."

"Ha," dedim söylediklerini çözümlerken. "Jackson'la yaşadığımız rezaletten sonra kendimi yeni bir ofis içi ilişkide göremiyorum."

Val gülümsedi. "İkisi hakkında da birinci elden bilgim var... dolayısıyla benden de uzak durman lazım."

Somurttum. "Burada beraber takılması güvenli olan birileri var mı?"

"Maddox," dedi. "Anne meseleleri var ve bir süre önce birileri fena canını yaktı. Kendin açıp göstersen de memelerine bakmaz."

"Demek kadınlardan nefret ediyor."

"Hayır," dedi, düşünceli düşünceli uzaklara bakarken. "Sadece onlardan uzak durmaya yemin etmiş. Bir daha canının yanmasını istemediğini düşünüyorum."

"Ne derdi olduğu umurumda değil. Eğer dediğin doğruysa kesinlikle onunla takılmak istemiyorum."

"Bir sorun yaşamayacaksın. Sadece işini yap ve hayatına devam et."

"Benim hayatım işim," dedim.

Val çenesini kaldırdı, yanıttımdan etkilendiğini gizlemeye çalışmıyordu. "Daha şimdiden bizden birisin. Maddox biraz kalın kafalıdır ama eninde sonunda o da görecektir."

"Onun hikâyesi ne?" diye sordum.

Suyundan bir yudum aldı. “Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce San Diego’ya geldiğimde işine odaklanmış ama tahammül edilebilir biriydi. Dedğim gibi, memleketindeki bir kız canını yakmış: *Camille*,” dedi, ismi sanki zehirliymiş gibi telaffuz etmişti. “Ayrıntıları bilmiyorum. Kimse hakkında konuşmuyor.”

“Tuhaf.”

“Daha sonra üç beş kadeh içmek için buluşmaya ne dersin?” diye sordu, konuşmamızın konusu kişisel hayatımdan çıkınca ilgisini kaybetmişti. “Midtown’da havalı küçük bir pub var.”

“Midtown’da oturuyorum,” dedim komşumu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ederek.

Sırtıttı. “Ben de. Bizden orada oturan çok var. Hep beraber sana acılarını unutturabiliriz.”

“Acılarım yok, sadece anılarım var. Kendi kendilerine silinirler.”

Val’in gözleri bir kez daha ilgiyle parladı ama sorgulamasından hoşlanmıyordum. O kadar da arkadaş meraklısı değildim. Yani aslında öyleydim ama sınırlarım vardı.

“Peki ya sen?” diye sordum.

“Bu cuma gecesi sohbet ederken konuşulacak bir şey, sert içkiler ve bangır bangır çalan müzik eşliğinde. Peki, buraya erkeklerden uzak durmaya yemin edip de mi geldin? Kendini mi arıyorsun?” Sorularında zerre kadar ciddiyet yoktu.

Yanıtlarım evet olsalar bile bunu itiraf etmeye niyetim yoktu. Benimle dalga geçmek niyetinde olduğu çok belliydi.

“Eğer öyleyse dahi, fena halde çuvalladım,” dedim, önceki geceyi düşünerek.

Val öne doğru eğildi. "Ciddi misin? Buraya daha yeni geldin. Tanıdığın birisi mi? Liseden sınıf arkadaşın mesele?"

Başımı iki yana sallarken yanaklarımın kızardığını hissettim. Anılar hızla ama kesik kesik gözlerimin önünde canlandılar; Thomas'ın ela gözleriyle barda oturduğu yerden bana attığı bakış, sırtıyla ittiği kapımdan çıkan ses, içime ne kadar kolayca girdiği ve her inanılmaz hamlesiy-le titreyen, havaya kaldırdığım ayak bileklerim. Bunları düşününce neredeyse refleksif bir hareketle dizlerimi birbirine bastırdım.

Val'ın yüzüne kocaman bir sırıtış yayıldı. "Tek gecelik ilişki mi?"

"Seni ilgilendirmez ama evet."

"Hiç tanımadığın biriyle mi?"

Başımla onayladım. "Denebilir. Aynı apartmanda oturuyoruz ama olayın sonrasına kadar haberim yoktu."

Val şaşkınlıkla derin bir nefes aldı ve ahşap sandalyesine yaslandı. "Biliyordum," dedi.

"Neyi biliyordun?"

Öne eğilip kollarını kavuşturarak masanın üstüne dayadı. "Çok iyi arkadaş olacağımızı biliyordum."

Üçüncü Bölüm

“Lisa kimin nesi oluyor?” Yüksek bir ses takım odasının dört duvarında yankılandı. “Lisa Lindy?”

San Diego ofisindeki daha ikinci günümdü ve erken yapılacak toplantının başlaması için bekleyen düzinelerce ajandan biriydim. Az önceki öfkeli bağırıştan önce herkes gerginmiş gibi görünüyordu ama şimdi hepsi de sakinleşmiş gibi duruyorlardı.

Genç Yardımcı Yönetici Özel Ajanın gözlerinin içine baktığımda az kalsın dilimi yutuyordum. Karşımdaki oydu: tek gecelik ilişkim, özlediğim o dudaklar, komşum.

Panik ve safra anında boğazımda yükselse de hemen yutup geri gönderdim.

“Liis diye okunuyor,” dedi Val. “Diil dermiş gibi ama başında ‘L’ sonunda da ‘S’ var, efendim.”

Kalbim yerinden çıkmak istermiş gibi atıyordu. Birilerinin öne çıkmasını bekliyordu. Hayatımın yeni bir başlangıçtan ‘karmaşık bir durum’a geçmesine tam üç, iki—

“Liis Lindy benim efendim. Bir sıkıntı mı var?”

Gözlerimiz buluştuğunda duraksadı ve bedenime dalga dalga bir dehşet duygusu yayıldı. Onun da yüzünde beni tanıdığını belirten bir ışık belirdi ve ardından bir anlığına bembeyaz oldu. Yükümlülüğü olmayan tek gecelik ilişkinin artık o kadar büyük bir ağırlığı olmuştu ki kendimi asmak istiyordum.

Çabucak kendine geldi. Onu böylesine öfkelen­dirmiş olan her ne idiyse bir an için eriyip gitti ama sonra yüzü sertleşti ve yeniden her şeyden nefret etmeye başladı.

Özel Ajan Maddox'un sertliği dillere destan olmuş, namı kendisinden önce her yere ulaşmıştı. Bütün ülkede ajanlar arasında dizginleri asla elinden bırakmaması ve imkânsız beklentileri olmasıyla tanınıyordu. Buraya onun altında çalışırken acı çekmeye hazırlıklı gelmiş­tim. Hazırlıklı olmadığım şey bunu gerçekten de onun altında olduktan sonra yapmaktı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Gözlerini kırıştırıp dosyayı uzattı. "Bu FD-üç-sıfır-iki kabul edilebilir gibi değil. Chicago'da işleri nasıl yürütüyordunuz bilmiyorum ama San Diego'da kâğıda bir şeyler karalayıp iyi oldu demeyiz."

Herkesin ortasında beni bu kadar sert eleştirmesi, içine girdiğim utanç spiralinden beni çıkarıp yeniden Betty Büro rolüne bürünmemi sağladı.

"Raporun bir eksikliği yok," dedim kendine güven dolu bir sesle.

Öfkeme rağmen önceki gecenin anıları gözümde canlanıyordu: Patronumun bedeninin o takım elbisenin altında nasıl görüldüğünü, bütün gücüyle, çekiç gibi, hidetle içime girerken pazularının nasıl kasıldıklarını, dudaklarının dudaklarımda verdiği hissin ne kadar tatlı olduğunu geçirdim aklımdan. Kendimi içine attığım kargaşanın şiddeti tokat gibi çarptı suratıma. Kendine güvenle konuşmayı bırak, doğru düzgün nasıl cümle kurulacağı hakkında bile en ufak bir fikrim yoktu.

"Efendim," diye başladı Val, "Rapora seve seve bakarım ve —"

"Ajan Taber?" dedi Maddox.

Yarı yarıya *Bisiktirol* demesini bekliyordum.

"Buyurun, efendim."

"Bir raporu kabul edip etmeyeceğime karar verebilecek durumdayım."

"Evet, efendim," dedi hiç etkilenmeden ve parmaklarını birbirine geçirip ellerini masanın üstüne koydu.

"Sana verilen işi yapabilecek misin Ajan Lindy?" diye sordu Maddox.

İsmimi sanki ağzında kötü bir tat bırakıyormuş telaffuz etmesinden hoşlanmamıştım.

"Evet, efendim." Ona efendim demek o kadar tuhaf geliyordu ki. Kendimi aşırı itaatkâr hissetmeme neden oluyordu. Babamın kanı damarlarımda kaynıyordu.

"O zaman yap."

Beni doğrudan Maddox gibi adı çıkmış, götün teki bir Y-YÖA'nın ateş hattına sokacak olsa da San Diego'da olmak istemiştim. Chicago'da olup Jackson'la yedi yıldır devam eden aynı muhabbeti sürdürmekten iyiydi. O ismin ağzımda kötü bir tat bıraktığı kesindi işte.

Yine de kendimi aklımdakini söylemekten alıkoyamadım. "Eğer izin verirsiniz çok mutlu olurum efendim."

Odada bir iki kişinin rahatça duyulabilecek kadar yüksek sesle içlerini çektiğinden emindim. Ajan Maddox gözlerini kırptırdı. Bana doğru bir adım attı. Uzun ve giydiği özel dikim takıma rağmen son derece tehditkâr görünüyordu. Her ne kadar benden otuz santimden daha uzun olsa ve hem silahıyla hem de yumruklarıyla ölümcül olduğu söylense de İrlandalı tarafım gözlerimi kısıp başımı dik tutmam için beni kandırdı ve daha ilk günden amirime bir adım daha atması için meydan okudum.

Başka bir ajan, "Efendim," diyerek Maddox'un dikkatini çekti.

Maddox döndü ve adamın kulağına fısıldamasına izin verdi.

Val bana doğru eğildi, o kadar sessiz konuşuyordu ki neredeyse konuşmaktansa soluk alıyor gibiydi. "Bu Marks. Burada Maddox'a en yakın olan ajan o."

Marks benden çok da uzun olmadığı için Maddox'un eğilmesi gerekmişti ama geniş omuzluydu ve neredeyse Y-YÖA kadar tehlikeli görünüyordu.

Maddox başıyla onayladı ve sonra da soğuk ela gözlerini odadaki herkesin üstünde gezdirdi: "Abernathy hakkında birkaç ipucumuz var. Marks bu gece Vegas'taki irtibat ajanımızla buluşacak. Taber, Benny'nin adamı Arturo konusunda neredeyiz?"

Val tam Maddox, FD-302'mi masanın üstüne atarken raporunu vermeye başladı.

Maddox, Val'ın bitirmesini bekleyip öfkeyle bana baktı. "Geçek bir istihbaratın olduğunda bana bir şeyler gönder. Seni buraya Carter'in tavsiyesi üzerine getirdim. Onun yüzünü kara çıkarma."

"Ajan Carter kolay kolay herkesi övmez," dedim, söyledikleri hoşuma gitmemişti. "Bunu çok ciddiye alıyorum."

Maddox bir kaşını kaldırıp beklemeye başladı.

"Efendim. Kendisinin takdirini çok ciddiye alıyorum, efendim."

"O zaman gün sonunda bana kullanabileceğim bir şey ver."

"Emredersiniz efendim," dedim dişlerimin arasından.

Herkes ayağa kalkıp dağıldı ve ben de raporumu masanın üstünden aldım ve arkasında Ajan Marks'la giden Maddox'a öfkeyle baktım.

Birisi bana içinde su olan köpük bir bardak uzattı ve

ağır aksak masama dönüp kendimi pek de zarif olmayan bir şekilde sandalyeme bırakmadan önce bir yudum içtim.

“Teşekkür ederim, Ajan Taber.”

“Bisiktirol,” dedi. “Ve hapı yuttun. Senin ciğerinden nefret ediyor.”

“Duygularımız karşılıklı,” dedim bir yudum daha içmeden önce. “Burası bir mola yerinden ibaret. Esas hedefim Quantico’da analist olmak.”

Val, kızıl kahve buklelerini geriye çekip burup sararak ense kökünde alçak bir topuzda topladı. O, dört toka kullanarak topuzun saçlarının ağırlığı yüzünden dağılmasını engellemeye çalışırken, benim zavallı ince siyah saçlarım kıskançlık krizi geçiriyorlardı. Yandan ayrılmış perçemini alnından çekip sol kulağının arkasına sıkıştırdı.

Val genç görünüyordu ama deneyimsizmiş gibi de durmuyordu. Önceki gün geçmişinde sonuca ulaşmış kaplanmış birkaç davası olduğundan bahsetmişti.

“Ben de San Diego’nun geçici olduğunu söylemiştim ama bak, dört yıl geçti ve hâlâ buradayım.”

Oda yapılırken bu amaç için tasarlanmış kahve köşesindeki kahve makinesinin yanına kadar peşimden geldi.

Takım Beş’in üyeleri işlerinin başına dönmüş, bilgisayarlarına bir şeyler yazıyor ya da telefonla konuşuyorlardı. Kupam dolduğunda birkaç paket şeker ve krema alıp yüksek arkalıklı siyah sandalyeme döndüm. Her şeyi Chicago’daki ofisimle karşılaştırmamayı denedim ama San Diego’nun ofisleri daha iki yıl önce inşa edilmişti. Bazı yerlerde hâlâ taze boya kokusunu alabiliyordum. Chicago ofisi kullanılmaktan iyice yıpranmıştı. Tayini mi almadan önce altı buçuk yıl boyunca evim olmuştu. Sandalyem pratikte kalçalarımın şeklini almıştı, masamdaki dosyalar tam istediğim şekilde organize edilmişti ve

ajanların bölmelerinin duvarları az da olsa mahremiyet sağlayacak kadar yüksekti, üstüne bir de Y-YÖA beni ikinci günümde bütün takımın karşısında paramparça etmemişti.

Val dumanı tüten kupayı masamın üstüne koymamı izleyip kendi sandalyesine oturdu.

Suratımı asıp kremanın paketini parmağımla yokladım.

"Yarım yağlı sütüm bitti ama buzdolabında yüzde ikiğim var," dedi sesinde hafif bir anlayış tınısı vardı.

Suratımı buruşturdum. "Hayır. Sütten nefret ederim."

Val'ın kaşları yukarı fırladı ve ardından gözlerini yere çevirdi, ses tonum onu şaşırtmıştı. "Tamam, o halde. Sütten hazzetmiyorsun. Bir daha sormayacağım."

"Yok. Sütten nefret ediyorum, yani *ruhum* sütten nefret ediyor."

Val kıkırdadı. "İyi o halde, demek buzdolabı yolculuğum iptal oldu." Üstünde aile resimleri ve hatta bir kalemlik dahi olmayan boş masama göz attı. "Bu bölmede çalışan adam... ismi Trex'ti."

"Trex mi?" diye sordum.

"Scottie Trexler. Tanrım, nasıl da hoştu. O da tayinini istedi ama tamamen gitti. Artık başka bir kurumda çalıştığını düşünüyorum." İçini çekti, gözleri benim göremediğim bir şeyleri görüyorlardı. "Ondan hoşlanırdım."

"Üzgünüm," dedim başka ne diyeceğimi bilemediğimden.

Omzunu silkti. "Buralarda bağlanmamayı öğrendim. Maddox ipleri sıkı tutuyor ve buna tahammül edebilen ajan sayısı da fazla değil."

"Beni korkutmuyor," dedim.

"Böyle dediğini ona söylemeyeceğim, yoksa gerçekten de kışından ayrılmaz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yüzümün ısındığını hissettim, Val'ın fark etmesine yetecek kadar kızarmış olmalıydım, çünkü gözlerini kıstı.

"Kızardın."

"Hayır kızarmadım."

"Ve şimdi de yalan söylüyorsun."

"Kahvedendir."

Val gözlerimin içine baktı. "Daha bir yudum bile almadın. Sana söylediğim bir şey seni utandırdı. Maddox... kıç..."

Yoğun bakışları altında kıpırdandım.

"Midtown'da yaşıyorsun."

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. Oturduğum yeri değil yakında keşfedeceğini bildiğim şeyi inkâr ediyordum. *Hayatını federal soruşturma yürüterek kazanan bir arkadaş edinmenin Tanrı belasını versin.*

"Maddox senin komşun değil mi?"

Etrafa bakınarak başımı daha da hızlı iki yana salladım. "Val, hayır... dur..."

"Siktiir. Şaka yapıyorsun. Tek gecelik ilişki yaşadığın adam Maddox!" diye tısladı, neyse ki sesini fısıltıdan yükseğe çıkarmamıştı.

Yüzümü kapatıp alnımı masama dayadım. Bölmenin duvarının üstünden eğildiğini duyabiliyordum.

"Tanrım, Liis. Az önce onu gördüğünde öldün mü? Bilememen nasıl mümkün olabilir ki? O nasıl bilemez? Tanrı aşkına seni işe alan o!"

"Bilmiyorum," dedim başımı sağa sola sallayarak. Parmaklarımı masanın kenarına bastırmıştım. Doğrulurken gözlerimin altındaki ince deriyi aşağı çektim. "Siki tuttum, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla en az bir defa." Val ayağa kalkarken rozeti sallandı. Bana ukala bir sırıtmayla baktı ve ince uzun parmaklarını ceplerine soktu.

Başımı kaldırıp çaresizlikle ona baktım. "Ne olur beni şimdi öldür. İstirabıma son ver. Silahın var. Yapabilirsin."

"Neden yapacaktım? Yıllardır bu takımın başına gelen en iyi şey bu. Maddox seks yaptı."

"Kimseye söylemeyeceksin, değil mi? Söz ver."

Val yüzünü buruşturdu. "Biz arkadaşız. Bunu asla yapmam."

"Doğru söylüyorsun. Biz arkadaşız."

Boynunu bana doğru eğdi. "Neden benimle akıl hastasıymışım gibi konuşuyorsun?"

Gözlerimi kırıp başımı iki yana salladım. "Affedersin. Büyük ihtimalle hayatımın en kötü gününü yaşıyorum."

"Yani, seksi görünüyorsun." Yürüyüp gitti.

"Teşekkürler," dedim kendi kendime odada göz gezdirirken.

Tartışmamızı kimse duymamıştı ama yine de sırrım ortaya çıkmış gibi hissediyordum. Val takım odasından çıkıp koridora açılan güvenlik kapılarına doğru ilerlerken sandalyemde kaykılıp kulaklıklarımı taktım.

Bir an için elimle ağzımı kapatıp içimi çektim, kendimi kaybolmuş hissediyordum. *Yeni başlangıcımı daha başlama-
dan düzgün tek bir yanı kalmamacasına yüzüme gözüme bulaş-
tırmayı nasıl başarmıştım acaba?*

Sadece patronumu becermekle kalmamıştım, aynı zamanda eğer diğer ajanlar öğrenirlerse Maddox'un yönetiminde çalıştığım süre boyunca herhangi bir terfi alma imkânım da tehlikeye girmiş olacaktı. Eğer mesleğine en ufak bir saygısı varsa gerçeğin açığa çıkacağından korktuğu için beni sürekli atlayacaktı. Terfi etmem ikimiz için de kötü görünenecekti, tabii aslında bu bir şeyi değiştirmezdi. Maddox üstüne basa basa herkese yaptığım işten memnun kalmadığını ilan etmişti: Bu, benden yüz üzerinden

yüz almış bir rapordu ve çıkardığım işlerin en iyileri hakikaten iyi olurlardı.

Dökümüme bakıp başımı iki yana salladım. Çeviri mükemmeldi. Rapor kapsamlıydı. İmleci sağ tarafa bakan okun üstüne getirip tıklayarak ses dosyasını bir kez daha açtım.

İki İtalyan erkek bir iş ve bir tanesinin önceki gece ilişkiye girdiği fahişe hakkında muhabbet ettikçe yanaklarım öfkeyle daha da kızardı. Raporlarımdan gurur duyardım. Bu, San Diego saha ofisindeki ilk görevimdi ve Maddox'un herkesin önünde beni haşlaması hiç yakışık almamıştı.

Sonra önceki gün Val ile yediğimiz öğle yemeği ve bana Maddox hakkında yaptığı uyarı geldi aklıma.

"Sırf güvenin kırıldığında nasıl bir performans gösterdiğini gözlemlemek için en iyinin en iyisi olsan da sana değersiz bir ajan olduğunu söyleyecek."

Kulaklıkları hışımla çekip çıkardım ve raporu elime aldım. Y-YÖA'nın takım odasının uzak ucundaki ofisine koştum.

Maddox'un ofis süitine girilmeden önce kontrol noktası görevi gören baş döndürücü güzellikteki kadını görürnce durakladım. Masasının üstündeki isim levhasında CONSTANCE ASHLEY yazıyordu, başından yumuşak dalgalar halinde inip omuzlarını çağılayan gibi aşır bir az aşağı düşen, neredeyse porselen rengi teniyle aynı renkteki sarı-beyaz saçlarına yakışan bir isimdi. Kalın kirpiklerinin altından bana bakarken neredeyse göz kırpar gibiydi.

"Ajan Lindy," dedi belli belirsiz bir güney aksanıyla. Constance'nin gül gibi yanakları, endamı ve evcimen havası bir hileydi. Çelik gibi soğuk ve sert mavi gözleri onu ele veriyordu.

“Bayan Ashley,” dedim, başımla selam vererek.

Yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi. “Sadece Constance demen yeter.”

“Sadece Liis.” Sabırsızlığımın sesime yansımamasına çalışıyordum. Kibar davranıyordu ama Maddox’la konuşmak için epey acele ediyordum.

Kulağındaki minicik cihaza dokunup başıyla onayladı,” Ajan Lindy, korkartm Özel Ajan Maddox masasında değil. Bir randevu almak ister misiniz?”

“Nerede?” diye sordum.

“Bu gizli bilgi,” dedi tatlı gülümsemesini bozmadan.

Rozetimi çıkardım. “Neyse ki en üst seviye güvenlik iznim var.”

Constance eğlenmemiştii.

“Onunla konuşmam lazım,” dedim yalvarmamaya çalışarak. “Raporumu bekliyor.”

Küçük plastik cihaza bir kez daha dokundu ve başıyla onayladı. “Öğle yemeğinden sonra dönecek.”

“Teşekkür ederim,” deyip topuklarımın üstünde döndüm ve geldiğim yoldan geri yürüdüm.

Ama bölmeme çekilmektense koridora çıkıp Val’i bulana kadar etrafta dolandım. Ajan Marks’ın ofisindeydi.

“Seninle bir dakika konuşabilir miyim?” diye sordum.

Marks’a bakıp ayağa kalktı. “Tabii.”

Kapıyı arkasından kapatırken dudağını ısıırıyordu.

“Araya girdiğim için özür dilerim.”

Surat yaptı. “Altı aydır peşimdeydi. Trex aradan çıktığı için bir şans olduğuna dair yanlış bir izlenim içinde.”

Yüzümü kırıştırdım. “Bir bekâr barına mı tayin edildim ben?” Başımı iki yana salladım. “Buna cevap verme. Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

“Daha şimdiden mi?”

“Maddox öğle yemeği civarında nereye gidiyor? Hep gittiği bir lokanta var mı? Burada mı kalıyor?”

“Egzersiz odası. Her gün bu saatlerde orada olur.”

“Doğru ya. Söylemiştin zaten. Teşekkürler,” dedim.

Arkamdan seslendi. “Araya girilmesinden nefret eder! Yani *Ruhu* araya girilmesinden nefret eder!”

“O her şeyden nefret ediyor,” diye homurdandım ağzımın içinden, asansörün düşmesine basarken.

İki kat aşağı inip binalar arası köprüden batı tarafındaki ofislere geçtim.

Yeni inşa edilmiş San Diego ofisi üç büyük binadan oluşuyordu ve büyük ihtimalle benim için en az iki ya da üç hafta boyunca bir labirent gibi olacaktı. Val’in önceki gün egzersiz odasına nasıl gidildiğini göstermiş olması büyük şans olmuştu.

Egzersiz odasına yaklaştıkça daha hızlı yürümeye başladım. Rozetimi duvardan çıkan siyah kareye tuttum. Bir bip sesi gelmesinin ardından kilidin açıldığını duydum ve kapıyı çekip açınca Maddox’un havada asılı duran ayaklarını gördüm, yüzü kırmızıydı, terden parlıyordu ve hızla arka arkaya barfiks çekiyordu. Beni neredeyse tamamen görmezden gelip egzersizine devam etti.

“Konuşmamız lazım,” dedim elimde tutmaktan buruşmuş raporumu uzatarak. Raporun hali beni daha da kızdırdı.

Barfiks bırakınca tok bir ses çıkararak yere indi. Soluk soluğaydı ve grimsi eflatun rengi FBI tişörtünün boynunu yüzünden damlayan teri silmek için kullandı. Tişörtün alt kısmı biraz yukarı kalktı ve mükemmel biçimli karın kaslarının küçücük bir kısmı ve ilk gördüğümden beri en az bir düzine kere fantezisini kurduğum o V şeklinin bir yanı gözükte.

Cevabı beni kendime getirdi. "Çık dışarı."

"Burası tesisin bütün çalışanlarına açık, değil mi?"

"Saat on birle öğlen arasında değil."

"Kim demiş?"

"Ben." Çenesini sıkıp duruyordu, sonra gözü elimdeki kâğıtlara ilişti. "Şu FD-üç-sıfır-iki'yi düzelttin mi?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır," öfkeden deliriyordum. "Dökümler de çeviriler de doğru ve FD-üç-sıfır-iki de söylediğim gibi, eksiksiz."

"Hatalısın," dedi, başını eğip öfkeyle bana bakarak.

Öfkesinin arkasında ne olduğunu tam olarak çözemesem de başka bir şeyler vardı.

"Eksik olanın ne olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordum.

Maddox benden uzağa yürüdü, her iki kolunun altındaki ve sırtının aşağısındaki kumaşın rengi terden koyulaşmıştı.

"Özür dilerim efendim ama size bir soru sordum."

Anı bir hareketle arkasına döndü. "Sen gelip bana soru soramazsın. Senin işin emir almak ve ben sana o raporu beni tatmin edecek şekilde değiştirmeni söyledim."

"Bunu tam olarak nasıl yapmamı istersiniz, efendim?"

Bir kahkaha attı, eğlendiği için değil. "Chicago'da senin işini amirin mi yapıyordu? Çünkü—"

"San Diego'dayım. Biliyorum."

Gözlerini kıstı. "Emirlere itaatsizlik etmek gibi bir alışkanlığın mı var, Ajan Lindy? Bu yüzden mi seni buraya gönderdiler? Emrim altında olman için mi?"

"Beni isteyen *sendin*, hatırladın mı?"

Yüz ifadesini hâlâ çözememiştim ve bu beni deli ediyordu.

“Ben seni istemedim,” dedi. “Ben elimizdeki en iyi yabancı dil uzmanını istedim.”

“O ben oluyorum, efendim.”

“Affedersin Ajan Lindy ama o raporu okuduktan sonra sandığın kadar iyi olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Size orada olmayan bilgileri veremem. Belki de o Üç Numara’dan ne duymak istediğinizi söylemeniz lazım.”

“Senden raporunda yalan söylemeni istediğimi mi ima ediyorsun?”

“Hayır, efendim. Sizden benden ne beklediğinizi söylemenizi istediğimi ima ediyorum.”

“İşini yapmanı istiyorum.”

Dışlerimi sıkıp İrlandalı yanımın beni işten attırmasını engellemeye çalıştım. “Sorumluluklarımı yerine getirmeyi çok isterim efendim ve bunu sizi tatmin edecek bir şekilde yapmayı da. Raporumda neyin eksik olduğunu düşünüyorsunuz?”

“Her şeyin.”

“Bunun pek yardımı dokunmadı.”

“Çok kötü,” dedi küçümseyen bir sesle ve yeniden yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

Sabrım tükenmişti. “Sen nasıl oldu da Y-YÖA’lığa terfi edildin?”

Durup topuklarının üstünde döndü ve biraz aşağıya eğildi, kulaklarına inanamamış gibi görünüyordu. “Ne dedin sen?”

“Affedersiniz efendim ama beni duydunuz.”

“Daha ikinci günündesin, Ajan Lindy. Ne düşünüyorsun bilmiyorum—”

“Ve bu konuşmanın ardından son günüm olması da gayet muhtemel ama ben bir iş yapmak için buradayım ve sen de önümü kesiyorsun.”

Maddox bana uzun uzun baktı. "Sen daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hem de nasıl, çok daha iyisini."

"Mükemmel. Artık Takım Beş'in denetçisisin. Raporunu elektronik ortama geçirilmesi için Constance'a ver ve ıvır zıvırını toplayıp yeni ofisine yerleş."

Az önce neler olduğunu anlamaya çalışırken gözlerim oldukları yerde dans ediyordu. Az önce bana almamın en az dört yıl süreceğini düşündüğüm bir terfi vermişti.

Maddox benden uzağa yürüdü ve erkeklerin soyunma odasına giden kapıyı açıp içeri girdi. Soluk soluğa kalmıştım, hatta belki de onun egzersizden sonra olduğundan daha fazla soluk soluğaydım.

Arkama dönünce, cam kapının önünde duran bir düzine insanı gördüm. Yakalandıklarını anlayınca kendilerini toparlayıp uzaklaştılar. Ne yaptığımı tam da bilmeden kapıyı açıp koridora çıktım ve köprüden öbür tarafa geçtim.

Kahve makinesinin yanında boş bir kutu gördüğümü hatırladım, dolayısıyla onu gidip aldım ve masamın üstüne koyduktan sonra içini dizüstü bilgisayarım, tabancam ve çekmecelere koyduğum az sayıdaki dosyayla doldurdum.

"Kötü geçti, değil mi?" diye sordu Val, sesinde samimi bir endişe vardı.

"Hayır," dedim, hâlâ başım dönüyordu. "Beni takım şefliğine terfi ettirdi."

"Affedersin," diye kıkırdadı. "Şef olduğunu söylediğini sandım."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Öyle dedim zaten."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sana bakarken gözlerinde Ajan Sawyer'a karşı gösterdiğinden daha büyük bir nefret

var ve bu da imkânsız gibi bir şey. Bana kendisine bir defa kafa tuttun diye terfi aldığı mı söylemek istiyorsun?"

Odaya bakındım, ben de terfi etmemi açıklayacak makul bir neden bulmaya çalışıyordum.

Val omzunu silkti. "Sonunda kayışı kopardı, keçile-ri tamamen kaçırdı." Parmağını bana doğrulttu. "Eğer emirlere itaat etmeyip başka bir ajana vakasını nasıl yöneteceğini söylemek gibi tabu bir şeyi yapmanın terfi almak anlamına geleceğini bilseydim, ona haddini çok uzun zaman önce bildirmiştim."

Derin bir nefes alıp şefin boş ofisine yöneldim. Val peşimden içeri geldi.

"Burası Maddox Y-YÖA'lığa terfi ettiğinden beri boş duruyordu. Büro'daki, en genç Y-YÖA'lardan biri o, bunu biliyor muydun?"

Kutumu yeni masamın üstüne koymuştum.

"Eğer biri bunu yaptığında yanına kâr kalacaksa o Maddox'tur. Direktörün kışına öyle bir girmiş ki Y.Ö.A'lığa da erken terfi edeceğine kalıbımı basarım."

"Direktörü tanıyor mu?" diye sordum.

Val bir kahkaha attı. "Direktörle yemeğe çıkıyor. Geçen sene Şükran Günü'nü direktörün evinde geçirdi. Direktörün gözdesi ve San Diego Ofisi'nden de bahsetmiyorum, hatta California'dan da. Demek istediğim Büro'nun direktörü. Thomas Maddox, Altın Çocuk. İsteddiği her şeyi yapabilir ve bunun farkında. Herkes farkında."

Suratımı buruşturdum. "Ailesi yok mu? Neden Şükran Günü'nde evine gitmemiş?"

"Eski sevgilisiyle ilgili bir durum varmış, ben de başkasının yalancısıyım."

"Maddox gibi biri nasıl olur da direktörle böyle ahbap çavuş ilişkisine girebilir. Bir kirpinin sevimliliğine sahip."

“Belki. Ama yakın çevresindekilere sonuna kadar sadık ve onlar da ona sadık. Dolayısıyla onun hakkında kime ne söylediğine dikkat et. Sürpriz terfiden sürpriz tayine geçiş yapabilirsin.”

Bu beni bir an için duraklattı. “Ben, ee... yerleşeyim en iyisi.”

Val koridora yürüyüp eşikte durdu. “Bu gece içmeye var mısın?”

“Yine mi? Senden uzak durmam gerektiğini söylediğini sanıyordum.”

Gülümsedi. “Beni dinleme. Berbat tavsiye vermemle tanınırım.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsememi engellemeye çalıştım.

Efsanevi sığışına rağmen, belki de sonunda burada işler o kadar da kötü olmayacaktı.

Dördüncü Bölüm

"Aman da kimler gelmiş," dedi Anthony iki boş taburenin önüne bir çift peçete yerleştirirken.

"Geçen gece uyardığın için sağ ol ya," dedim. "Bana patronumla gittiğimi söyleyebilirdin."

Val yanaklarını şişirip bir kahkaha attı. "Onunla buradan çıkıp gitmesine izin mi verdin? Tek bir imada bile bulunmadan hem de, ha? Bu çok zalimce."

Anthony dudağını büktü. "O senin patronun değil-di... henüz. Ayrıca hiçbir şey olmayacağından emindim."

Gözlerimi kıstım. "Ama patronum olacağını biliyordun ve o iddiayı da kaybettin."

Anthony şaşkınlıktan donakalmış gibiydi. "Maddox mu? Yok be tatlım, sen hayal gördün herhalde."

"O kadar şok olma," dedim. "Biraz kabalık oluyor."

"Ya yok ondan değil de... sadece..." Anthony, Val'a baktı. "Onun o kadar çok kadını reddettiğini gördüm ki. Sana buradan beraber çıkmayı teklif etmiş olması bile yeterince şaşırtıcıydı."

Val başını sallayıp güldü. "Sana söylemiştim. Kadınlardan uzak kalacağına yemin etmiş."

"Yani Aziz Thomas yeminini bozdu," dedim.

Anthony işaret parmağıyla havada küçük küçük daireler çizdi. "Kutunda efsun var demek ki."

Val kıkırdadı.

“Belki vardır!” dedim, alınmış numarası yaparak.

Anthony ne-olur-bana-kıyma dermiş gibi bir suçluluk ifadesi takındı. “Haklısın. Seni uyarmalıydım. İlk içkiler benden. Dost muyuz?”

“Bu iyi bir başlangıç,” dedim yerime otururken.

“Vay,” dedi Anthony, Val’a bakarak, “hanımımız pek bir cevval.”

“Sen hele Maddox onun ajan olduğunu senin bildiğini öğrensin de neler olacak bir gör.”

Anthony elini göğsüne götürdü, hakikaten endişelenmiş görünüyordu. “Tanrım, ona söylemeyeceksin, değil mi?”

“Kim bilir, belki söylerim,” dedim tırnağımı kemirirken. “Bundan sonra arkamı kollasan iyi edersin.”

“İzci sözü,” dedi Anthony üç parmağını kaldırarak.

“Bırak şu saçmalığı. Sen hiç İzcilik yapmadın,” dedi Val.

Bir erkek, “Selam,” dedi ve eğilip Val’ı yanağından öptükten sonra yanındaki boş tabureye oturdu.

“Selam Marks. Lindy’i tanıyorsun.”

Marks öne eğilip bana bir bakış attı ve yeniden arkasına yaslandı. “Evet.”

Val suratını astı. “Bu neydi şimdi?” Marks üstümüzdeki büyük televizyon ekranına odaklanmıştı ve cevap vermeyince Val elinin tersiyle koluna vurdu. “Joel! Bu havaların sebebi nedir?”

“Hey ne... neden bana vuruyorsun?” dedi, kolunu sıvazlayarak. “Sadece beladan uzak durmaya çalışıyorum.”

Gözlerimi devirip Anthony’e baktım.

“Her zamankinde mi?” diye sordu Anthony.

Başımla onayladım.

“Daha şimdiden her zamanki diyebileceği bir içkin mi

var?" dedi Val. "Buraya ne sıklıkta geliyorsun?"

İçimi çektim. "Bu daha üçüncü gelişim."

"Üç günde üçüncü gelişi," diye ekledi Anthony. Önümdeki peçetenin üstüne bir Manhattan koydu. "Bu kez benimle konuşacak mısınız?"

"Şu anda seninle konuşuyor olduğum için şanslısın," dedim.

Anthony başıyla onaylayıp hak verdi ve Val'a baktı. "Tek bir içki ısmarlamış olsa dahi yine de hatırlardım. Burasının kimin barı olduğunu sanıyorsun?"

Val bir kaşını kalırdı. "Burası senin barın değil, Anthony."

"Burası benim barım," dedi Val'ın önüne kısa bir su bardağı koyarak. "Bu boku çekip çeviren başka biri görüyor musun?" Eliyle çevresini işaret etti. "Anlaşıldı mı?"

Val güldü ve Anthony de Marks'ın siparişini aldı. Daha kibarca şakalaşılmasına alışıkтым. Atışmalarının böyle köşeli olması ve keskin zekâlarıyla birbirlerini iğnelemeleri hoşuma gitmişti; kimsenin duyguları incinmiyor, ciddi bir durum olmuyordu. Ofiste geçirilen bir günün ardından çok rahatlatıcı gelmişti.

Kapının açılma sesi geldi ve kimin geldiğine bakarken Maddox'un Marks'ın yanındaki tabureye gidişini uzun uzun izledim. Maddox'un gözleri bir saliseliğine benimkilerle buluştu ve sonra da arkadaşını selamladı. Maddox taburesine yerleşip kravatını gevşetmeden Anthony önüne bir şişe bira koymuştu bile.

"Rahat ol," diye fısıldadı Val. "Uzun süre kalmayacak. Belki tek bir içki."

"Hiç gizli görev denemediğim için mutluyum. Duygu ve düşüncelerimin çevresinde sadece camdan bir duvar olduğunu ve üstüne bir de yeterince kolay anlaşılıyorsa diye alt yazı geçtiklerini düşünmeye başladım."

Val yarı normal bir sohbeti sürdürmeme yardımcı oldu ama sonra Maddox bir içki daha ısmarladı.

Val'ın yüzü buruştu. "Bu beklenmedik bir hareket işte."

İlk tanıştığımızda birden fazla içki içip içmediğini hatırlamaya çalıştım.

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Zaten herhalde artık eve yollanmam lazım."

Anthony'e hesabı getirmesini işaret ettim ve Marks öne eğildi.

"Gidiyor musun?" diye sordu.

Başımla onayladım.

Sessizliğim onu gıcık etmiş gibi görünüyordu. "Şimdi de konuşmuyor musun?"

"Sadece beladan uzak durmana yardımcı olmaya çalışıyorum." Kartın fişine imzama atıp üç gecelik bahşış bıraktım ve çantamın askısını omzuma astım.

Gece havası dairemden farklı bir yönde ilerlemem için adeta yalvarıyordu ama köşeyi döndüm, karşıya geçtim ve apartmanın girişindeki basamakları çıktım. İçeri girince ayakkabımın topuklarının karo zeminde çıkardığı ses eşliğinde asansöre kadar yürüdüm.

Giriş kapısı açılıp kapandı ve sonra da Maddox beni görünce yavaşlayıp durdu.

"Yukarı mı çıkıyorsun?" diye sordu.

Ona yüzümde bomboş bir ifadeyle baktım ve o da sanki yolunu kaybetmiş ya da bu kadar aptalca bir şey söylediğine inanmıyormuş gibi etrafına bakındı: Zemin kattaydık.

Kapılar neşeli bir zil sesiyle kayarak açılınca içeri girdim. Maddox peşimden geldi. Beşinci ve altıncı katın düğmelerine bastım, Maddox'un tam üstümde oturduğunu unutamıyordum.

“Teşekkür ederim,” dedi.

Patron olduğunu ilan eden, kalm ve tok sesini yumuşatma çabası yakalamışım gibi geldi.

Asansör beşinci kata tırmanırken yöneticimle beni çevreleyen gerilim kapının üstündeki ışıklı rakamlar gibi gitgide arttı.

Nihayet benim katıma geldiğimizde dışarı çıkıp tutmakta olduğum nefesimi verdim. Maddox’a başımla selam vermek için dönüm ve tam kaplar kapanacakken o da dışarı çıktı.

Beşinci katın halısına adım atar atmaz yaptığına pişman olmuş gibi göründü.

“Senin dairen—”

“Bir üst katta. Evet,” dedi. Kapıma bakıp yutkundü.

Kapımın mavi boyasının kazındığı yeri görünce anıların onun gözlerinde de benimkilerde olduğu kadar diri ve amansız bir şekilde canlanıp canlanmadıklarını merak ettim.

“Liis...” Durakladı, kelimelerini büyük bir dikkatle seçiyormuş gibi görünüyordu. İçini çekti. “Tanıştığımız gece için sana bir özür borçluyum. Eğer biliyor olsaydım... eğer işimi eksiksiz yapıp dosyanı gözden geçirmiş olsaydım, ikimiz de bu durumda olmayacaktık.”

“Ben koca bir kızım, Maddox. Sorumluluğu en az senin kadar iyi taşıyabilirim.”

“Seni o gece yüzünden terfi ettirmedim.”

“Umarım öyle değildir.”

“Sen de raporunun sıra dışı olduğunu ve birimizdeki erkeklerin büyük kısmından daha büyük hayaların olduğunu benim kadar iyi biliyorsun. Kimse bana senin gibi kafa tutmadı. Şef olarak böyle bir ajana ihtiyacım var.”

“Beni herkesin gözü önünde sorgulamanın nedeni sana kafa tutup tutmayacağımı görmek miydi?” diye sordum. Hem öfkelenmişim hem de söylediklerine inanmakta güçlük çekiyordum.

Bunun üstüne düşünüp ellerini ceplerine soktu ve omzunu silkti. “Aynen.”

“Sen bir hıyarsın.”

“Biliyorum.”

Bakışlarım istemeden de olsa dudaklarına yöneldi. Bir an için anıların arasında kayboldum ve beni kollarında tutmasının ne kadar harika bir his olduğunu hatırladım. “Şimdi, bunu netleştirdiğimize göre, yanlış bir başlangıç yaptığımızı düşünüyorum. Düşman olmak zorunda değiliz. Beraber çalışıyoruz ve bence takım için en iyisi profesyonellik çerçevesinde bir ilişkimizin olması.”

“Geçmişimizi düşününce arkadaş olmaya çalışmamızın özellikle kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum.”

“Arkadaş demiyorum,” dedim çabucak. “İş arkadaşları olarak karşılıklı... saygı—”

“İş arkadaşları ha,” dedi ifadesiz bir sesle.

“Profesyoneller,” dedim. “Sence de öyle değil mi?”

“Ajan Lindy, sadece aramızda yaşananların bir hata olduğunu netleştirmek istedim ve her ne kadar o gece San Diego’ya döndüğümünden beri geçirdiğim en iyi gecelerden biri olsa da... biz... biz bu hatayı yeniden yapamayız.”

“Bunun farkındayım,” dedim sadece. Ne kadar harika bir gece olduğuyla ilgili söylediklerini duymazdan gelmek için büyük bir çaba harcıyordum, çünkü harika bir gece olmuştu, harikadan da öte bir gece olmuştu ve bir daha asla öyle bir gece yaşayamayacaktım.

“Teşekkür ederim,” dedim rahatlayarak. “Bu konuşmayı pek de iple çekmiyordum.”

Maddox dışında her yere baktıktan sonra anahtarları-

mı çantamdan çıkardım. "İyi geceler, efendim."

"Sadece... Maddox desen yeter; ofis dışındayken. Ya da... Thom... Maddox iyidir."

"İyi geceler," dedim ve anahtarı deliğe sokup çevirdim.

Kapıyı kapatırken Maddox'un yüzünde öfkeli bir ifadeyle merdivenlere yöneldiğini gördüm.

Kanepem çevresindeki karton kutular tarafından rehlin alınmıştı. Perdeleri asılmamış beyaz duvarlar, dışarıdaki yumuşak havaya rağmen rahatsız edici derecede soğuk duruyorlardı. Doğruca yatak odama gidip kendimi sırtüstü yatağa attım ve tavana bakmaya başladım.

Beni uzun bir gün bekliyordu, ofisimi organize edip Vegas vakasında ne durumda olduğumuzu bulmam gerekiyordu. Herkesin ilerlemesini izlemek için kendi sistemimi geliştirmem, şu anki görevlerinde tam olarak hangi noktada olduklarını ve ellerindeki işi tamamlayınca ne üstüne çalışmaya başlayacaklarını belirlemem gerekiyordu. Bu benim şef olarak ilk görevimdi ve kusursuzluk bekleyen bir Y-YÖA'nın altında çalışıyordum.

Pofladım.

Tavanın köşesinde küçük bir su lekesi vardı ve Maddox'un küvetini doldururken suyu açık unutmasından mı, yoksa duvarlarda bir yerdeki bir sızıntıdan mı kaynaklandığını merak ettim. Dairelerimizin arasındaki izolasyona rağmen belli belirsiz bir şeylere vurulma sesi geldi. Yukarıdaydı, büyük ihtimalle duşa giriyordu ki bu da üstünü çıkardığı anlamına geliyordu.

Kahretsin.

Onu patronumdan başka birisi olarak tanımıştım ve şimdi barda tanıdığım o baş döndürücü adamı, daha yatağımdan ayrılmadan dudaklarının yasını tutmaya başladığım o adamı hatırlamamak çok zordu.

San Diego'da geçireceğim süreyi atlatmak için tek yolum öfke ve nefretti. Thomas Maddox'tan nefret etmeyi öğrenmeliydim ve içimden bir ses bunu çok zorlaştırmayacağını söylüyordu.

Raflar boştu ama tozlu değillerdi. Doldurmayı umabileceğimden çok daha büyük bir alanı olan şef ofisi uğruna çaba harcadığım her şeyi temsil etse de bir sonraki adımda bir kez daha Büro'daki tırmanışım sırasında karşılaştığım sürüyle kırık basamaktan biriyle burun buruna gelecekmişim gibi geliyordu.

Sıradan bir insanın fotoğraflar, haritalar ve bir sürü fotokopiden oluşan bir keşmekeş sanacağı şey hangi ajana hangi görevin verilmiş olduğu, hangi istihbaratın daha önemli gözüktüğü ve hangi şüphelinin diğerlerinden daha şüpheli durduğunu görmemi sağlayan organizasyondur. Özellikle bir isim tekrar tekrar gözüme çarpmıştı: Abernathy adındaki her şeyini kaybetmiş bir poker oyuncusu. Kızı Abby de siyah beyaz gözetim fotoğraflarında vardı ama henüz onun bağlantısını detaylı olarak açıklayan raporlar elime geçmemişti.

Val içeri geldi ve son iğnemi kırmızı bir ipin yıpranmış ucuna batırmamı izledi. "Vay be Liis. Bununla ne kadar uğraştın?"

"Bütün sabahımı aldı," dedim sandalyemden aşağı inerken bir yandan da başyapıtıma hayran hayran bakarak. Ellerimi kalçalarımın altına koydum ve pofladım. "Harika, değil mi?"

Val derin bir nefes aldı, ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi.

Birisi kapıyı çaldı. Döndüğümde Ajan Sawyer'ın kapı çerçevesine yaslanmakta olduğunu gördüm.

“Günaydın Lindy. Meşgul değilsen seninle konuşmak istediğim birkaç şey var da.”

Sawyer hiç de Val’ın bana anlattığı pis tipe benzemiyordu. Saçı yeni kesilmişti; elini içinden geçirebileceği kadar uzun olsa da profesyonel görünümünü koruyordu. Belki saç spreyini biraz fazla kaçırmıştı ama James Dean modeli saç ona yakışmıştı. Kare çenesi ve düz, beyaz dişleri mavi gözlerini dengeliyordu. Güzel denebilecek bir tipi vardı ama gözlerinin ardındaki bir şeyler çirkindi.

Val suratını ekşitti. “Hademeye ofisinde çöp olduğunu söylerim,” deyip onu omzuyla iterek ofisten çıktı.

“Ben Ajan Sawyer,” dedi elimi sıkmak için birkaç adım ilerleyerek. “Aslında dün kendimi tanıtacaktım ama adliyedeki işim uzadı. Mesaiye kaldım da.”

Masamın arkasına geçip kâğıt ve dosyalardan oluşan desteleri organize etmeye çalıştım. “Biliyorum. Sana nasıl yardımcı olabilirim, Sawyer?”

Sawyer büyük meşe masamın önündeki birbirinin aynısı iki kapitone deri koltuktan birine oturdu.

“Otursana,” dedim oturduğu koltuğu dramatik bir hareketle işaret ederek.

“Planım oydu zaten,” dedi.

Yavaşça ve gözlerimi karşımdaki okyanus mavisi gözlerden ayırmadan aşırı büyük ofis koltuğuma yerleştim, koltuğun yüksek arkılığı kendimi bir tahtta oturuyordum gibi hissetmeme neden oluyordu; benim tahtım ve bu soytarı da benim huzurumda işlemeye niyetliydi. Ona uyuz bir köpekmiş gibi tepeden baktım.

Sawyer masamın üstüne bir dosya koyup açtı ve parlak turuncuyla işaretlenmiş bir paragrafı gösterdi. “Bunu daha önce Maddox’a da söylemiştim ama şimdi taze bir çift göz var ve—”

Maddox ayaklarını yere vura vura ofisime girdi.

Sawyer sanki biri üstüne ateş açmış gibi ayağa fırladı.
"Günaydın efendim."

Maddox sadece başıyla kapıyı işaret etti ve Sawyer de tek kelime etmeden koşuşturarak kapıdan çıkıp gitti. Maddox kapıyı çarparak kapayınca cam duvar benim yerime de titredi.

Arkamı tahtıma yaslayıp kollarımı kavuşturdum, bir yandan o kusursuz ağzından kaba bir yorumun çıkması-na kendimi hazırlarken bir yandan da bunu istiyordum.

"Yeni ofisini beğendin mi?"

"Affedersiniz?"

"Ofisin," dedi, volta atarken sert bir hareketle boş rafları işaret ederek. "Seni tatmin etti mi?"

"Evet?"

Maddox'un gözleri beni hedef aldı. "Bu bir soru mu?"

"Hayır. Ofis son derece tatmin edici, efendim."

"Güzel. Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ve," cam duvarı işaret etti, "şu yılışık bok parçası bir kez daha seni rahatsız ederse doğruca bana geleceksin, anlaşıldı mı?"

"Sawyer'le yardım almadan başa çıkabilirim, efendim."

"Aşağılayıcı bir şey söylediği anda," öfkeden kudurmak üzereydi, "ya da sana asılırsa hemen ofisime geleceksin."

Bana asılırsa mı? Kimi kandırdığını sanıyor? "Ondan bu kadar hoşlanmıyorsanız bu vakayı neden ona verdiniz?"

"Yaptığı işte iyi."

"Ama onu dinlemiyorsunuz."

Başparmağı ve işaretparmağıyla gözlerini ovuşturdu, usanmış görünüyordu.

"Yeteneğinden faydalanmam için saçmalıklarını çekmemin gerekmesi, senin de buna mecbur olduğun anlamına gelmiyor."

"Size zayıfımışım gibi mi görünüyorum?"

Kaşları çatıldı. "Pardon, anlayamadım."

"Benim otoritemi mi sarsmaya çalışıyorsunuz?" doğruldum. "Oynadığınız oyun bu mu? Bu olup bitenleri çözmeye çalışıyordum. Tahminen durmadan sızlanıp işini yapamayan bir tip gibi görünmemi sağlamanız, beni doğrudan çileden çıkarmanızdan çok daha iyi duracaktır."

"Ne? Hayır," dedi gerçekten de kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Sawyer'le başa çıkabilirim. Yeni terfi ettiğim konunun gerekleriyle başa çıkabilirim. Bu takımı yürütme kapasitem var. Başka bir şey var mıydı, efendim?"

Maddox ağzının açık kaldığını fark etti ve hemen kapattı. "Hepsi bu kadar Ajan Lindy."

"Şahane. Yapacak işlerim var."

Maddox kapıyı açtı, iki elini de pantolonunun ceplerine soktu, başıyla onaylayıp dışarı çıktı ve güvenlik kapısına gitti. Saate baktığımda tam olarak nereye gittiğini anladım.

Val tedirgin adımlarla içeri girdi. "Siktir ya, bu da neydi böyle?"

"Hiçbir fikrim yok ama öğreneceğim."

"Geçen gece pubdan alelacele çıkmıştı. Eve beraber mi yürüdünüz."

"Hayır," dedim ayağa kalkarak.

"Yalan."

Onu duymazdan geldim. "Biraz enerji tüketmem lazımdır. Katılmak ister misin?"

“Y-YÖA’nın saatinde egzersiz odasına gidelim diyor-
san avcunu yalarsın. Onu zorlamamalısın Liis. İkinizin
arasında tuhaf bir rekabet olduğunun farkındayım ama
Maddox’un öfkesi dillere destandır.”

Spor çantamı yerden aldım ve omzuma attım. “Eğer
niyeti beni zorlamaksa ben de onu zorlarım.”

“Nereye kadar? Sigortası atana kadar mı?”

Bir an için bunun üstüne düşündüm. “Buraya geldi-
ğinde Sawyer’a acayip gıcık olmuştu.”

Val omzunu silkti. “Sawyer hıyarın teki. Herkesi gıcık
ediyor.”

“Hayır, durumu çok net bir his uyandırdı bende, san-
ki... bunu kulağa nasıl geldiğini farkındayım ama Mad-
dox sanki kıskanç bir eski erkek arkadaş gibi davranıyor-
du. Eğer durum bu değilse bu terfinin amacının beni be-
ceriksiz göstermek olduğunu düşünüyorum. Bana onun
hakkında daha önce söylediklerine ve terfi almamdan
önce bana yaptıklarına uyuyor.”

Val elini cebine sokup küçük bir paket pretzel çıkardı.
Bir tanesini ağzına götürüp hamster gibi küçük lokma-
larla kemirerek yemeye başladı. “Maddox’un kıskanç ol-
duğu teorisini daha olası bulsam da aslında bu imkânsız.
Her şeyden önce kimseyi Sawyer’dan kıskanmaz.” Yüzü
buruştu. “İkincisi o kız vajinası olan her şeyden nefret et-
mesine neden olduktan sonra artık bünyesi kıskanmaya
müsait değil.”

Ona ben gelene kadar kimseyle yatmamış olduğunu
da hatırlatmak istedim ama bu onun kıskanmasını iste-
diğimi ima edecekti ve benim de öyle bir isteğim yoktu.
“Sana bunun kızın hatası olduğunu düşündürten nedir?”
diye sordum.

Bu onun duraklamasına neden oldu. “O kıza âşıktı.
Ofisine gittin mi hiç?”

Başımı iki yana salladım.

“O boş raflarda kızın çerçevenilmiş fotoğrafları duruyordu. Herkes bir yandan işini yapıp diğer yandan kızı hak ettiğine inandığı şekilde sevebilmek için ne kadar çabalayıp ne kadar zorlandığını biliyordu. Şimdi de kimse onun hakkında konuşmuyor; Maddox yanlış bir şey yaptığı için değil, kız onun kalbini kırdığı ve kimse de onu olduğundan daha beter üzme istemediği için.”

Onu duymazdan geldim. “Ben bir istihbarat analistiyim Val. Bilgi kırıntılarını birleştirip bir teori oluşturmak kanımda var.”

Burnunu kırıştırdı. “Bunun konuştuklarımızla ne alakası var? Ben sadece Sawyer’ı kıskanmadığını iddia ediyorum.”

“Öyle olduğunu hiç söylemedim.”

“Ama öyle olmasım istiyorsun.” Val haklı olduğundan emindi. İnsanı deli ediyordu.

“Şüphelerimin doğru olup olmadığını bilmek istiyorum. Ayağımı kaydırmaya çalışıp çalışmadığını bilmek istiyorum. En dıştaki kabuğunu soyup altında ne olduğunu görmek istiyorum.”

“Hoşuna gitmeyecek şeyler.”

“Göreceğiz,” dedim yanından geçip kapıya doğru yürürken.

Beşinci Bölüm

Maddox bir ters mekiğin tam ortasında durup içini çekti. "Şaka mı bu?"

"Hayır," dedim doğruca kadın soyunma odasına giderken.

Kendini bırakıp sertçe üstünde oturduğu sıraya sırtüstü düştü, bacaklarını eğmişti ve ayakları bastığı yerden bir milim kııldamamıştı. "Birbirimizden nefret etmemizi mi istiyorsun?" diye sordu tavana bakarak. "Bunu istiyormuşsun gibi bir hisse kapıldım."

"Çok da yanılmıyorsun," dedim sallanan kapıyı itip geçerken.

Spor kıyafetimi küçük torba çantamdan çıkardıktan sonra lacivert eteğimi sıyrıp indirdim ve açık mavi bluzumun düğmelerini açtıktan sonra da C-cup sutyenimin yerine bir spor sutyeni giydim. Bir bez parçasının beni alçakgönüllü kıvrımları olan bir kadından on iki yaşındaki bir oğlana dönüştürebilmesi inanılmazdı.

Duvarları dolaplar ve motivasyonel posterlerle donatılmış oda beklediğimin aksine küf ve kirli spor ayakkabısı kokmuyordu. Çamaşır suyu ve yeni boya kokusu diğer her şeyi bastırmıştı.

Maddox mekiklerini bitirirken en yakındaki koşu bandına gittim. Adidas'ım ayağımı lastik zemine her değdirdiğimde ve her kaldırdığımda gıcırıyordu. Makinenin bandına çıkıp beyaz FBI tişörtümün altını güvenlik kelepçesine geçirdim.

"Neden şimdi?" dedi odanın öbür tarafından. "Neden ögle yemeği vaktinde burada olmak zorundasın? Sabahları ya da akşamları egzersiz yapamıyor musun?"

"Bu odanın o saatlerde ne halde olduğunu gördün mü? Bütün aletler dolu oluyor. Terli vücutların arasında slalom yapmadan düzgün çalışmak için en iyi zaman ögle yemeği çünkü sen varken kimse buraya gelmek istemiyor."

"Çünkü gelmelerine izin vermiyorum."

"Benden gitmemi mi isteyeceksin?" diye sordum, omzumun üstünden ona bakarak.

"Gitmeni mi emredeceğim demek istiyorsun herhalde." Omzumu silktim. "İkisi aynı şey."

Bunun üstüne düşünürken gözleriyle dar taytımı yedi bitirdi ve sonra da bençten paralel bara geçip iki bacağını da neredeyse göğsüne kadar kaldırdı. Eğer haftada beş kez böyle çalışıyorsa karnında sekiz baklava olması hiç de şaşırtıcı değildi. Saçlarından ter damlıyordu ve vücudunun üst kısmı olduğu gibi parlıyordu.

Koşu bandını çalıştırmak için düğmeye basarken fark etmemiş gibi yaptım. Bant sorunsuzca dönmeye başlar-ken ayağımın altında dişlilerin o tanıdık titreşimini hissettim. Kulaklıklarımı takıp Maddox'un arkamda olduğunu, mükemmelliği daha da mükemmel hale getirmekle uğraştığını unutmak için müziği kullandım; koşu bandının hızı ve eğimini artırmak da işe yaradı.

Birkaç turun ardından bir kulaklığımı çıkarıp omzumun üstünden aşağı sarkıttım. Sol tarafımdaki aynalı duvara bakıp Maddox'un yansımasına konuştum. "Bu arada, neyin peşinde olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" dedi Maddox bir yandan oflayıp puflarken.

"Evet, aynen öyle."

“Bu da ne demek şimdi?”

“Bunu yapmana izin vermeyeceğim.”

“Hakikaten seni sabote etmeye çalıştığımı mı düşünüyorsun?” Eğlenmiş gibi görünüyordu.

“Öyle değil mi?”

“Sana öyle olmadığını söylemiştim zaten.” Kısa bir duraksamanın ardından koşu bandının yanına gelip dikildi, ellerini güvenlik tutacaklarına dayamıştı. “Üstünde olumsuz bir izlenim bıraktığının farkındayım Lindy. Evet, bu kazara olmuş bir şey değil. Ama motivasyonum ajanlarımı daha iyi hale getirmek, kariyerlerini baltalamak değil.”

“Buna Sawyer da dâhil mi?”

“Ajan Sawyer’ın takımımızda hakkında hiçbir şey bilmediğin bir geçmişi var.”

“O halde aydınlat beni.”

“Başkasının hikâyesini anlatmak bana düşmez.”

“Öyle mi?” diyerek ukala ukala sıırıttım.

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Onun benimle konuşmasına başka birinin hikâyesi yüzünden mi izin vermiyorsun?”

Maddox omzunu silkti. “Sadece işine çomak sokmak hoşuma gidiyor.”

“Ajan Sawyer *gittikten sonra* ofisimde atarlanman kesinlikle onun işine çomak sokmak içindi. Tabii ya.”

Maddox başını sallayıp uzaklaştı. Kulaklığımı geri takmak için kaldırdım ama anında yeniden yanımda belirdi.

“Sawyer gibi bir bok çuvalını senden uzak tutuyorum diye neden hıyar muamelesi görüyorum?”

Bir düğmeye basınca koşu bandı tamamen durdu. “Senin korumana ihtiyacım yok,” diyerek ofladım.

Maddox konuşmaya başladı ama sonra yeniden yürüyüp gitti. Bu kez erkek soyunma odasının kapısından içeri girdi.

Yaklaşık sekiz dakika boyunca tavrına için için öfkelenirken sonra koşu bandından aşağı atladım ve ayaklarımı yere vura vura erkek soyunma odasına girdim.

Maddox bir elini lavaboya dayamış, diğerinde de bir diş fırçası tutuyordu.

“Sana yardımcı olabilir miyim?”

Ağırlığımı diğer ayağıma verdim. “Direktöre varana dek bütün rütbelilerin gözünü boyamış olabilirsin ama numaraların bana sökmez. Bir saniye bile saçmalıklarınla beni kandırabileceğini sanma. Benim bir yere gideceğim yok, dolayısıyla oynadığın oyun neyse artık bırakabilirsin.”

Diş fırçasını lavaboya bıraktı ve bana doğru yürüdü. Gerilemeye başladım ve hızla üstüme gelirken ben de adımlarımı sıklaştırdım. Sırtım duvara çarpınca ani bir nefes aldım. Maddox avuçlarını başımın iki yanında duvara vurdu. Yüzümden en fazla beş altı santim ötedeydi, az önce duştan çıkmıştı ve yüzünden hâlâ sular damlıyordu.

“Seni denetleyiciliğe terfi ettirdim Ajan Lindy. Gitmeni istediğimi düşünmenin sebebi nedir?”

Çenemi yukarı kaldırdım. “Sawyer hakkındaki saçma sapan hikâyenin tutarlı bir yanı yok.”

“Ne dememi istiyorsun?” diye sordu.

Nefesinin nane kokusunu alabiliyordum ve teni de duş jeli kokuyordu. “Ben gerçeği istiyorum.”

Maddox öne eğilerek burnuyla çenemin hattını takip etti. Dudakları kulağıma dokunduğunda neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu.

"İstedğin her şeye sahip olabilirsin." Geriye çekildi, gözleri dudaklarıma kilitlendi.

Nefesim kesildi ve gözlerini kapatıp daha da yakınımaya gelirken kendimi hazırladım.

Tam dudakları dudaklarıma değecekken durdu. "Durma söyle," diye fısıldadı. "Seni öpmemi istediğini söyle."

Elimi yukarı kaldırıp parmaklarımı üstündeki su damlacıklarını dağıtarak kaslı karnından aşağı indirdim ve beline sardığı havlusuna gelince durdum. Vücudumdaki her sinir evet demem için yalvarıyordu.

"Hayır." Onu itip yanından geçtim ve kapıdan çıkıp gittim.

Tekrar koşu bandına çıkıp hızı en yükseğe ayarladım, kulaklığımı taktım ve çılgınlıkla bir şeyler çalmaya başlayana kadar çıkan şarkıları değiştirdim.

Kırk beş dakika sonra soluk soluğa ve ter içindeydim, hızımı düşürdüm ve ellerimi kalçalarıma koyarak yürümeye başladım. Beş dakika boyunca soğuduktan sonra duş alıp giyindim ve saçımı nemli bir topuz yaptım.

Val binaların arasındaki köprünün diğer tarafında beni bekliyordu. "Nasıl gitti?" dedi, samimi bir endişeyle.

Asansörlere doğru yürümeye devam ettim, o da tempoma ayak uydurdu.

Omuzlarımı ve yüz ifademi rahat tutmak için elimden geleni yaptım. "Koştum. Harikaydı."

"Yalan."

"Üsteleme artık Val."

"Yani sadece... koştun mu?" Kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Evet. Öğle yemeğin nasıldı?"

"Evden fıstık ezmeli ve reçelli sandviç getirdim. Sana bağırdı mı?"

"Hayır."

"Seni dışarı atmayı denedi mi?"

"Hayır."

"Ben... anlamıyorum."

Kıkırdadım. "Anlaşılmayacak ne var ki? O hödüğün teki değil. Aslında şu noktada o da *benim* hödük olduğumu düşünüyor olabilir."

İkimiz birlikte asansöre girdikten sonra bizim katın düğmesine bastım. Val bana doğru bir adım attı ve arkaya yaslanmamı gerektirecek kadar yaklaştı.

"Ama o aynen öyle: Bir hödük. Kötücül, zalim ve sadece içeride unuttukları ayakkabılarının sol tekini almak için dahi olsa da onun saatinde egzersiz odasına giren insanlara bağıyor. Çok iyi biliyorum. O ajan bendim. Bana bağırdı, kendini tamamen kaybetti, unuttuğum boktan bir ayakkabıyı almaya çalıştığım için," son birkaç kelimeyi sanki katıldığı şair atışmasında parmak şaklatarak takdirlerini belli eden bir seyirci kitlesinin önünde şiir becerilerini sergiliyormuş gibi vurgulayarak dile getirmişti.

"Belki değişmiştir?"

"Sen geldiğinden beri mi? Üç günde mi? İmkânı yok."

Beni ciddiye almadığını belli eden konuşma şekli canımı sıkıyordu.

"Biraz aşırıya kaçıyorsun."

"Fazla mı dramatik oldum?"

"Evet."

"Benim konuşma şeklim böyle sadece."

"Dramatik mi?"

"Evet, bana takacak bir kulp bulmaya çalışmayı bırak ve söylemeye çalıştığım şeyi dikkate al."

"Tamam," dedim.

Asansörün kapısı açılınca koridora çıktım.

Val peşimden güvenlik kapısına geldi. "Joel sandviçi-mi ofiste yemem için ısrar etti."

"Joel de kim"

"Ajan Marks. Dikkatle dinle. Dün gece bana mesaj attı. Maddox'un tuhaflaştığını söyledi. En küçük kardeşi önümüzdeki ay evleniyormuş, yani evlenmiyormuş da yeniden evleniyormuş. Yok, bu da doğru değil."

Yüzümü buruşturdum. "Yeminlerini tazeliyor olabilirler mi?"

Val beni işaret etti. "Evet."

"Bunu neden benimle paylaşıyorsun?"

"Yani Maddox... onu görecekt."

"Şu canını yakanı mı?"

"Kesinlikle. En son memleketine gidip onu gördükten sonra farklı bir adam olarak geri dönmüştü." Burnu kırmıştı. "İyi anlamda değil. Yıkılmıştı. Korkutucuydu."

"Tamam."

"O seyahati düşündükçe soğuk terler döküyormuş. Marks'a şey demiş... bu acayip gizli anlıyor musun?"

Omzumu silktim. "Devam et."

"Marks'a buraya tayin olduğun için neredeyse memnun olduğunu söylemiş."

Ofisime girip Val'ı küçük bir gülümsemeyle buyur ettim ve o da hızla yanımdan geçti. Kapıyı çerçevesine sıkı sıkıya oturtup kapandığından emin olduğumu belli etmek için biraz da abartılı bir hareketle ittim ve sonra da yüz seksen derece dönüp arkama yaslandım, bluzuma rağmen kapının ahşabı soğuk ve pürüzlü geliyordu.

"Tanrım Val! Ne yapacağım" diye tısladım paniğe kapılmış taklidi yaparak. "Neredeyse memnun muymuş?" Becerebildiğim en çirkin surati yapıp hızlı hızlı soluk alıp vermeye başladım.

Gözlerini devirip kendini tahtıma bıraktı. "Bisiktirol."

"Benim koltuğumda otururken bana siktir olmamı söyleyemezsin."

"Eğer benimle dalga geçersen bal gibi de söylerim." Öne doğru eğilirken pantolonu deri koltuğa sürtündü. "Sana diyorum, bu epey büyük bir olay. Bu yaptıkları hiç ondan beklenecek şeyler değiller. O memnun olmaz, biraz bile memnun olmaz. O her şeyden nefret eder."

"Tamam, ama bu söylediklerinin gerçekten de istihbarat değeri yok Val. Alışılmadık bir durum olsa da mum yanıyor diye yangın alarmını çalıştırıyorsun."

Bir kaşını kaldırdı. "Sana diyorum az önce onun mumunu devirdin, artık yangın başladı başlayacak."

"Yapacak daha iyi işlerin var Val, benim de öyle."

"Bu gece içer miyiz?"

"Eşyalarımı yerleştirmem lazım."

"Sana yardım ederim ve üstüne şarap da getiririm."

"Anlaştık," dedim ofisimden çıkarken.

Koltuğumda oturmak beni rahatlatıyordu. Göz önünde olsam da saklanıyormuşum gibi geliyordu, sırtım korunuyordu ve vücudum belime kadar gelen kollar tarafından çevrelenmişti. Parmaklarım klavyenin üstünde uçuşurken ekrandaki beyaz parola kutusunu siyah noktalar doldurdu. Sisteme ilk girişimde ekranda FBI amblemini görüp kalp atışlarımın deli gibi hızlandığını hatırladım. Bazı şeyler asla değişmiyor.

Gelen kutum her ajanın vakalarında hangi noktaya geldikleri, soruları ve ipuçları hakkındaki e-postalarıyla doluydu. Constance'ın ismi neredeyse ekrandan zıplayacak gibi görünüyordu dolayısıyla ona tıkladım.

AJAN LINDY,

Y-YÖA MADDOX SAAT 15:00'DA BİR GELİŞME-Yİ TARTIŞMAK ÜZERE BİR GÖRÜŞME TALEP EDİYOR. LÜTFEN PROGRAMINIZI BUNA GÖRE AYARLAYIN.

CONSTANCE

Siktir.

Geçen her dakika egzersiz odasına yaptığım bir önceki yürüyüşten de daha ıstırap doluydu. Saat üçe beş kala elimdeki işi sonlandırdım ve koridor boyunca yürümeye başladım.

Beni gördüğünde Constance uzun siyah kirpiklerini kırptırıp kulağına dokundu. Sözcükler alçak, duyulmayan bir sesle dudaklarının arasından sıyrıldılar. Maddox'un kapısına doğru birkaç milimetre döndü. Beyaz-sarı saçları omzunun arkasına düştü ve sonra da zıplayıp eski yumuşak dalgalı şekillerine büründüler. Aniden şimdiki zamana dönmüş gibi göründü ve bana gülümsedi. "Lütfen devam edin Ajan Lindy."

Başımınla onayladım ve küçük masasının yanından geçerken bir an bile gözlerini üstümden ayırmadığını fark ettim. O Maddox'un sadece asistanı değildi. Aynı zamanda küçük sarışın bir ambalajdaki bekçi köpeğiydi.

Derin bir nefes alıp parlatılmış nikel kulpu çevirdim.

Maddox'un ofisi maun ağacı ve kalın halılarla doluydu ama herhangi birini Büro dışında bir hayatı olduğuna ikna edebilecek aile fotoğrafları ve kişisel nesnelerden yoksun rafları benimkiler gibi bomboş ve zavallıydılar. Duvarlarda en sevdiği anları sergilenmişti, şilt ve ödüllerin yanı sıra bir de direktörle el sıkışırken çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Masasında bitişik üç kareden oluşan bir çerçeve vardı ve göremeyeceğim şekilde çevrilmişti. İçindekileri görememek canımı sıkıyordu. İçinde onun fotoğraflarının olup olmadığını merak ettim.

Maddox lacivert takım elbisesini giymişti ve bir eli cebinde durmuş, köşe ofisinin güzel manzarasına bakıyordu. "Otursana Lindy."

Oturdum.

Bana döndü. "Çözmemde yardımcı olabileceğin bir ikilem yaşıyorum."

O anda ağzından çıkması muhtemel en az yüz farklı şey vardı ve bu üstüne düşündüklerimden biri değildi. "Özür dilerim efendim, anlayamadım."

"Seni çağırmadan önce YÖA ile bir görüşmem vardı ve kendisi senin karşımıza yeni çıkan bir sorunun çözümü olabileceğini düşünüyor," dedi nihayet koltuğuna oturarak.

Perdelerin arasından içeriye öğleden sonra güneşinin ışıkları olduğu gibi girip masanın cilalı yüzeyinde göz alan bir parıltı yaratıyordu. Masa, çevresine altı kişinin oturabileceği kadar büyüktü ve iki erkeğin bile kaldıramayacağı kadar ağır olduğunu tahmin ediyordum. Ayak parmaklarımı kaldırıp masanın ahşabıyla halı arasına sıkıştırdım. Derin bir iç çektim, yere Maddox'un patlatacağı bomba ne kadar beklenmedik olursa olsun savrulup gitmeyecek kadar sağlam bastığımı hissediyordum.

Masanın üstüne fırlattığı dosya bana doğru kayarak tam kenarda durdu. Dosyayı elime aldım ama Maddox'un az önce söyledikleri o kalın kâğıt destesini açamayacak kadar dikkatimi dağıtmıştı.

"Özel Ajan Polanski, yani YÖA, benim bir çözüm olduğumu düşünüyor öyle mi?" dedim şüpheyle.

Ya ben kendi değerimi ciddi biçimde azımsamıştım ya da Maddox bana martaval okuyordu.

“Elindekini oku yeter,” dedi yeniden ayağa kalkıp pencereye doğru yürürken. Sert ifadesi ve gergin duruşuna bakılacak olursa endişeliydi.

Kalın kâğıt destesinin ilk sayfasını açtım ve ardından çok sayıdaki FD-302’leri, izleme fotoğraflarını ve ölülerin listesini gözden geçirdim. Bir raporda Adam Stockton adındaki bir üniversite öğrencisinin suçlamaları ve mahkeme tutanakları vardı. Bir çeşit organizasyon sorumlusuydu ve hapiste on yıla mahkûm edilmişti. Maddox’un görmemi istediği şeye henüz gelmediğimi bildiğimden çoğunun üstünden şöyle bir geçtim.

Fotoğrafların bir kaçını biraz Maddox’a benzeyen bir adamındı; aynı boydalardı ama onun kafası asker tıraşlıydı ve kolları dövmelemlerle kaplıydı. Yirmilerinin başında, gözlerinde o yaşta olması gerekenden çok daha fazla bilgeliği olan güzel bir kızla çekilmiş daha da çok fotoğrafı vardı. Bazı fotoğraflarda tek başınaydı ama büyük çoğunluğunda beraberler. Onu ofisimin duvarına yapıştırdığım bazı fotoğraflardan tanıdım: Abernathy’nin kızıydı. Asker tıraşlı çocukla Abby belli ki bir çifttiler ama birbirlerine sarılma biçimleri bana ilişkilerinin yeni ve tutku dolu olduğunu düşündürdü. Eğer öyle değilse de birbirlerine deli gibi âşıktılar. Çocuk hemen her fotoğrafta korumacı bir tavır takınmıştı ama kız da hiç ürkmüş gibi durmuyordu ve hep onun yanındaydı. Çocuğun kızın yanındayken o şekilde durduğunun farkında olup olmadığını merak ettim.

Hepsi de Eastern State Üniversitesi’nin öğrencileriydi. Biraz daha okumaya devam edince kampüsteki binalardan birinin bir yangında tamamen tahrip olduğunu ve

yüz otuz iki üniversite öğrencisinin öldüğünü öğrendim, geceleyin başlayan bir yangında. Neden o kadar geç bir saatte o kadar gencin bir okul binasının bodrum katında olduğunu soramadan önce sayfayı çevirdim ve sorunun cevabını aldım: Gezici bir dövüş çemberi vardı ve Maddox'a benzeyen çocuk da şüphelilerden biriydi.

"Tanrım. Bu nedir böyle?" diye sordum.

"Okumaya devam et," dedi, sırtı hâlâ bana dönük bir halde.

Neredeyse anında iki isim çarptı gözüme: Maddox ve Abernathy. Birkaç sayfa sonra her şey yerine oturmuştu ve ben de başımı kaldırıp patronuma baktım. "Kardeşin Abernathy'nin çocuğuyla mı evli?"

Maddox arkasına dönmedi.

"Benimle dalga geçiyorsun."

Maddox içini çekti ve nihayet bana döndü. "Öyle ya-
pıyor olmayı dilerdim. Bu ayın sonunda St. Thomas'ta
yeminlerini tazeleyecekler... bütün ailenin katılabilmesi
için. İlk düğünleri neredeyse bir yıl önce Vegas'taydı—"

Elimdeki kâğıdı kaldırdım. "Yangından sadece birkaç
saat sonra. Kız akıllıymış."

Maddox yavaşça masasına doğru yürüdü ve yeniden
oturdu. Yerinde duramıyor olması beni onun olduğun-
dan daha da tedirgin ediyordu.

"Neden kızın fikri olduğunu düşünüyorsun?" diye
sordu.

"Çocuk kız arkadaşının kendisini kurtarmasına izin
verecek bir tipmiş gibi gelmedi bana," dedim, fotoğraflar-
daki duruşunu hatırlayarak.

Maddox kıkırdayıp başını eğdi. "Kimsenin kendisi-
ni kurtarmasına izin verecek bir tip değil ve bu yüzden
de özellikle zor bir iş olacak. Özel Ajan Polanski desteğe

ihtiyacım olduğunda ısrar ediyor ve ona hak vermek zorundayım."

"Ne için desteğe?"

"Törenden sonra ona söylemem lazım."

"Kızın tanıklık edebilmek için onunla evlendiğini mi?"

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Abby kardeşimle belli bir nedenden ötürü evlenmiş olabilir ama bu neden onu seviyor olması." Suratını astı. "Onu kurtarmaya çalışıyor olsaymış bile gerçeği öğrenmek kardeşimi mahveder."

"Her zaman kardeşlerin için en iyi olan şeyi mi yaparsın?"

Göremediğim fotoğraflara baktı. "Tahmin bile edemezsin." İçini çekti. "Yangının ardından elimden geleni yaptım ama ölülerin listesinin uzunluğundan da anlayabileceğin gibi Adam'a verilecek on yıllık bir ceza yeterli olmayacak. Adam hakkında iki yüz altmış dört taksirle adam öldürme davası açıldı, her kurban için iki tane."

"Bölge savcısı bunu nasıl becerdi?" diye sordum.

"Adam hakkında iki farklı suçlamayla soruşturma açıldı. Cürüm işlerken ihmal sonucu taksirle adam öldürme ve kabahat sonucu taksirle adam öldürme."

Başımla onayladım.

"Elim kolum bağlıydı," diye devam etti Maddox. "Kardeşime yardım edemiyordum, ta ki beni Büro tarihinin en genç Y-YÖA'larından biri yapan şeyi Polanski'yle paylaşına dek. İşlerine sızmanın bir yolunu bulmuştum. Küçük kardeşim en büyük vakalarımızdan biri dâhilinde gözetim altında tuttuğumuz şüphelilerden birinin kızıyla çıkıyordu ve şimdi de evlenmişti: Mick Abernathy. Polanski'nin, tabii ki direktörün onayıyla, Travis bizimle çalışmayı kabul ederse suçlamaları çekmesini sağladım.

Ama bu vakanın sonuca ulaşması teklifimizi reddederse alacağı cezadan daha uzun sürebilir."

"Muhbir mi olacak?" diye sordum.

"Hayır."

"Yani FBI onu ajan olarak işe mi alıyor?" dedim kulaklarıma inanamayarak.

"Evet. Sadece kendisi henüz bunu bilmiyor."

Yüzüm tiksintiyle buruştu. "Neden ona düğününde söylemek zorundasın?"

"Ona düğün gününde söylemeyeceğim. Ertesi sabah, yola çıkmadan önce yapacağım bunu. Yüz yüze konuşulması gereken bir konu ve o günden sonra kendisini bir daha ne zaman görürüm bilmiyorum. Artık eve gitmiyorum çünkü."

"Ya kabul etmezse ne olacak?"

Maddox derin derin iç çekti, düşüncesi bile onu yaralamış gibiydi. "Hapse girecek."

"Benim rolüm nedir?"

Maddox sandalyesinde biraz döndü, omuzları hâlâ gergindi. "Sadece... beni dinle. Bu yüzde yüz YÖA'nın fikriydi. Sadece aynı zamanda işe yarayacak bir fikir."

"Ne?" Aklımdan bin türlü düşünce geçiyordu ve sabrım tükenmek üzereydi.

"Düğüne beraber gidecek birisine ihtiyacım var. Büro'dan başka birisinin daha orada olması ve konuşmalarımıza tanıklık etmesi gerekiyor. Kadın bir ajan iyi bir tampon işlevi görecektir. Polanski senin bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu söylüyor."

"Neden ben?" diye sordum.

"Senden ismen bahsetti."

"Neden Val değil? Neden Constance değil?"

Maddox büzülür gibi oldu ve ardından masasına vur-

maya başladığı parmağına baktı. "Ortama uyum sağlayabilecek birisi olması gerektiğini söyledi."

"Uyum sağlayabilecek," diye tekrar ettim, kafam karışmıştı.

"Kardeşlerimin ikisinin de âşık olduğu kadınlar... pek incelikten nasiplerini almamışlar da."

"Ben mi *incelikten* nasibimi almamışım?" diye sordum göğsümü işaret ederek. "Sen harbiden ciddi misin?" Boynumu yana eğdim. "Val ile tanıştın mı sen?"

"İşte bundan bahsediyorum," dedi Maddox eliyle beni göstererek. "Bu tam da Abby'nin söyleyebileceği bir şey ya da... Trent'in kız arkadaşı Camille'nin."

"Trent'in kız arkadaşı mı?"

"Erkek kardeşim."

"Kardeşin Trent. Ve Travis. Sende Thomas'sın. Kim eksik kaldı? Tencere'yle Tava'mı?"

Maddox esprimi komik bulmamıştı. "Taylor'la Tyler. İkizler. Trent'le benim aramdalar."

"Neden hepinizin ismi T'yle başlıyor?" Sormadan edememiştim ama aslında bu konuşma canımı çok fena sıkın bir yere gelmişti.

İçini çekti. "Orta Batı'yla ilgili bir durum. Bilmiyorum Lindy, benimle kardeşimin düğününe gelmene ihtiyacım var. Onu hapse girmemeye ikna etmene yardım etmene ihtiyacım var."

"Onu ikna etmen o kadar da zor olmasa gerek. Büro hapisle karşılaştırılınca olağanüstü bir seçenek."

"Gizli görevde olacak. Karısına bile bir şey söyleyemeyecek."

"Yani?"

"Karısına gerçekten de çok ama çok âşık."

"Gizli görevdeki diğer ajanlarımız da öyleler," diye patladım, en ufak bir duygudaşlık hissetmiyordum.

“Travis’in vukuatlı bir geçmişı var. Abby’le olan ilişkileri her zaman inişli çıkışlı oldu ve Travis dürüstlüğü evliliklerine olan bağlılığının temelinde görüyor.”

“Maddox, sıkılmaya başladım. Gizli ajanlarımız eşlerine ve sevgililerine işleri hakkında konuşamayacaklarını söyleyip konuyu kapatırlar. Neden o da bunu yapamıyor?”

“Ona hiçbir şey söyleyemez. Abby’nin babasının da suçlu bulunabileceğı bir soruşturma için gizli görevde olacak. Abby’i kaybetmesine neden olabilecek hiçbir riski bile bile almaz.”

“Alışacaktır. Ona basit, sağlam bir mazeret buluruz ve bunun üstünden devam ederiz.”

Maddox başını iki yana salladı. “Bu işin hiçbir yanı basit değil Liis. Abby’nin neler olduğunu anlamaması için son derece yaratıcı olmalıyız.” İçini çekip tavana baktı. “Kızın zehir gibi bir zekâsı var.”

Gözlerimi kısıp ona baktım, ilk ismimi kullanmış olması gerçeğı alarım zillerimin çalmasına neden olmuştu. “Tamam, diyelim Y.Ö.A. gitmemi istiyor. Ya sen?”

“Kötü bir fikir değil.”

“Arkadaş olmamız kötü bir fikir de bütün bir hafta sonu boyunca çiftmişiz numarası yapmamız değil, öyle mi?”

“Travis... açıklaması güç.”

“Şiddete başvuracağını mı düşünüyorsun?”

“Öyle olacağından eminim.”

“Şiddete başvurursa onu vurmamı istemediğini varsayıyorum.”

Maddox bana bir bakış attı.

“Peki, seni vurabilir miyim?” diye sordum. Gözlerini devirdi ve ben de ellerimi kaldırdım. “Sadece bütün bunların içindeki rolümü anlamaya çalışıyorum.”

"Travis çıkış yollarının kapatılmasıyla pek de iyi başa çıkamıyor. Bu yüzden Abby'i kaybedeceğini düşünürse savaşıacaktır. Onu yalan söylediği için kaybetmek de hapse gireceği için kaybetmek de çok iyi seçenekler değiller. Anlaşmayı reddedebilir."

"Onu bu kadar çok mu seviyor?"

"Sevgi sözcüğünün onun hakkında hissettiklerini tanımlamak için yeterli olduğunu sanmıyorum. Travis'i onu kaybetmekle tehdit etmek hayatını kaybetmekle tehdit etmekle aynı şey."

"Bu fena halde... dramatik."

Maddox bunun üstüne düşündü. "İlişkilerinin doğasında drama var."

"Anlaşıldı."

"Trent düğünden bir önceki gece evimde, Illinois'deki Eakins kasabası'nda bir bekârlığa veda partisi düzenleyecek."

"Orayı duymuştum," dedim. Maddox bana soru dolu gözlerle bakınca da devam ettim, "Chicago'ya gidip gelirken birkaç defa otobandan oraya giden çıkışın önünden geçmiştim de."

Maddox başıyla onayladı. "Ertesi gün arabayla O'Hare Uluslararası Havaalanı'na gideceğiz ve oradan da uçakla St. Thomas'a devam edeceğiz. Constance sana tarihleri ve yolculuk planını e-posta ile gönderecek."

Ayrılmamın üstünden bu kadar kısa bir zaman geçtikten sonra eve dönmekle ilgili karışık duygular içindeydim. "Tamam."

"Tıpkı söylediğim gibi, çiftmişiz gibi davranacağız. Ailem benim pazarlamacı olduğumu sanıyor ve bunun böyle kalmasını istiyorum."

"Senin FBI ajanı olduğunu bilmiyorlar mı?"

"Aynen öyle."

"Neden olduğunu sorabilir miyim?"

"Hayır."

Gözlerimi kırıştırdım. "Tamam, Eakins ve St. Thomas'da aynı otel odasını paylaşacağımızı varsayıyorum."

"Doğru."

"Başka bir şey var mı?"

"Şu an için hayır."

Ayağa kalktım. "İyi günler, efendim."

Boğazını temizledi, belli ki tepkim onu şaşırtmıştı. "Sana da, Ajan Lindy."

Ofisinden çıkmak için topuklarımın üstünde dönerken en ufak hareketim bile kontrolüm altındaydı, ne kadar hızlı yürüdüğüm, kollarımın nasıl sallandığı ve hatta ne kadar dik durduğum. Ona hiçbir ipucu vermek istemiyordum. Çıkacağımız yolculuk hakkındaki hislerimden emin değildim ve spekülasyon yapmasını da kesinlikle istemiyordum.

Ofisime dönünce kapımı kapayıp yığılırcasına koltuğuma oturdum. Bacaklarımı masanın üstüne uzatıp ayaklarımı bileklerinden üst üste koydum.

Ajan Sawyer kapıyı tıklatıp beklentiyle cam duvarın ardından bana baktı. Elimi sallayarak gitmesini işaret ettim.

Maddox, San Diego'ya geldiğim içim memnundu ve Y.Ö.A. incelikten yoksun olduğumu düşünüyordu; Bisiktiler Val ve Fahişe Davies'e göre bile. Başımı eğip tertemiz, açık mavi düğmeli bluzuma ve diz boyu eteğime baktım.

İncelik sahibiyim, hem de acayip incelik sahibiyim, *anladın mı? Sadece düşündüklerimi olduğu gibi söylüyorum diye düşüncesiz olmuyorum ya.*

Yüzüm öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Büro'da kadınlara eksik etek ve aklı kısa dendiği günlerin geride kaldığını sanıyordum. Seksist laflar eden erkek ajanların çoğu, benim ya da diğer kadın ajanların yakınlarında olduğunu düşünmeseler bile diğer erkek ajanlar tarafından anında susturulurlardı.

İncelikten nasibimi almamışım, öyle mi? Ben onun siktiğimin inceliğini siktiğimin takım odasının ortasında nasiplenmez miyim?

Yüksek sesle küfür etmiş olmasam da elimle ağzımı kapadım. *Haklı oldukları bir nokta olabilirdi.*

Sabit telefonumun tiz zili iki defa çalınca ahizeyi kulağıma dayadım. "Lindy."

"Benim Maddox."

Beni göremiyor olsa da ayaklarımı indirip düzgün oturdum.

"Biçilmiş kaftan olmanın bir nedeni daha var, Y.Ö.A.'ya söylemediğim bir neden."

"Heyecandan koltuğumdan düşmek üzereyim," dedim monoton bir sesle.

"Çiftmişiz gibi davranacağız ve ben... yanımda bu rolü yapabilecek kadar rahat olan tek kadın ajanın sen olduğunu düşünüyorum."

"Neden acaba?"

Tam on saniye boyunca karşıdan çıt çıkmadı.

"Şaka yapıyorum. Seçilmemin tek nedeninin Y.Ö.A.'nın bayağı olduğumu düşünmesi olmamasına sevindim."

"Şunu netleştirmemiz lazım, ne Y.Ö.A. ne de ben dediğin gibi bir şey söylemedik."

"Aslında söyledin sayılır."

"Demek istediğim bu değildi. Birisi senin hakkında böyle bir şey diyecek olursa boğazına sarılırım."

Şimdi de benim tarafımdan çıt çıkmıyordu. "T-teşekkür ederim." Başka nasıl tepki vereceğimi bilememiştim.

"Constance'ın e-postasını bekle."

"Emredersiniz, efendim."

"İyi günler, Lindy."

Ahizeyi yerine koyup ayaklarımı az önce masanın üstünde durdukları yere döndürüp yedi hafta sonra çıkacağımız yolculuğu düşündüm. Maddox'la baş başa birkaç gece geçirip kız arkadaşımışım numarası yapacaktım ve her ne kadar bu durumdan hoşnutsuz olmayı istesem de, pek de öyle hissetmiyordum.

Gülümsememeye çalıştım. Gülümsemek istemiyordum, dolayısıyla somurttum ve bu Jackson'a ve kendime Chicago'da onunla mutlu olduğumu söylememden bu yana en büyük yalanımdı.

Val bir parmağıyla önce kapıyı hafifçe tıklatıp ardından saatini işaret etti. Başımı sallayıp anladığımı belli ettim ve o da yürüyüp gitti.

Maddox'un konuştuklarımızın ne kadarını çevremle paylaşmamı istediğini bilmiyordum. İlk gecemiz ve Takım Beş'te bulunma amacımla ilgili sırları tutmak yeterince zordu. Talihsizliğim şuydu ki Val, San Diego'daki tek arkadaşımdı ve çıkarımda bulunmak da onun süper gücüydü.

Altıncı Bölüm

Sürekli olarak ekrandaki kelimelere odaklanmak için mücadele ederken öfkeyle saçlarımı çekiyordum. İki saatten uzun süredir bilgisayarımın ekranına bakıyordum ve gözlerim bulanık görmeye başlamıştı.

Dış pencerenin jaluzileri kapalıydı ama saatler önce batan güneşin ışıkları boşluklardan girmiş ve sonra da solup kaybolmuştu. Travis'in vaka dosyasını inceledikten sonra yangın yüzünden hapis yatmasını engellemek için bir yol aramıştım ama sonuçta FBI için kullanmanın sadece iyi bir fikir olmakla kalmayıp aslında işe yarayabilecek tek fikir olduğunu anlamıştım. Travis'in şanssızlığına ağabeyi işinde o kadar iyiydi ki Büro bir Maddox'u daha takıma dâhil etmenin kârlı olacağına inanıyordu. Dolayısıyla muhbir olmakla kalmayacak, ajan olarak işe alınacaktı.

Birisi kapıyı tıklattı ve Ajan Sawyer bir dosyayı kapının önüne sabitlenmiş metal kâğıtlığın içine kaydırды. Kâğıtlığın orada olmasının nedeni ajanların her onay talepleri için beni rahatsız etmelerine gerek kalmamasıydı ama Sawyer kapıyı kafasını içeri sokup Cheshire kedisi gibi gülümsemesiyle bembeyaz dişlerini sergileyecek kadar araladı.

"Geç oldu," dedi.

"Biliyorum," dedim, çenemi avucuma dayayarak. Gözlerimi ekrandan ayırmadım.

"Bugün cuma."

"Bunun farkındayım," dedim. "İyi hafta sonları."

"Belki bir yerlerde akşam yemeği yemek istersin diye düşünmüştüm. Açlıktan ölüyor olmalısın."

Maddox ofisime girdi, bana karşı sakin ve hoş bir tavır takınmıştı ama hemen ardından Sawyer'a öfkeyle baktı. "Ajan Lindy'le benim iki dakika sonra bir görüşmemiz var."

"Görüşme mi?" dedi Sawyer kıkırdarak. Maddox'un yoğun bakışları karşısında gülümsemesi silinip gitti. Kravatını düzeltip boğazını temizledi. "Gerçekten mi?"

"İyi geceler, Ajan Sawyer," dedi Maddox.

"İyi geceler, efendim," dedi koridorda uzaklaşıp gözden kaybolmadan önce.

Maddox ağır adımlarla masama gelip koltuklardan birine oturdu ve dirseklerini koltukların kollarına dayayarak son derece rahat bir havayla arkasına yaslandı.

Gözlerim hâlâ ekranda, "Bir görüşmemiz yok," dedim.

"Hayır, yok," dedi Maddox, sesi yorgun geliyordu.

"Beni onun patronu yaptın. Bir noktada benimle konuşmasına izin vermen lazım."

"Ben olayı bu şekilde görmüyorum."

Yüzünü görebilmek için yana eğildim ve söylediklerine inanmadığımı belli etmek için hâlâ elime dayalı olduğundan ezilen yüzümü buruşturdum.

"Cehennem kaçını gibi görünüyorsun," dedi Maddox.

"Sen daha kötü görünüyorsun," diye yalan söyledim.

Maddox, sert ve külyutmaz bakışları da dâhil olmak üzere bir Abercrombie modeli gibi görünüyordu ve ben kravat ceketinin altında da model gibi görüldüğünü ne yazık ki öğrenmiş bulunmaktaydım. Gözlerimin o kahro-

lası, unutulmaz dudakların üstünde gezindiğini yakalamasın diye bilgisayarımın arkasına saklandım.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Açlıktan ölüyorum."

"Hadi çıkıp bir şeyler alalım. Benim arabamla gideriz."

Başımı iki yana salladım. "Daha yapacak çok işim var."

"Yemek yemen lazım."

"Değil."

"Tanrım, amma da inatçısın."

Dramatik bir etki yaratmak için ekranın sağına soluna bakındım. "Ajan Davies düzüşerek zirveye geldiğimi söylüyor. Buraya geldiğim ilk günde terfi aldıktan sonra ajanların beni ciddiye almasını sağlamanın ne kadar zor olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

"Aslında ikinci gündü. Ve Ajan Davies düzüşerek zirveye çıktı, yani en azından kendisinin çıkabileceği kadar yukarıya. Bir daha terfi alma ihtimali yok."

Kaşımı kaldırdım. "Peki, sen hiç ona terfi verdin mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Yani, Davies öyle yapmış olabilir ama teknik olarak hakkımda söylediği doğru. Bu durum yüzünden içim içimi yiyor. Kendimi konumumu hak ettiğime inandırabilmek için mesaiye kalıyorum."

"Büyü artık Liis."

"Sen önden buyur Thomas."

Soluğunun arasından çok belli belirsiz bir kahkaha duyduğumu sandıysam da karşılık vermedim. Sadece aramızda parlayan ekranın güvenliğine sığınıp yüzüme ukala bir gülümsemenin yayılmasına izin verdim.

Aşağıdaki sokaktan korna ve siren sesleri geliyordu. Dışarıda hayat devam ediyor, insanlar yataklarına girdiklerinde dünyadan bir mafya babası, bir kadın tüccarı,

bir seri katil daha eksilmiş olsun diye geç saatlere kadar çalıştığımızı ve yapayalnız hayatlarımız olduğunu bilmeden işlerine güçlerine bakıyorlardı. Her gün avlanıp yakalamak için çalışıyordum ya da eskiden işlevim buydu. Artık görevim Thomas'ın kardeşinin hapse girmesini engellemekti. En azından bana öyleymiş gibi geliyordu.

Ukala sırtımm kayboldu.

"Bana gerçeği söyle," dedim elimi ağzımdan çekmeden.

"Evet, açım," dedi Thomas tekdüze bir sesle.

"O değil. Amacın nedir? Benny'i devirmek mi, yoksa Travis'in hapse girmesini engellemek mi?"

"Birini diğerinden ayırmak mümkün değil."

"Bir tanesini seç."

"Onu ben büyüttüm sayılır."

"Bu bir cevap değil."

Thomas derin bir nefes alıp verdi ve cevapların ağırlığı altında eziliyormuş gibi omuzları düştü. "Onun canını kurtarmak için kendi canımı veririm. Gerekirse bu görevi de kesinlikle bırakırım. Daha önce de bir şeyleri bıraktığım oldu."

"İşi mi?"

"Hayır, ve hayır üstünde konuşmak istemiyorum."

"Anlaşıldı," dedim, ben de bunun üstünde konuşmak istemiyordum.

"Bununla ilgili konuşmamı *istemiyor* musun? Ofisteki herkes öğrenmeye can atıyor."

Ona öfkeyle baktım. "Az önce istemediğini söyledin. Ama öğrenmek istediğim başka bir şey var."

"Nedir?" diye sordu tedirginlikle.

"Masandaki çerçevelerde kimin resimleri var?"

"Sana *birisinin* resimleri olduğunu düşündürten nedir? Belki kedi resimleri var."

Yüzümdeki bütün ifadeler silindi. "Senin kedin yok ki."

"Ama kedileri severim."

Arkama yaslandım ve bıkkınlıkla masama vurdum. "Sen kedilerden hoşlanmazsın."

"Beni o kadar iyi tanımıyorsun."

Tekrar ekranımın arkasına saklandım. "Ya mucizeler yaratan bir tüy fırça var ya da kedin yok."

"Ama yine de kedileri *seviyor* olabilirim."

Öne eğildim. "Beni öldürüyorsun."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme görünüp kayboldu. "Hadi gidip yemek yiyelim."

"O çerçevelerin içinde kimin fotoğrafı olduğunu söyleyene dek olmaz."

Thomas'ın yüzü asıldı. "Neden ofisime bir sonraki gelişinde kendin bakmıyorsun?"

"Belki bakarım."

"İyi."

Birkaç saniye sessiz kaldık ve sonunda ben konuştum.

"Sana yardım edeceğim."

"Yemek konusunda mı?"

"Travis'e yardım etmene yardım edeceğim."

Koltuğunda kıpırdandı. "Etmemeyi düşündüğünü bilmiyordum."

"Belki beni çantada keklik görmemelisin."

"Belki evet dememelisin," diye patladı.

Dizüstü bilgisayarımı kapağını çarparak kapadım. "Evet demedim. Constance'dan gelecek e-postayı bekleyeceğimi söyledim."

Gözlerini kısıp bana baktı. "Senden gözlerimi ayırmam iyi olacak."

Yüzümde ukala bir sırıtma belirdi. "Evet, öyle yapman gerekecek."

Cep telefonum cıvıladı ve ekranında Val'in ismi belirdi. Telefonu alıp kulağıma götürdüm. "Selam Val. Evet, az sonra bitiriyorum. Tamam. Yirmi dakikaya görüşürüz." Kapatma tuşuna basıp telefonu masamın üstüne koydum.

"Yaptığın çok incitici," dedi Thomas, kendi telefonuna bakarak.

"Üstesinden gelirsin," dedim, çantamı ve anahtarlarımı almak için alt çekmecemi açarak.

Alnı kırıştı. "Marks da geliyor mu?"

"Bilmiyorum," dedim ayağa kalkıp çantamın sapını omzuma asarken.

Koridorun ilerisinde bir yerde elektrikli süpürgeler sağa sola sürükleniyordu. Işıkların sadece yarısı açıktı. Binanın bu kanadında temizlik görevlileri dışında sadece Thomas'la ben kalmıştık.

Thomas'ın ifadesi suçlu hissetmeme neden oldu. Başımı yana eğdim. "Gelmek istiyor musun?"

"Eğer Val orada olacaksa Marks'ın da orada olması daha az tuhaf kaçır," dedi ayağa kalkarak.

"Anlaştık." Bir an için düşündüm. "Onu da çağır."

Thomas'ın gözleri parladı ve cep telefonunu çıkarıp çabucak bir mesaj attı. Birkaç saniye içinde mesaj sesi geldi. Başını kaldırıp bana baktı. "Nereye"

"Şehir merkezinde Kansas City Barbeque diye bir yere."

Thomas bir kahkaha attı. "Sana resmi turist turu mu yaptırıyor?"

Gülümsedim. "Top Gun'daki bar. Buraya ilk taşındı-

ğında böyle yerlere hiç gitmediğini, sonra da bir türlü fırsat bulamadığını söyledi. Şimdi bir bahanesi var.”

Thomas yeni bir mesaj yazarken yüzünde hızla bir sırtma belirdi. “KC Barbeque olsun o zaman.”

En sondaki taburede oturup etrafıma bakındım. Duvarlar *Top Gun* hediyelik eşyalarıyla doluydu: posterler, resimler ve oyuncuların imzalı fotoğrafları. Müzik kutusu ve antika piyano dışında bana hiç de filmdeki bar gibi gelmemişti.

Val ile Marks, 9 mm tabancaların tedarik duyurusunda belirtilen özellikleri ile standart Smith&Wesson'larımızın artılarıyla eksilerini karşılaştırdıkları derin bir muhabbet almışlardı. Thomas L şeklindeki barın öbür tarafında her Beach Boy'un takdirini kazanacak küçük bir California kızı sürüsünün ortasında duruyordu. Kadınlar içkilerini yudumlayıp sırayla dart atarken kıkırdıyorlar ve Thomas hedefi her on ikiden vurduğunda tezahürat yapıyorlardı.

Thomas kendisine gösterilen ilgiden özellikle gurur duymuş gibi görünmese de iyi vakit geçirdiği belliydi ve arada bir bana rahat bir gülümsemeyle bakıyordu.

Ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını sıvayıp kalın, güneş yanığı kollarının birkaç santimini açıkta bırakmıştı. Kravatını gevşetmişti ve en üst düğmesini de açmıştı. Yeni hayranlarına her bakışında yüzeye çıkacak gibi olan kıskançlığımı irademle bastırıyordum ama daha hâlâ o

* Plaj çocuğu. Günlerini plajlarda sörf yapıp eğlenerek geçiren, genelde parası olan, sportif vücutlu ve karşı cinsle arası son derece iyi erkek. -çn

kolların beni kavrayıp pozisyonundan pozisyona getirdiğini hissedebiliyor ve kasılmalarını izlerken Thomas'ın—

"Liis!" dedi Val, parmaklarını şıklatarak. "Dediklerimin tek bir kelimesini bile duymadın, değil mi?"

"Hayır," dedim içkimi bitirmeden önce. "Ben gidiyorum."

"Ne? Hayır!" dedi Val dudağını sarkıtarak. Ama sonra gülümserken alt dudağı geri çekilip eski yerine döndü. "Araban yok. İstesen de gidemezsin."

"Taksi çağırdım."

Val'ın gözlerinden ihanete uğramış hissettiği okunabiliyordu. "Nasıl cüret edersin?"

"Pazartesi görüşürüz," dedim çantamın sapını bulurken.

"Pazartesi mi? Yarın ne olacak peki? Kusursuz bir cumartesi gecesini öylece harcayacak mısın yani?"

"Eşyalarımı kutularından çıkarıp yerleştirmem lazım ve aslında parasını ödediğim dairede biraz zaman geçirmek istiyorum."

Val yeniden dudağını sarkıtmıştı. "Peki."

"İyi geceler, Lindy," dedi Marks dikkatini yeniden Val'a yöneltmeden önce.

Kapıyı iterek açtım ve dışarıdaki masalarda oturan müşterilere kibarca gülümsedim. Üstümde asılı duran rengârenk süs ışıkları kendimi tatildeymişim gibi hissetmeme neden olmuştu. Daha hâlâ havanın hep yumuşak olmasının ve sürekli kaşkorse giymenin artık normal bir şey olduğunu kavrayamamıştım. Chicago'nun donmuş tundrasında kürklü bir ceketle güç bela yürümek yerine, eğer istersem saat gece yarısını geçtikten sonra bile üstüme bir yaz elbisesi geçirip sandaletlerimle sokağa çıkabilirdim.

“Gidiyor musun?” diye sordu Thomas, aceleyle.

“Evet. Bu hafta sonu bütün eşyalarımı yerleştirmiş olmak istiyorum.”

“İzin ver seni evine bırakayım.”

“Epey,” pencerenin ardından hayranlarına bakmak için eğildim, “meşgul görünüyorsun.”

“Ama değilim.” Sanki öyle olmadığını bilmem gerekiyormuş da ayıp etmişim gibi başını iki yana salladı.

Bana o şekilde baktığında kendimi şehirdeki tek insan benmişim gibi hissediyordum.

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atmaya başladı ve ona karşı beslediğim nefretten geriye bir şey kaldıysa kendisini belli etmesi için dua ettim.

“Beni eve bırakmayacaksın. İçiyordun.”

Yarısı boş Corona şişesini bir masanın üstüne bıraktı. “Bir sıkıntı yok. Yemin ederim.”

Bileğime göz attım.

“Güzelmış,” dedi Thomas.

“Teşekkür ederim. Annemle babam bir doğum günümde almışlardı. Jackson üstüne rakam bile yazılamayacak kadar küçük bir şeyi neden taktığımı hiç anlayamadı.”

Thomas saatimin üstünü eliyle kaplarken parmakları bileğimin etrafında bir buçuk kez dolandı. “Lütfen seni eve götürmeme izin ver.”

“Taksi çağırdım bile.”

“Üstesinden gelirler.”

“Ben —”

“Liis,” Thomas elini bileğimden elime kaydırarak beni otoparka doğru götürdü. “Hem zaten ben de o tarafa gidiyorum.”

Gülümsemesindeki sıcaklık ofisteki öküzden çok o gece tanıştığım yabancıya benzemesini sağlamıştı. Land Rover Defender'ına gelene kadar elimi bırakmadı. Aracı neredeyse benim yaşımdaymış gibi görünüyordu ama Thomas belli ki bazı modifikasyonlar yapmış ve tertemiz tutmuştu.

"Ne var?" dedi, sürücü koltuğuna oturduktan sonra yüzümdeki ifadeyi fark edince.

"Şehir merkezinde oturan birisi için çok tuhaf bir araç."

"Katılıyorum ama ondan vazgeçemem. Beraber çok şey atlattık. Onu buraya ilk taşıdığımda eBay'den almıştım."

Dört yıllık gümüş Toyota Camry'mi Chicago'da bırakmıştım. Onu buraya göndertecek kadar param yoktu ve o kadar uzun bir yolu kendi başıma arabayla gelme fikri de hiç çekici gelmemişti. Dolayısıyla annemlerin garajının girişi yolunda ön camına beyaz ojeyle *Satılık* ibaresi ve cep telefonu numaram yazılmış bir halde duruyordu. eBay'i kullanmak aklıma gelmemişti. Jackson'ı da evimi de düşünmemek konusunda o kadar kararlıydım ki Chicago'nun şehir sınırları içindeki hiç kimse ya da hiçbir şey üstüne düşünmemiştim. Eski arkadaşlarımı ve hatta annemle babamı bile aramamıştım.

Thomas SUV'siyle trafiğin arasından apartmanımıza doğru ilerlerken beni düşüncelerimle baş başa bıraktı, zaten kendisi de düşüncelerinin arasında kaybolmuştu. Kapımı açmak için bıraktığından beri elim yalnız kalmış gibi hissediyordum. Aracını park ettikten sonra bir kez daha centilmenlik yapmak için benim tarafıma yavaşça koşarken elimi tutmasını umut etmemeyi denedim ama başaramadım. Ancak Thomas beni hayal kırıklığına uğratmakta başarısız olmadı.

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturup sanki o istemiş olsa da elini tutmazmışım numarası yaptım. İçeri girince Thomas düğmeye bastı ve tek kelime etmeden asansörün gelmesini bekledik. Kapılar açıldığında içeri girmemi işaret etti ama peşimden gelmedi.

“Sen gelmiyor musun?”

“Yorgun değilim.”

“Bütün o yolu geri mi döneceksin?”

Biraz düşünüp başını iki yana salladı. “Yok, büyük ihtimalle caddenin karşısına giderim.”

“Cutter’s Pub’a mı?”

“Eğer şu anda seninle yukarıya gelirsem—” dedi kapılar kayıp kapanırken. Cümlesini tamamlayamadı.

Asansör beş kat tırmanıp durdu ve kapılar açıldı. Kendimi gülünç hissederek aceleyle koridorun sonundaki pencereye gittim ve Thomas’ın elleri ceplerinde caddenin karşısına yürümesini izledim. Durup yukarı bakana dek tuhaf bir hüzne kapıldım. Gözleri gözlerimle buluştuğunda yüzünde nazik bir gülümseme belirdi. Ona el salladım ve o da bana el sallayarak yürümeye devam etti.

Yarı utanmış ve yarı coşkuya kapılmış bir halde daireme yürüdüm ve çantamda anahtarlarımı aradım. Kilidi açıp kapının kulpunu çevirirken metal metale sürtünerek gıcırdadı. İçeri girer girmez kapıyı arkamdan kapadım ve hemen zinciri takıp ardından sürgüyü çektim.

Dairemde üst üste duran kutular gözüme mobilya gibi görünmeye başlamışlardı. Çantamın kolumdan kayıp yanımdaki küçük sehpanın üstüne düşmesine izin verdim ve ayakkabılarımı fırlatıp attım. Uzun, yalnız bir gece olacaktı.

Kapıya üç defa yüksek sesle vurulunca yerimden zıpladım ve fırlayıp delikten kim olduğuna bakmadan kilitleri açıp kapıyı öyle bir hızla çektim ki rüzgârı saçımı savurdu.

"Merhaba," dedim gözlerimi kırıştıtarak.

"O kadar da hayal kırıklığına uğramış gibi durma," dedi Sawyer yanımdan geçip oturma odama girerken.

Koltuğuma oturup arkasına yaslandı ve kolunu yas-tıkların tepesine attı. Dairemde benden rahatmış gibi gö-rünüyordu.

Bir FBI ajanının nerede yaşadığını nasıl bildiğini sor-ma zahmetine girmedim. «Buraya hiç haber vermeden gelip ne halt ettiğini sanıyorsun?»

"Bugün cuma, pazartesten beri seninle konuşmaya çalışıyorum. Yan binada oturuyorum. Dışarıya çıkmış elektronik sigaramı içiyordum ve Maddox'un seninle bu-rayı girdiğini gördüm ama sonra o çıkıp yanında sen ol-madan Cutter's'a doğru gitti."

"Bunların hangi kısmından seni davet ettiğimi çıkardı-ğını anlayabilmiş değilim."

"Özür dilerim," dedi ama sesinde bir damla pişmanlık yoktu. "Misafirlğe gelebilir miyim?"

"Hayır."

"Maddox'un en küçük kardeşi hakkında."

Bu dikkatimi çekmişti işte. "Ne olmuş ona?"

Sawyer dikkatimi tamamen kendisine yöneltmiş olma-nın keyfini çıkarıyordu. "Dosyayı okudun mu?"

"Evet."

"Tamamını mı?"

"Evet Sawyer. Zamanımı harcamayı kes."

"Benny'nin Travis'i işe almaya çalıştığı kısmı okudun mu? Y.Ö.A. Maddox'a erkek kardeşini muhbir yapma emrini verdi. Bir tek onun içeriye birini sokma imkânı var başka kimsenin yok."

"Bunu zaten biliyorum." Travis'in ajan olarak görev-lendirileceğinin çoktan kararlaştırıldığını onunla paylaş-

mak istemedim. İçgüdülerim bunu kendime saklamam gerektiğini söylüyorlardı.

“Peki, bunun boktan bir fikir oluşunun farkında mısın? Esas ihtiyacımız olan Abby Abernathy.”

“Babasıyla geçinemiyor. Travis’in başarılı olma ihtimali daha yüksek.”

“Kız Travis’i Vegas’a kaçırıp üstüne o saatte nerede olduğuna dair yalan söyledi. Trenton da dövüş sırasında olay yerindeydi. Kardeşinin orada olduğundan haberdardı. Bütün aile neler olup bittiğini biliyordu.”

“Thomas hariç.”

Sabırsızlıkla içini çekip öne eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. “Şimdi de Thomas mı oldu?”

Ona öfkeyle baktım.

“Bir yıldır Thomas’a Abby’i kullanmamız gerektiğini söyleyip duruyorum. Daha iyi bir muhbir olur.”

“Katılmıyorum,” dedim sadece.

Koltuğun kenarına kayıp ellerini açtı. “Sadece... beni bir dinle.”

“Dediğini yapsak ne işe yarayacak ki? Travis karısını bizimle çalışmaya mecbur bıraktığımızı öğrenirse bütün operasyon çöker.”

“Yani tek çözüm Travis’i, yani dengesiz olanı muhbir yapmak mı?” dedi ifadesiz bir sesle.

“Maddox’un kardeşini tanıdığını düşünüyorum ve bu işin başını o çekiyor. Ona güvenmemiz lazım.”

“Sen onunla tanışalı bir hafta oldu. Ona güveniyor musun?”

“Hayır, daha bir hafta bile olmadı. Ve evet, ben ona güveniyorum.”

“Bu vaka onun için fazla kişisel. Kardeşinden bahsediyoruz burada. Kahretsin, direktör için bile fazla kişisel.

Bilinmeyen bir nedenden ötürü Maddox'u evlat edinmiş gibi davranıyor. Hepsinin daha iyi düşünebilmesi gerekirdi. Derdim hergelelik edip canını sıkmak değil. Sonuçta aklın yolu bir ve kimsenin söylediklerimi dinlememesi beni deli ediyor. Sonra da sahneye sen çıkıyorsun; kimseyle bağlantısı olmayan biri, otorite konumuna getiriliyor. Nihayet bir fırsat yakaladığımı düşünmüştüm ve eğer Maddox seninle konuşmamı engellemek için elinden geleni yapmıyorsa ne olayım."

"O konuda haklısın," dedim.

"İşin en kötü yanı ne kadar yüksek sesle bağırırsam bana o kadar az kulak vermeleri."

"Belki de biraz alçak sesle konuşmayı denemelisin."

Sawyer başını iki yana salladı. Bakışlarını benden uzağa çevirdiğinde mavi gözlerindeki ateş söndü. "Tanrı aşkına, Lindy. Eşyalarını yerleştirmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Onu göndermek istiyordum ama ek bir çift el eşyaları yerleştirme işinin çok daha hızlı bitmesini sağlayacaktı. "Aslında—"

Ellerini bir kez daha kaldırdı. "Ofiste hakkımda neler dendiğini biliyorum. Yarısının, aslında büyük kısmının doğru olduğunu kabul ediyorum. Ama yaptığım her şey de hıyarlıktan değil. Sana yardım ettikten sonra eve gideceğime söz veriyorum."

Ona öfkeyle baktım. "Ben lezbiyenim."

"Hayır değilsin."

"Doğru, ama seninle yatma ihtimalim lezbiyen olma ihtimalimden daha az."

"Anlaşıldı. Her ne kadar seni aşırı derecede çekici bulsam da ve pisliğin teki olsam ve bazen bir erkek orospu gibi davranıyor olsam da aptal olmadığımı bilmeni iste-

rim ki gerçek dünyada olsak seni bardan alıp eve götürmek için elimden gelen her Şeyi yapacağımı inkâr edemem. Ama patronumla yatacak değilim.”

Sawyer’ın söyledikleri yanaklarımın kızarmasına neden oldu ve ona sırtımı döndüm. Mantiğım bana, saygı görmek ve gerçek bir ilişki yaşamak isteyen bir kadın için zaman kaybından başka bir Şey olmadığını söylese de Gneylilere has cazibesini fark etmeden edememiştim.

Sawyer zampananın teki olabilirdi ve hatta çoğunlukla gtn teki de olabilirdi ama Őeffaflık konusunda bir sıkıntısı yoktu. Aslında araya sağlam bir mesafe konduğunda Sawyer bir koz, hatta belki de bir arkadaş bile olabilirdi.

Mutfağı işaret ettim. ”Hadi oradan baŐlayalım.”

Yedinci Bölüm

Hemen hemen temiz bir yatak odasında uyandım. Bütün elbiselerim ya dolapta asılıydı ya da katlanıp şifonyerin çekmecesine kaldırılmıştı. Sawyer'la her kutuyu açıp içindekileri kaldırmayı ve üstüne yarattığımız dağınıklığın büyük kısmını toplamayı başarmıştık, paketleri sıkılaştırırken kullandığım birkaç somun ve düzleyip kapının önüne istiflediğimiz kutular hariç.

Üstümde gri bir svetşört ve altımda da lacivert bir eşofman vardı, pofuduk sabahlığımı giydim ve yatak odamın kapısını açıp mutfak ve oturma odasına baktım. Aralarında sadece yemek masası ve kahvaltı barı olarak da işlev gören mutfak tezgâhı olduğu için tek bir oda oldukları söylenebilirdi.

Dairem küçüktü ama zaten çok yere ihtiyacım da yoktu. Bütün bu alanın bana ait olduğunu düşünmek derin bir nefes alıp *Neşeli Günler*'deki Maria gibi kendi etrafımda dönmek istememe neden olmuştu, ta ki yalnız olmadığımı fark edene kadar.

Sawyer koltuğuma uzanmıştı ve hâlâ uyuyordu. Dünyanın gece kendisi sızmadan önce iki buçuk şişe şarap bitirmiştik. Kollarından biri yüzünün üstünde duruyor, gözlerini kapatıyordu. Çorabı hâlâ yerinde bir ayağını da yere koymuş, büyük ihtimalle odanın dönmesini engellemeye

çalışıyordu. Gülümsedim. Sarhoşken dahi bana asılma sözünü tutmuş ve onu koltukta bırakıp odama döndüğümde sonsuz saygımı kazanmayı hak etmişti.

Akşamdan kalma halimle mideme kötü gelmeyecek bir şeyler bulmak için neredeyse tam takır dolaplarımı karıştırıyordum. Tam köşede bir yere bulduğum tuzlu kraker kutusuna uzanacakken biri kapıyı çaldı.

Önceki sene annemin Noel hediyesi olarak aldığı pembe beyaz pötikareli pamuklu kumaş terliklerimle şıppıdı şıppıdı kapıya yürüdüm. *Lanet olsun*, diye düşündüm. *Bugün onu aramam lazım*.

Zinciri açıp sürgüyü çektikten sonra kulpu çevirdim ve kapıyı ancak dışarıyı görebileceğim kadar açıp başımı uzattım.

"Thomas," dedim şaşkınlık içinde.

"Selam. Dün gece seni ektiğim için özür dilerim."

"Beni ekmedin ki."

"Daha yeni mi uyandın?" dedi bir anda sabahlığımı baştan aşağı inceleyerek.

Kemerimi daha da sıkılaştırdım. "Evet. Eşyalarımı yerleştirirken partiye devam ettim."

"Yardım ister misin?" diye sordu.

"Hayır, bitirdim."

Gözerini biraz etrafta dolaştırınca dedektif içgüdüleri devreye girdi. Bu ifadeyi daha önce defalarca görmüştüm.

"Eşyaları yerleştirmeyi tek başına mı bitirdin?"

Cevap vermekte tereddüt etmem elini kapıya dayayıp yavaşça iterek açmasına neden oldu.

Öfkesi bir an bile gecikmedi. "Burada ne halt ediyor bu?"

Kapıyı eski konumuna geri getirdim. "Koltukta yatıyor. Tanrım, anla artık."

İçeri uzanıp fısıldadı. "Daha önce ben de o koltukta bulundum."

"Off, siktir git," dedim.

Kapıyı kapatmak için ittim ama Thomas açık tuttu.

"Seni rahatsız ederse bana söylemeni söylemiştim."

Kollarımı kavuşturdum. "Beni rahatsız etmiyordu. Hoş bir gece geçirdik."

Gözlerini kırpıştırıp kaşlarını çattı. Bana doğru bir adım atıp sesini alçak tutarak, "Eğer insanların hakkında ne düşündüğünü umursuyorduysan Sawyer'in geceyi evinde geçirmesine izin vermeyecektin."

"Tuz, kahve, bir eksiğin var mı?" diye sordum.

"Sana ne dedi? Vakadan bahsetti mi?"

"Neden soruyorsun?"

"Sadece soruyu yanıtla, Lindy," dedi sıkığı dışlarının arasından.

"Evet, ama sana söylemediği bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Abby'i muhbir yapmak istiyor."

Başımla onayladım.

"Ve?" diye sordu.

Benim fikrimi sormasına şaşırmıştım.

"Kardeşin buna dünyada izin vermez. Hem ona güvenebileceğimizi sanmıyorum. Dosyaya bakılırsa inişli çıkışlı ilişkilerine rağmen babasına defalarca yardımcı olmuş. Onu ihbar etmez, sadece belki Travis için yapabilir. Ama önce Travis'i tutuklamamız gerekecektir. O zaman, o da bir ihtimal, yola gelebilir."

Thomas içini çekti ve ben de yüksek sesle düşündüğüm için içimden kendime küfrettim.

"Senin tutuklaman gerekir," dedi Thomas.

"Ne demek istiyorsun?"

Thomas neredeyse fısıldayarak, "Benim foyamın ortaya çıkmasına neden olur," dedi.

"Sen gizli görevde değilsin ki. Neden bahsediyorsun?"

Thomas durduğu yerde kıpırdandı. "Açıklaması güç ve ben de koridorda ayaküstü buna girişmeyeceğim, hele bir de Sawyer koltuğunda uyuyormuş numarası yapıyor-ken."

Döndüğümde Sawyer'in gözlerinin aniden açıldığını gördüm.

Sırıtarak doğrulup oturdu. "Dürüst olmak gerekirse sen kapıyı çalana dek uyuyordum. Bu koltuk çok rahat, Lindy! Nereden aldın?" diye sordu, ellerini yastıklara bastırarak.

Thomas kapıyı biraz daha açıp koridoru işaret etti. "Dışarı!"

"Onu benim dairemde kovamazsın," dedim.

"Siktir ol git!" diye bağırды Thomas, boynundaki damarları şişirerek.

Sawyer ayağa kalktı, gerindi ve uzun dikdörtgen sehpanın üstündeki eşyalarını kaparken anahtarları sehpanın camına sürtündü. Benimle kapının pervazı arasında durdu, yüzümden sadece beş-on santim uzakta. "Pazar-tesi sabahı görüşürüz."

"Yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedim profesyonel havamı korurken özür dilediğimi belli etmeye çalışarak. Kurması imkânsız bir dengeydi.

Sawyer, Thomas'a başıyla selam verip koridora devam etti. Asansörün kapısı açılıp kapandıktan sonra Thomas bana sert bir bakış attı.

Gözlerimi devirdim. "Of, dur artık. Abartıyorsun."

Yürüyüp uzaklaştım ve Thomas da peşimden içeri geldi.

Tuzlu krakerleri dolaptan alıp Thomas'a uzattım. "Kahvaltı?"

Thomas'ın kafası karışmış gibi göründü. "Ne?"

"Akşamdan kalmayım. Kahvaltı niyetine kraker yiyeceğim."

"Abartıyorsun derken, ne demek istedin?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Benden hoşlanıyorsun."

"Ben... iyi kızsın diye düşünüyorum," dedi neredeyse kekeleyerek.

"Ama patronumsun, çıkmamamız gerektiğini düşünüyorsun dolayısıyla da benimle ilgilenme potansiyeli olanları korkutup kaçırıyorsun."

"Bu epey iddialı bir teori," dedi.

Plastik ambalajı yırttım, bir yığın krakeri bir tabağa koydum, bir bardağa ılık su doldurdum ve tezgâhı masa olarak kullandım. "Yanlış düşündüğümü mü söylüyorsunuz?"

"Yanlış düşünmüyorsun. Ama duygusal olarak müsait değilsin, unuttun mu? Belki tek niyetim Sawyer'a iyilik etmektir."

Krakerler dişlerimin arasında ktırdadıkça alkol yüzünden kurumuş olan ağzım daha da kötü oldu. Tabağı itip bir yudum su içtim.

"Sawyer'a bu kadar yüklenmemelisin. Sadece takım oyuncusu olmak istiyor. Sen kardeşini kurtarmak istiyorsun. Bu senin için önemli. Hangi nedenden olursa olsun ailen senin bir Federal ajan olduğunu bilmiyor ve şimdi de kardeşini bizim saflara katılmaya zorlayacaksın. Hepimiz durumunu anlıyoruz ama takımının sana getirdiği her fikrin üstüne işemene de gerek yok."

"Biliyor musun Liis, gözlemlerin her zaman doğru olmuyorlar. Bazen, bazı şeyler, yüzeyde gördüğünden daha derindir."

"Sorunun kökenindeki nedenler her zaman basit olmayabilirler ama çözüm her zaman basittir."

Thomas koltuğa oturdu, perişan görünüyordu. "Anlamıyorlar Liis ve sen de kesinlikle anlamıyorsun."

Kaskatı kabuğum onun kaskatı kabuğunun eridiğini gördüğüm anda eriyip gitti. "Eğer bana açıklarsan anlayabilirim."

Başını iki yana sallayıp yüzünü elleriyle ovuşturdu. "Bunun gerçekleşeceğini biliyordu. Bu yüzden ona söz verdirdi."

"Kim biliyordu? Camille mi?"

Thomas başını kaldırıp bana baktı, düşünce akışından tamamen kopmuştu. "O nereden geldi ki şimdi aklına?"

Koltuğa olan üç metrelik mesafeyi yürüyüp yanına oturdum. "Bunun üstünde beraber çalışacak mıyız, yoksa çalışmayacak mıyız?"

"Çalışacağız."

"O halde birbirimize güvenmemiz gerekiyor. Eğer bir şeyler işimi yapmamın önüne geçiyorsa o şey her neyse yolumdan çekerim."

"Mesela beni mi?" diye sordu yarım bir gülümsemeyle.

Egzersiz odasındaki tartışmamızı hatırladım ve Y-YÖA'ya yolumdan çekilmesini söyleme cesaretini nereden bulduğuma hayret ettim. "Thomas, bunu düzeltmen lazım."

"Neyi?"

"Kafanı dağıtan her neyse onu. Sawyer bu vakanın se-

nin için fazla kişisel olduğunu söylüyor. Haklı mı?"

Thomas suratını astı. "Denetleyiciliğe getirildiğimden beri Sawyer bu vakayı devralmanın peşinde. Denetleyiciliğe terfi ettiğimden de almak istedi Y-YÖA'lığa geldiğimden de istedi."

"Peki, doğru mu? Bu vakada sağladığın ilerleme sayesinde mi terfi aldın?"

"Travis'in Abernathy'nin kızıyla çıkmasından mı bahsediyorsun?"

Odanın etrafına bakındı, yüzünde hüznü bir ifade vardı. "Evet, büyük ölçüde ama aynı zamanda eşekler gibi çalıştım."

"O halde saçmalamayı bırak da şu adamları içeri tıkalım."

Thomas ayağa kalkıp volta atmaya başladı. "Onları içeri tıkmak suçüstü yakalamayı gerektiriyor ve bunu yapmanın en kolay yolu da küçük kardeşimi kullanmak."

"O zaman yap."

"O kadar kolay olmadığını biliyorsun. Bu kadar saf olamazsın," diye patladı Thomas.

"Ne yapılması gerektiğini biliyorsun. Neden bu kadar zorlaştırdığını anlayamıyorum."

Thomas bunu birkaç saniye düşündü ve yeniden yanına oturdu. Ağzıyla burnunu elleriyle kapadı ve sonra da gözlerini kapattı.

İçimi çektim. "Gerçekten de bunun üstüne konuşmak istiyor musun? Yoksa şu anda benim mi konuşmanı talep etmem gerekiyor?"

Elini kucağına bırakıp arkasına yaslandı. "Kanserdi."

"Camille mi?"

"Annem."

Odanın havası ağırlaştı, o kadar ki yerimden kımıldayamadım. Nefes alamadım. Tek yapabildiğim dinlemek oldu.

Thomas gözlerini yere dikmişti, aklı kötü bir anıya hapsolup kalmıştı. “Ölmeden önce her birimizle konuştu. On bir yaşımıydım. Üstüne çok düşündüm. Ben,” derin bir nefes aldı, “onun için nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum; oğullarına hayatları boyunca öğretmek istediği her şeyi birkaç hafta içinde öğretmeye çalışmak.”

“Bunun *senin* için nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyorum.”

Thomas başını iki yana salladı. “Söylediği her kelime, hatta söylemeye çalıştığı her kelime hafızama kazındı.”

Arkama yaslanıp başımı elime dayadım ve Thomas’ın annesinin kendisine uzanmasını, güç bela konuşabilmesine rağmen sesinin ne kadar güzel olduğunu ve son anlarında dahi onu ne kadar da çok sevdiğini anlatmasını dinledim. Nasıl bir kadın Thomas gibi bir adam yetiştirebilirdi, hem de dört başka erkek çocuğuyla birlikte. Nasıl bir insan çocuklarına, çocukluklarının hayatı boyunca yetecek kadar güçlü ve sevgi dolu bir veda edebilirdi? Onu tarif ediş şekli boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

Thomas’ın kaşları çatıldı. “Baban çok zorlanacak. Sen en büyüklerisin. Çok üzgünüm ve adil olmadığını da biliyorum ama her şey sana kalmış, Thomas. Onlara bakmakla yetinme. İyi bir ağabey ol,’ dedi.”

Çenemi ellerime dayayıp yüzünden çeşitli duyguların akıp geçmesini izledim. Benzer bir şey yaşamamış olsam da acısını hissedebiliyordum, o kadar ki kollarımı ona sarmamak için kendimi tutmam gerekiyordu.

“Anneme söylediğim son şey bunun için çabalayaca-

ğımdı. Travis'e yapmak üzere olduğum şey hiç de çabalamamış gibi gelmiyor, hem de hiç."

"Gerçekten mi?" diye sordum şüpheyle. "Bu vaka için yaptığın bütün her şeyden sonra mı? Travis'in hapse gönderilmek yerine ajan yapılması için çevirmek zorunda kaldığın bütün o numaralardan sonra mı?"

"Babam polis dedektifliğinden emekli. Bunu biliyor muydun?" Thomas koyu ela gözleriyle bana baktı. Boğazına kadar geçmişine, ailesinin acılarına, suçluluğa ve hayal kırıklığına gömülmüştü.

Bu hikâyenin daha ne kadar kötüye gidebileceğini tahmin edemiyordum. Bir parçam istismara uğradığını söylemesinden korkuyordu.

Tereddüt ederek başımı iki yana salladım. "Sana hiç... vurdu mu?"

Thomas'ın yüzü tiksintiyle buruştu. "Hayır. Hayır, hiç öyle bir şey olmadı." Gözleri uzaklara dalmaya başlamıştı. "Babam birkaç seneliğine dünyadan kopuk yaşadı ama iyi bir adamdır."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Annemin benimle son defa konuşmasının hemen sonrasıydı. Yatak odasının kapısının yanında, koridorda durmuş ağlıyordum. Çocuklar beni görmesin diye içimdeki her şeyi çıkarmak istiyordum. Annemin babamdan karakoldaki işinden ayrılmasını istediğini ve ona bizim de onun izinden gitmemize izin vermeyeceğine söz verdiğini işittim. Onunla ve onun işiyle her zaman gurur duymuştu ama ölümünün bize çok ağır geleceğini biliyordu ve babamın bizi yetim kılacak bir iş kolunda çalışmasını istemiyordu. Babam işini sevmesine rağmen ona söz verdi. Annemin haklı olduğunu biliyordu. Ailemiz bir kaybı daha kaldıramazdı."

Başparmağını dudaklarına sürdü. "Trenton ve Travis çok az farkla kurtardılar. Neredeyse Abby'le beraber o yangında öleceklerdi."

"Babanın haberi var mı?"

"Hayır. Ama onlara bir şey olsaydı, o da giderdi."

Dizine dokundum. "Sen iyi bir federal ajansın Thomas."

İçini çekti. "Bu şekilde bakmayacaklar. Çocukluğumun geri kalanını bir yetişkin olmaya çalışarak geçirdim. Olacak başka bir şey bulmaya çalışarak geçirdiğim çok uykusuz gecem oldu. Babamdan anneme verdiği sözü bozmasını isteyemem. Onu çok fazla seviyordu. Babama bunu yapamam."

Uzanıp elini elime aldım. Hikâyesi düşündüğümünden çok daha kötüydü. Sahip olmaması gereken işi sevdiği için her gün ne kadar büyük bir suçluluk çektiğini hayal bile edemiyordum.

"Büro'ya başvurmaya karar verdiğimde bu hayatımda yaptığım en zor, en heyecan verici şeydi. Onlara anlatmayı defalarca denedim ama yapamıyorum işte."

"Ona söylemek zorunda değilsin. Eğer gerçekten de anlamayacağını düşünüyorsan söylememelisin. Bu senin sırrın, saklamak sana kalmış."

"Artık saklaması Travis'e kalacak."

"Keşke," diyerek diğer elimi elinin üstüne koyup devam ettim, "buna benim baktığım gibi bakabilsen. Onu elinden gelen tek şekilde koruyorsun."

"Travis'e tuvalet eğitimi ben verdim. Onu her gece yıkardım. Babam bizi seviyordu ama kederi içinde kaybolmuştu. Yeni işine başladıktan sonra bir süre sızana

kadar içti. Ama o zamanları telafi etti. Kolay yolu seçtiği için durmadan özür dilerdi. Ama Trav'ı ben büyüttüm. Yaralarına ben bant yapıştırdım. Onun için o kadar çok kavgaya girdim ve yanında dövuştüm ki... Hapse girmesine izin veremem." Sesi boğuklaştı.

Başımı iki yana salladım. "Vermeyeceksin de. Direktör onu görevlendirmeyi kabul etti. Paçayı kurtardı."

"Burada neyle uğraştığını anlıyor musun? Trav'ın tıpkı benim yaptığım gibi ailemize ve karısına yalan söylemesi gerekecek. Ama bunu ben seçtim ve ne kadar zor olduğunu biliyorum Liis. Travis'in bir seçim hakkı olmayacak. Babam hayal kırıklığına uğramakla kalmayacak, çünkü Travis gizli görevde olacak. Ne yaptığını sadece direktör ve takımımız biliyor olacaklar. Tanıdığı herkese yalan söylemesi gerekecek, çünkü Benny'le olan bağlantısının terfi edilmemi sağlayabileceğinin farkındaydım. Ben onun kahrolası ağabeyiyim. Nasıl bir insan kendi kardeşine böyle bir şey yapar?"

Thomas'ın kendine olan öfkesini izlemek zordu, özellikle de bunu hafifletecek bir şey olmadığını biliyorken.

"Bunu sadece terfi için yapmadın. Kendine böyle söylüyor olabilirsin ama ben yutmuyorum." Elini sıktım. Hüznü o kadar ağırdı ki ben bile hissedebiliyorum. "Ve onun yasadışı aktivitelere girişmesini cesaretlendirmedin de. Sen sadece onu davranışlarının sonuçlarından koruyorsun."

"O bir çocuk," dedi Thomas sesi titreyerek. "Daha yeni yirmi birine girecek, Tanrı aşkına. O kahrolası bir çocuk ve ben de California'ya gelip bir daha arkama bile bakmadım ve şimdi de başı ciddi bir belada."

“Thomas, beni dinle. Bunu kafanda netleştirmelisin. Eğer Travis’in ajan yapılması için öne süreceğin nedenlere sen inanmazsan onun da inanmayacağından kesinlikle emin olabilirsin.”

Ellerimi ellerine aldı. Sonra da parmaklarımı dudaklarına götürüp öptü. Bütün bedenim sanki karşı koyamadığım bir çekim gücünün etkisindeymiş gibi ona doğru birkaç milim ilerledi. Dudaklarının tenimi ısıtmasını izlerken kendi ellerimi kışkandım.

Daha önce asla kurallarımı vicdanımla kavgaya tuşaacak kadar büyük bir şevkle kırmak istememiştim. Jackson’ı terk etmeye karar verdiğim gece bu çelişkili duyguların yarısı bile yoktu hayatımda. Thomas’ın üzerimdeki etkisi harikaydı ve beni deli ediyordu; beni dehşete düşürüyordu.

“Buradaki ilk gecemde tanıştığım adamı hatırlıyorum, üstünde bir saha ofisini yürütmenin sorumluluğu olmayan ya da kardeşini korumak için zor bir karar alması gerekmeyen o adamı. Kendine ne dersen de, sen iyi bir adamsın Thomas.”

Bana baktı ve elini elimden çekti, öfkelenmişti. “Ben kahrolası bir aziz değilim, eğer sana Camille’in hikâyesini anlatmış olsaydım bana böyle bakıyor olmazdın.”

“Trent’in kız arkadaşı olduğunu söylemiştin. Tahmin edebiliyorum.”

Başımı iki yana salladı. “Düşündüğünden de kötü.”

“Travis’in hapse girmemesine yardım ederek kefaretni ödediğini düşünüyorum.”

“Uzağından bile geçmiyor.”

Ona uzandım ama yakalayamadım. Gitmesini istemiyordum. Bomboş bir günüm vardı ve yerleştirecek eşyam kalmamıştı. Thomas oturma odama girince boş alanları

doldurmuştu sanki. Gittiğinde kendimi yalnız hissedeceğimden korkuyordum.

"Bunu yapabileceğimizi biliyorsun, değil mi?" dedim. "Travis özgür olacak. Karısıyla aynı evde oturabilecek ve iyi bir işi olacak. Her şey rayına girecek."

"Girse iyi olur. Tanrı'nın bana bir iyilik borcu var. Hatta birden de fazla."

O anda oturma odamda değildi. Benden kilometrelerce uzaktaydı.

"Sadece gözümüzü hedeften ayırmamamız lazım," dedim. "Bu her ikimizin de kotardığı en sağlam ve zorlu iş olacak."

Başıyla onaylarken söylediklerimi düşündü.

"Peki ya Camille?" diye sordum. "Onu hallettin mi?"

Thomas kapıya doğru yürüyüp elini kulpun üstüne koydu. "Başka bir zaman. Bir gün için yeterince gerçekten bahsettik bence."

Kapı çarparak kapanınca öyle bir irkildim ki omuzlarım neredeyse kulaklarıma kadar fırladılar ve gözlerimi kapadım. Sawyer'ın geçen gece duvarlara çivilediği birkaç dekoratif eşyanın titremesi durdu ve ben de bir of çe-
kip koltuğun yastıklarına yaslandım. Thomas'ın kendinden nefret edilmesini kolaylaştırması gerekiyordu, ama benimle paylaştıklarından sonra bu artık imkânsızdı.

Büro'da kimlerin onun kardeşi, Vegas vakası ve kariyerini ailesinden saklaması gibi konulardaki kişisel çatışmalarından haberdar olduğunu düşündüm; belki Marks, tahminen Y.Ö.A. ve kesinlikle direktör.

Thomas bu iş beni de ortak etmişti. Hangi nedenden olursa olsun bana güveniyordu ve açıklaması zor bir şekilde bu güven davayı kapatmak için çok daha şevkle çalışmama neden oluyordu.

Val, Thomas'ın sadık bir çevresi olduğunu ve dediklerime dikkat etmemi söylemişti. Artık ben de onun yakın çevresindeydim ve bu Sawyer'da olduğu gibi yeteneklerimi kullanmak istediği için mi, yoksa sadece *bana* ihtiyaç duyduğu için miydi bilemiyordum.

Yüzümü ellerimle kapadım ve tenimdeki dudaklarını düşündüğümde ikisinin de gerçek olmasını dilediğimi fark ettim.

Sekizinci Bölüm

"Kesinlikle olmaz," dedim Ajan Davies'e.

Dişlerini gıcırdattı, ofisimde kaskatı kesilmiş oturuyordu.

"Yarım yamalak bir plan yapıp ne idüğü belirsiz bir oyun oynayacağım diye vergi mükelleflerinin üç milyon dolarını almayacaksınız."

"Bu ne idüğü belirsiz bir oyun değil Lindy. Dosyada yazıyor işte. Eğer o hesaba üç milyon dolar gönderirsek Vick'in güvenini kazanacağız."

"Bir simsarın benim için değeri ne kadar biliyor musun?"

"Üç milyon mu?" dedi Davies, iri gözleri sadece yarı yarıya umutluydu.

"Hayır. Zamanımı harcamayı kes." O günkü programımı kontrol edip dizüstü bilgisayarımda yazmaya devam ettim.

Val ile Fuzzy's'de buluşup öğle yemeği yemiştik ve sonra da Thomas'a FD-302'sinde bulduğum bazı tutarsızlıklar üstüne diğer dil uzmanı Ajan Grove ile konuşup konuşamayacağımı soracaktım.

Davies elini masama vurup ayağa kalktı. "Sadece patronluk taslayan bir..." Kapıma giderken homurdanması kesildi.

"Ajan Davies," diye seslendim.

Arkasına dönerken uzun kahverengi atkuyruğu sallandı. Gözleri benimkileri bulduğunda yüzündeki sıkkin ifade sertleşti.

“Bir şeyi anlayan gerekiyor. Ben patronluk taslamıyorum. Ben patronum.”

Davies’in sert ifadesi yumuşadı ve gözlerini kırıştırdı. “İyi günler, Ajan Lindy.”

“Sana da Ajan Davies.” Elimle kapıyı kapatmasını işaret ettim ve kapı kapanırken kulaklıklarımı takıp Thomas’ın bana bu sabah gönderdiği ses dosyasını dinlemeye başladım.

Ajan Grove’un birkaç gün önce gönderdiği çeviri bazı kilit noktalar haricinde doğrudu. Bunu Thomas’a daha önce soracaktım ama tuhaf bir şeyler olduğundan şüphelenmiştim. Hatalar çoğunlukla orada burada yer alan tek tük eksikten ibaretti ama sonra Grove bir şüphelinin ismini yanlış geçirmiş ve bazı şeyleri olduğu gibi yazmamaya başlamıştı.

Kulaklığı çıkarıp takım odasına gittim ve Grove’un masasında olmadığını fark ettim. “Val,” diye seslendim, “Maddox’u gördün mü?”

Yanıma geldi, bir elinde küçük bir poşet patates cipsi vardı, diğerinden de tuz yalıyordu. “Taliban Karşılama Merkezi’nde birini sorguluyor.”

Yüzümü astım. “Gerçekten mi? Oraya böyle mi diyoruz?”

“Herkes öyle diyor,” dedi omzunu silkerek.

Val milyonlarca dolara mal olmuş binamızın önündeki milyonlarca dolara mal olmuş diğer binadan bahsediyordu. Ziyaretçilerin güvenlik kontrolünden geçirildiği yerdin ve aynı zamanda şüphelileri de orada sorguluyorduk. Bu sayede arkadaşlarından biri içeriye patlayıcı sokmaya ça-

lışırsa ana bina tehlikeye girmeyecekti. Birileri bu kontrol noktasına Taliban Karşılama Merkezi adını takmıştı ve tuhaf bir nedenden ötürü bu isim tutmuştu.

Ofisimden çıkmadan önce yanımda olduğundan emin olmak için edindiğim bir alışkanlıkla kimlik kartımı sallayarak çıkardım ve yola koyuldum. Genelde otoparktan, içinden kontrol noktasının olduğu binaya yapılan kısa yürüyüş keyifli olurdu ama gökyüzünde alçak gri bulutlar yuvarlanarak ilerliyordu ve beton zemine adım atmamdan birkaç saniye sonra kocaman yağmur damlaları düşmeye başladı.

Havada metalik bir koku vardı ve derin bir nefes aldım. Geçen haftanın neredeyse tamamını kapalı ortamlarda geçirmiştim. Bu hazırlıklı olmadığım bir şeydi. Chicago'nun dondurucu soğukunda masa başında çalışmak kolaydı. Ama birbiri ardına muhteşem günler gelip geçerken dışarıdaki bahar havasına rağmen bu kadar çok çalışmak gitgide zorlaşıyordu.

Gökyüzüne baktığımda şehrin kıyısında şimşeklerin parıltılarını gördüm. Fırtınalı havada çalışmak daha kolay olacaktı.

Çift kanatlı cam kapıyı itip içeri girdim ve ellerimi silkeleyip halının üstüne yağmur suyu sıçrattım. Sırılsıklam olmama rağmen keyfim yerindeydi.

Masadaki ajana kocaman bir gülümsemeyle baktım. Kadın pozitifliğimden de tavrımdan da yağmur altında o kadar yürümüş olmamdan da hiç ama hiç etkilenmemişti.

Gülümsemem kayboldu ve boğazımı temizledim. "Özel Ajan Maddox?"

Kimliğime uzun uzun bakıp başıyla arkasını işaret etti. "İki numaralı sorgu odasında."

"Teşekkür ederim," dedim. Güvelik kapısına gidip kimliğimi kapının yanında duvara monte edilmiş kutuya tutarken biraz öne eğildim. Kendimi gülünç hissediyordum ve yakın zamanda uzatılabilir bir kimlik tutacağı bulmam gerekecekti.

Kapının kilidi açılınca itip içeri girdim. Koridorda ilerleyip başka bir kapıdan daha geçtikten sonra Thomas'ın kendi başına durmuş, Ajan Grove'un kimliği belirsiz bir şüpheliyi sorguya çekmesini izliyordu. Kimliği belirsiz şüpheli sıksa, asık suratlı, parlak bir eşofman giymiş, Asyalı bir adamdı.

"Ajan Lindy," dedi Thomas.

Kollarımı kavuşturdum, beyaz bluzumun ıslak olduğunun ve üşüdüğümün farkındaydım. "Ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Çok değil. Şüpheli işbirliği yapıyor."

Japonca konuşmalarını dinledim. Anında suratım asıldı.

"Seni buraya getiren nedir?" diye sordu Thomas.

"Grove'un bazı transkriptleri hakkında birkaç sorum vardı da. Onunla konuşmak için senin iznine ihtiyacın var."

"Yakuza vakası için mi?"

"Evet."

Bir melodi mırıldandı, hiç etkilenmemişti. "Senin buradaki işlevin gizli bilgi."

"Birisi yazdığı raporlardan bir desteyi kapıma bırakmış: Grove'un benim de bir uzman olduğumu ve raporlarının üstünden geçmemi istediğini varsaydım."

"Varsayımlar tehlikeli şeylerdir, Liis. Onları oraya ko-yan bendim."

"Ah."

“Bir şey buldun mu?”

“Pek çok şey buldum.”

Camın ardından içerideki üç kişiye baktım. Başka bir ajan da köşede oturmuş not alıyordu ama bunun dışında aşırı derecede canı sıkılmış gibi görünüyordu.

“O kim?” diye sordum.

“Pittman. Üçüncü aracını hurdaya çıkardı. Bir süre masa başında çalışacak.”

Thomas’a baktım, yüzünki ifadeyi okumak mümkün değildi.

“Ondan en az üç aydır şüpheleniyordum. İki gün önce Yakuza kaynayan bomboş bir odaya girip bir suçüstü fırsatını kaçırdığımda emin oldum.”

Kaşımı kaldırdım.

Thomas omzunu silkti. “Vegas’ta Benny’nin adamlarından aldığımız Üç Numara’ları ona çevirtecektim ama o olaydan sonra vazgeçtim. Onun yerine daha yeni birisini, daha iyi birisini getirmeyi tercih ettim.”

“Çifte ajan olmayan birisini mi?”

Thomas yüzünde çok belli belirsiz bir gülümsemeyle bana döndü. “Seni neden buraya getirttiğimi sanıyorsun?”

“Onu tutuklayacak mısın?” diye sordum. “Ne yapacaksınız?”

Omzunu silkti. “Onu çevirmen olarak kullanmaya devam edeceğimizi sanmıyorum.”

Surat yaptım. “Ben ciddiylim.”

“Ben de öyleyim.”

Thomas benimle koridordan yürüyüp otoparka çıktı ve kahvesini atıp şemsiyesini açtı. “Bunlardan birine yatırım yapmalısın Liis. Biliyorsun bahar geldi.”

İsmimi eskisinden farklı olarak tükürür gibi söylememiştir. Yumuşak bir sesle, sanki diliyle her bir harfi okşarmışçasına telaffuz etmişti ve ben de birbirimize yakın durmak için yağmur gibi bir bahanemiz olduğu için mutlu olduğumu fark ettim.

Su birikintilerinin arasından geçerken Thomas'ın şemsiyeyi başımın üstünde tutmak için zorlandığı anlardan içten içe keyif aldım. Nihayet boшта kalan elini belime dolayıp beni çekerek yan tarafına bastırdı. Bir su birikintisine geldiğimizde beni kolayca ve hiç çaba harcamadan kaldıracak üstünden geçiriyordu.

"Yağmurdan hiçbir zaman hoşlanmadım," dedi Thomas lobinin kapılarının önünde durduğumuzda şemsiyesini sallarken. "Ama fikrimi değiştirmiş olabilirim."

Ona bakıp sırttım, bu masum flörtleşmenin liseli bir kızmışım gibi gülünç derecede beni benden alıp başımı döndürdüğünü saklamaya çalışıyordum.

Ana binanın lobisine girdiğimizde Thomas tipik Y-YÖA tavırlarına geri dönerek, "Gün sonunda bulgularına dair bir FD-üç-sıfır-iki'nin masamda olmasını istiyorum. Bunu Y.Ö.A.'ya raporlamam gerekecek," dedi.

"Tamamdır," dedim asansöre gitmek için dönerken.

"Liis?"

"Efendim?"

"Bugün de egzersiz yapacak mısınız?"

"Bugün yapmayacağım. Val ile öğle yemeği yiyeceğiz."

"Ha."

Gözlerinin ışıltısının hayal kırıklığıyla azalmasının tadını çıkardım.

"Peki, tamam," dedi egosuna aldığı küçük darbeyi geçiştirmeye çalışarak.

Eğer biraz daha mutsuz görünüyorsa olsaydı yüzeye çıkmaya çalışan gülümsememi engellemem mümkün olmayacaktı.

Asansöre girip de heyecanım geçtikten sonra kendime acayip gıcık olmuştum. Tanıştığımız gece pratikte onu yatağımdan kovmuştum, çünkü özgürlüğümün tadını çıkarmakla fazlasıyla meşgul olacağımdan emindim. Jackson'la beraber olmak boğucuydu ve tayin olmak en iyi çözümmüş gibi gelmişti.

Ben şimdi ne demeye bu Thomas için böyle hissediyorum? Yeni bir ilişkiye girmekle ilgili hislerimi, ayrıca onun siniri ve duygusal yaralarını düşününce, akılcıca düşünüp karar vermemi engelleyen özelliği nedir?

Her ne idiye başa çıkmayı öğrenmem gerekiyordu. St. Thomas'taki görevimizi yerine getirmeye odaklanmamız gerekiyordu ve duygular kadar karmaşık şeylerin bize herhangi bir faydası dokunmayacaktı.

Asansörün kapısı açıldığında Val'in yüzünde pırl pırl bir gülümsemeyle koridorda durduğunu gördüm. Ama halimi gördüğünde o iyi moddan eser kalmadı. "Hiç şemsiye diye bir şey olduğunu duymadın mı, Liis? Tanrım."

Gözlerimi devirdim. "Sanki üstüm köpek pisliğiyle kaplanmış gibi davranıyorsun. Altı üstü yağmur."

Peşimden ofisime geldi ve masamın önündeki ikiz koltuklardan birine oturdu. Kollarıyla bacaklarını kavuşturup bana kızgın kızgın baktı. "Dökül bakalım."

"Neden bahsediyorsun?" dedim, topuklularımı çıkarıp yerdeki sıcak hava girişinin yanına koyarak.

"Ciddi misin?" Çenesini aşağı eğdi. "Şunu yapan kızlardan olma. Erkekler asla asla ama asla kızlardan önce gelmezler."

Oturup ellerimi masanın üstüne koydum ve parmaklarımı birbirlerine geçirdim. "Sadece bana neyi bilmek istediğini söyle Val. Yapacak işlerim var. Galiba az önce Ajan Grove'un kovulmasına ya da tutuklanmasına neden oldum."

"Ne?" Kaşları yarım saniyeliğine yukarı fırladı ve sonra yeniden somurtmaya başlamıştı. "Konu değiştirmekte üstüne kimse olmayabilir ama birisi benden bir şey gizlediğinde anlarım ve sen Liis; senin bir sırrın var."

Elimle gözlerimi kapadım. "Nereden anladın. Bu konuda daha iyi olmam lazım."

"Ne demek nereden anladım? Kaç sorguda bulunduğumu biliyor musun? Sadece biliyorum işte. Psikik güçlerim olduğunu söylemek isterdim ama aptalca olurdu, dolayısıyla sadece, 'Sevgili Babacığım, karısını aldatan bir piç olup da saçmalama detektörümü olağanüstü bir hassasiyet seviyesine çıkardığın için teşekkür ederim' diyorum."

Elimi çekip ona bir bakış attım.

"Ne? Sana gerçeği söylüyorum, senin aksine... Seni sahte, yoz arkadaş."

Burnumu kırıştırdım. "Bu epey sertti."

"Arkadaşının sana güvenmediğini bilmek de öyle."

"Sana güvenmediğimden değil Val. Seni hiç ilgilendirmedüğinden."

Val ayağa kalkıp koltuğun etrafında yürüdü ve ellerini arkasına koydu. "Dürüst olmak gerekirse bana güvenmemi tercih ederim. Ve... şu an itibariyle Fuzzy's'e davetli değilsin."

"Ne?" diye çığlık attım. "Hadi ama ya!"

"Olmaz. Bundan sonra sana Fuzzy's yok. Ve beni seviyorlar Liis. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Öğle yemeklerinde Fuzzy's yok. *Sonsuza dek* Fuzzy's yok." İlk sözcüğün her hecesini vurgulayarak söyledi. Sonra da gözlerini kocaman açıp topuklarının üstünde döndü ve çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Kollarımı kavuşturup dudağımı sarkıttım.

Beş saniye sonra sabit hattım çaldı ve ahizeyi elime aldım. "Lindy," diye patladım.

"Acele et. Midem kazanıyor."

Gülümsedim, çantamla ayakkabılarımı alıp aceleyle koridora gittim.

Dokuzuncu Bölüm

“Evet,” dedi Val bir yandan ağzındaki lokmayı çiğneyip bir yandan da ağzının köşesine bulaşan mayonezle hardalı silerken, “demek üç hafta sonra Maddox’la randevunuz var. Bana söylemek istediğin bu mu?”

Yüzümü buruşturdum. “Hayır. Senin anlattıklarım-dan çekip çıkardığın bu.”

Gülümserken ağzındaki ekstra büyük lokma düşmesin diye dudaklarını büzdü.

Çenemi yumruğuma dayayıp dudağımı sarkıttım. “Neden bazı şeyleri olurla bırakamıyorsun, Val? Bana güvenmesine ihtiyacım var.”

Yutkundum. “Sana daha kaç defa söyleyeceğim? Büro’da sır diye bir şey yoktur. Maddox eninde sonunda öğreneceğimi varsaymış olmalı. Yeteneklerimin gayet iyi farkında.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Kıskançlığına bir dur de O.J.* Demek istediğim Maddox’un arkadaş olduğumuzdan haberi olduğu ve sırlar söz konusu olduğunda rakun köpeklerinden daha iyi koku aldığımı o da bilir.”

“Rakun köpeği mi? Kimsin sen, arkadaşşıma ne yaptın?”

“Büyükanneimler Oklahoma’da yaşıyorlar. Eskiden

* O.J. Simpson. -Çn

her yaz onları ziyarete giderdim," dedi geçiştirircesine. "Dinle bak, denetleyici olarak süper bir iş çıkarıyorsun. Belli ki Ö.Y.A'nın gözü senin üstünde. Daha *ofis ilişkisi* diyemeden kendini Quantico'da bulacaksın."

Nerdeyse patatesim boğazıma kaçacaktı "Val, beni öldüreceksin."

"Hakikaten gözü senden başka bir şey görmüyor."

Başımı iki yana salladım. "Dur."

Beni bilgiç bakışlarla süzdü. "Bazen sen yanından geçerken gülümsüyor. Bilemiyorum. Aslında şirin sayılır. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Kapa çeneni."

"Evet, Travis'in düğünü konusu ne olacak?"

Omzumu silktim. "Geceyi Illinois'de geçireceğiz ve sonra da St. Thomas'a gideceğiz."

Val'in sırtması bulaşıcıydı.

Kıkırdadım. "Ne? Kes artık Val! Sadece iş için gidiyoruz!"

Bana bir kızarmış patates fırlatıp sonra da yemeğimi huzur içinde bitirmeme izin verdi.

Fuzzy's'den çıkıp ofise döndük.

Marks ofisinin yanından geçerken Val'a el salladı. "Hey! Bu gece Cutter's'ta buluşalım," dedi.

"Bu gece mi?" Val başını iki yana salladı. "Olmaz, öteberi almam lazım."

"Öteberi mi?" dedi, suratını asarak. "Sen yemek pişirmezsin ki?"

"Ekmek. Tuz. Hardal. Hiçbir şeyim yok," dedi Val.

"Daha sonra konuşuruz, Maddox geliyor." Gözleri birkaç salise, yanaklarımın kızarmasına yetecek kadar süre için bana kaydı.

Ofisime çekildim, Thomas'ın planlarını duymaya fazla hevesliymişim gibi görünmek istemedim. Tam tahtıma kurulup dizüstü bilgisayarımı açmışım ki Sawyer yarı açık kapıyı tıklattı.

"Kötü bir zaman mı?" diye sordu.

"Evet," dedim fareyi ilerleterek. E-posta ikonuma tıklayıp çok sayıdaki konu başlıklarını okuyunca suratımı astım. "Bu nasıl olur yahu? Bir saatliğine yoktum ve tam otuz iki yeni mesaj almışım."

Sawyer ellerini ceplerine sokup kapının çerçevesine yaslandı. "Kendi başımızın çaresine bakamıyoruz. Benden de bir e-posta olacak."

"Harika."

"Bu gece Cutter's'a gitmek ister misin?"

"Buralardaki tek bar orası mı?"

Omuzunu silkip masama doğru yürüdü ve bir koltuğa çöktü. Arkasına yaslanıp dizlerini açtı ve parmaklarını göğsünün üstünde birleştirdi.

"Burası benim oturma odam değil, Ajan."

"Affedersiniz Efendim," dedi doğrularak. "Hep Cutter's'a gideriz. Bu civarda oturan çoğumuzun evine yakm."

"Neden bu kadar çoğumuz bu civarda oturuyor?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Konutlandırma bölümünün mülk sahipleriyle iyi bir ilişkisi var. Ofise oldukça yakın. İyi bir semt ve Midtown'a göre oldukça ucuz." Gülümsedi. "Mission Hills'de Brooklyn Girl adında hoş bir kafe var. Epey fantastik bir yer, gitmek ister misin?"

"Mission Hills neresi?"

"Dairenden yaklaşık on dakika uzakta."

Bir saniye teklifini düşündüm. "Sadece yemek için, değil mi? Çıkıyor falan değiliz."

"Tanrım, hayır... Tabii bana yemek ısmarlamak istiyorsan, o başka."

Kıkırdadım. "Hayır istemiyorum. Tamamdır. Saat sekiz buçukta Brooklyn Girl'de buluşuyoruz."

"İşte bu!" dedi ayağa kalkarak.

"Bu da neydi?"

"Yalnız yemek zorunda değilim. Affına sığınarak kutlayacağım."

"Çık buradan," dedim elimle gitmesini işaret ederek.

Sawyer boğazını temizledi ve ardından kapının gerektiği gibi kapanmamış olduğunu fark ettim. Bakışlarımı yukarı kaldırdığımda Thomas'ın eşikte durduğunu gördüm. Kısa saçları egzersizden sonra aldığı duş yüzünden hâlâ nemliydi.

"Ne zamandır orada duruyordun?" diye sordum.

"Yeterince uzun zamandır."

Kinayeli konuşmasını duymazdan geldim. "Artık hakikaten kapının yakınlarında dolanıp durmaktan vazgeçmen lazım. İnsanı huzursuz ediyor."

İçini çekti ve kapıyı kapatıp masama yaklaştı. Oturup ben e-postalarımı bakarken sabırla bekledi.

"Liis."

"Ne?" dedim ekranımın arkasından.

"Ne yapıyorsun?"

"E-postalarımı kontrol ediyorum, aynı zamanda çalışmak olarak da biliniyor. Sen de denemelisin."

"Bir zamanlar bana efendim derdin."

"Bir zamanlar kendine efendim dedirtirdin." Bunu uzun, tuhaf bir sessizlik takip edince uzanıp gözlerine bakma ihtiyacı hissettim. "Bana şunu açıklatma."

"Neyi açıklatmayayım?" diye sordu, samimi bir merakla.

Gıcık olmuş bir şekilde bakışlarımı çevirdim ve sonra da pes ettim. "Sadece yemek yiyeceğiz."

"Brooklyn Girl'de."

"Yani?"

"Orası benim en sevdiğim restoran. Bunu o da biliyor."

"Tanrım, Thomas. Bu sidik yarışı değil sonuçta."

Bunu bir an için düşündü. "Belki senin için değil."

Sinir olmuş bir şekilde başımı iki yana salladım. "Bu dediğin ne anlama geliyor olabilir ki?"

"Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun?"

Bütün şımarıklık ve küstahlığım eriyip gitti ve kendimi içimde boşaldığı ilk birkaç saniyede hissettiğim gibi hissettim. Hislerimin içinde bulunduğumuz duruma uygunsuzluğu herhangi bir tehditten çok daha hızlı bir şekilde haddimi bildirdi.

"Ne olmuş?" dedim tırnağımı kemirirken.

Tereddüt etti. "Söylediğinde ciddi miydin?"

"Hangi kısmında?"

Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca gözlerime bakıp ne söyleyeceğini düşündü. "Duygusal olarak müsait olmadığın konusunda."

Beni sadece hazırlıksız yakalamakla kalmamış, savunma hazırlıklarımın tamamına boşa çıkarılmış savunma hazırlıklarının tarihinde en hızlı boşa çıkarılma rekorunu kırdırtmıştı.

"Buna nasıl yanıt vereceğimi bilmiyorum," dedim. *Aferin Liis, aynen böyle!*

"Bu herkes için mi geçerli, yoksa sadece benim için mi?" diye sordu.

"Buna da."

“Ben sadece...” İfadesi öylesine flört etmekten meraklı bir şekilde flört etmeye geçmişti. “Chicago’da geride bıraktığın şu SWATçı eleman kim?”

Sanki yedinci kat penceresinin önünde asılı duran birileri dinliyor olabilirmiş gibi arkama baktım. “Şu anda iş yerindeyim, Thomas. Ne diye bunun üstüne konuşmak zorundayız şimdi?”

“Eğer istersen akşam yemeğinde konuşabiliriz.”

“Planlarım var,” dedim.

Gözlerinin çevresi gerildi. “Biriyle çıkıyor musun?”

“Hayır.”

“Eğer çıkmıyorsanız Sawyer yemeğe gelmeye zahmet etmez.”

“Sen oynadığın oyun her neyse onu kazanacaksın diye buluşmamızı iptal etmeyeceğim. Bu tavrın daha şimdiden sıkıcı oldu. Beni yoruyorsun.”

“Anlaştık o halde. Saat sekiz buçukta en sevdiğim restoranda eski ninjanın üstüne uzun uzun konuşacağız.” Ayağa kalktı.

“Hayır, öyle bir şey olmayacak. Bu dediklerinin hiçbir kulağa az da olsa çekici gelmiyor.”

Etrafına bakıp oyuncu bir tavırla göğsünü işaret etti.

“Hayır, sen de hiç çekici değilsin,” diye patladım.

“Bir federal ajan için berbat bir yalancısın,” dedi Thomas ukala bir sırtışla. Kapıyı gidip açtı.

“Bugün herkesin nesi var böyle? Val delirmiş gibi davranıyor ve sen de tamamen keçileri kaçırmış gibisin... ve aynı zamanda da kibirlisin. Sadece işe gelmek, eve dönmek ve arada bir de her kimle istiyorsam onunla bir yere gidip yalnız kalmadan yemek yemek istiyorum; araya drama ya da yakınmalar ya da yarışmalar girmeden.”

Takım Beş’in tamamı ofisime bakıyordu.

Dışlerimi gıcırdattım. "Ajan Maddox, bana vereceğiniz yeni bir bilgi yoksa lütfen elimdeki işe devam etmeme izin verin."

"İyi günler, Ajan Lindy."

"Teşekkürler," dedim oflayarak.

Kapımı kapatmadan önce başını içeri soktu. "Tam da bana Thomas demene alışmaya başlamıştım."

"Ofisimden çık, Thomas."

Kapıyı kapattı ve kontrol edemediğim bir gülümseme yüzüme yayılırken yanaklarım alev almış gibiydi.

Minyatür nehirler sokağın iki yanından hızla aşağıya doğru ilerlerken şehrin bütün pislik ve atıkları her dört yol ağzındaki büyük kare mazgallardan aşağıya akıyorlardı. Arabaların lastikleri ıslak asfaltta tiz seslerle kayarken etrafa su sıçratıyordu ve ben de üstüne vintage fontlarla *Brooklyn Girl* yazılmış büyük cam pencerelerin ve üstlerindeki çizgili tentenin önünde durdum.

Ağır bir paltonun yükünü taşımadığım için gülümsemekten kendimi alamıyordum. Havadaki alçak bulutlar arkalarındaki ay tarafından aydınlatılmışlardı ve gökyüzü gün boyunca ara ara San Diego'ya tükürüp içini dökmüştü ama işte üstümde sadece kolsuz bir bluz, keten bir spor ceket ve dar kot pantolonun altında sandaletlerimle gece dışarı çıkmıştım. Suet, bilekten bağlı topuklularımı giymek istemiştim ama ıslanmaları riskini göze alamamıştım.

"Selam," dedi Sawyer, kulağımın dibinde.

Dönüp gülümserken ona dirsek attım.

"Masamızı ayarladım," dedi Thomas, hızla yanımızdan geçip kapıyı açarken. "Üç kişiyiz, değil mi?"

Sawyer dilini yutmuş gibi duruyordu.

Thomas'ın kaşları kalktı. "Evet? Hadi bir şeyler yiye-
lim. Açlıktan ölüyorum."

Sawyer'le birbirimize bakiştık, ben önden yürüdüm,
Sawyer da peşimden geldi.

Thomas hostesin podyumunun yanında durup ellerini
ceplerine soktu.

"Thomas Maddox," dedi genç kadın gözleri parlaya-
rak. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Selam Kasie. Üç kişilik bir masa lütfen."

"Hemen bu tarafta." Kasie gülümsedi ve üç menü alıp
bizi köşede bir bölmeye götürdü.

Sawyer hemen duvarın kenarına oturdu ve ben de
onun yanındaki sandalyeye geçip Thomas'a karşımız-
daki sandalyeyi bıraktım. İlk başta iki erkek de bu otu-
rma düzeninden memnunmuş gibi görünüyorlardı ama
Sawyer'ın sandalyesini biraz bana doğru kaydırıldığını gö-
rünce Thomas'ın kaşları çatıldı.

Ona şüpheyle baktım. "Buranın en sevdiğin restoran
olduğunu sanıyordum."

"Öyle," dedi Thomas.

"Kız uzun zamandır uğramadığını söyledi."

"Doğru."

"Neden?" diye sordum.

Sawyer, "Eskiden kız arkadaşını buraya getirmez miy-
din?" diye sordu.

Thomas çenesini aşağı indirip Sawyer'a öfkeyle bak-
tı ama bakışları benimkilerle kesişince yüzü yumuşadı.
Aşağı bakıp çatal bıçağıyla peçetesinin nerede olduğunu
tespit etti. "Buraya en son onunla gelmiştim."

"Ah," dedim, ağzım bir anda kurumuştı.

Genç bir garson kız gülümseyerek masamıza yaklaştı.

“Selam millet.”

Sawyer kızı gözlerinde onu tanıdığını belli eden bir ışıltıyla baktı. “Birilerinin iş çıkışında randevusu var galiba. Kışkandım.”

Tessa kızardı. “Yeni ruj aldım da.”

“Bir şeyler olduğunu anlamıştım.” Sawyer menüye bakmadan önce gözlerini bir süre daha kızın üstünden ayırmadı.

Thomas gözlerini devirdi ve listeye bakmadan bir şişe şarap ısmarladı ve sonra da Tessa gözden kayboldu.

“Evet,” dedi Sawyer bütün vücudunu bana doğru çevirerek, “Tabloyu ne yapacağını buldun mu?”

“Hayır,” dedim sessiz bir gülüşle başımı iki yana sallayarak. “Neden bu kadar ağır olduğunu bilmiyorum. Hâlâ asmak istediğim yerin altında duvara dayalı duruyor.”

“O duvarda hiç çivi olmaması çok tuhaf,” dedi Sawyer, endişeli görünmemeye çalışarak.

Thomas oturduğu yerde kıpırdandı. “Bende duvar kenedi var. Ne kadar ağır?”

“Alçı panel için fazla ağır ama duvar kenedi işe yarar diye düşünüyorum,” dedim

Thomas omzunu silkti, durum karşısında Sawyer ya da bana göre çok daha rahatmış gibi görünüyordu. “Daha sonra bir tane getiririm.”

Göz ucuyla Sawyer’ın çenesinin belli belirsiz kımıldadığını gördüm. Thomas az önce benimle yalnız kalmak için bir bahane bulmuştu. Diğer kadınların bu durumda olmaktan hoşnut olup olmadıklarını bilmiyordum ama ben kendimi sefil hissetmenin eşiğindeydim.

Tessa elinde bir şişe ve üç kadehle döndü.

Şaraplarımızı koyarken Sawyer ona göz kırptı. “Teşekkürler tatlım.”

“Bir şey değil, Sawyer.” Ayaklarının üstünde güç bela dururken neşesini kontrol altına almakta zorlandığı her halinden belliydi. “Ah, aperatif olarak bir şey alacak mısınız?”

Thomas özenle, gözlerini benden ayırmadan, “Fırında kabak dolması,” dedi.

Bakışlarının yoğunluğu utanmama neden oldu ama gözlerimi kaçırmadım. En azından dışarıdan bakıldığında hiç etkilenmemiş gibi görünüyordum.

“Ben sadece humus alayım,” dedi Sawyer, Thomas’ın seçiminden midesi bulanmış gibi görünerek.

Tessa topuklarının üstünde arkasına dönüp gitti ve Sawyer mutfağa girene kadar onu izlemeyi bırakmadı.

“Affedersin,” dedi Sawyer bölmemizden çıkması gerektiğini işaret ederek.

“Ha.” Yana kayıp ayağa kalkarak geçmesine izin verdim.

Yanımdan gülümseyerek geçtikten sonra gri duvarlar ve modern kır esintili duvar resimlerinin yanından lavabo olduğunu düşündüğüm istikamete doğru ilerledi.

Yerime döndüğümde Thomas gülümsedi. Klima çalışmaya başlayınca ceketime daha sıkı sarındım.

“Benim ceketimi ister misin?” dedi Thomas, spor ceketini uzatarak. Rengi duvarlarla mükemmel bir uyum içindeydi. Altına dar kot pantolon geçirip bağcıklı kahverengi deriden Timberland botlar giymişti.

Başımı iki yana salladım. “O kadar üşümedim.”

“Sadece Sawyer lavabodan döndüğünde üstünde benim ceketimin olmasını istemiyorsun. Ama zaten farkına bile varmayacak, çünkü Tessa’yla muhabbet ediyor.”

“Sawyer’ın ne düşündüğü ya da ne hissettiği beni ilgilendirmiyor.”

“O halde neden burada onunlasın?” Sesinde suçlama yoktu. Aslında normalde kullandığı buyurgan sestten o kadar farklıydı ki nerdeyse klimanın uğultusundan duyulmuyordu.

“Onun karşısında oturmuyorum. Şu anda burada seninleyim.”

Dudaklarının kenarları yukarıya doğru kıvrıldı. Bundan hoşlanmış gibiydi ve onu böyle görmenin hissettirdiği duygular yüzünden içimden kendime küfrettim.

“Mekânı beğendim,” dedim. “Bana biraz seni hatırlatıyor.”

“Eskiden burayı çok severdim,” dedi Thomas.

“Ama artık sevmiyorsun? Onun yüzünden mi?”

“Buraya dair son anım aynı zamanda ona dair son anım. Havaalanını saymıyorum.”

“Demek o seni terk etti.”

“Evet. Senin eski sevgilin hakkında konuşacağımızı sanıyordum, benimki değil.”

“Seni erkek kardeşin için mi terk etti?”

Aniden yutkunurken âdemelması yukarı aşağı oynadı ve lavabo tarafına bakıp Sawyer’ı görmeye çalıştı. Tahmin ettiği gibi Sawyer içki masasının yanındaki tezgâhın bir ucunda durmuş Tessa’ya onu kıkır kıkır güldüren bir şeyler söylemekle meşguldü.

“Aynen,” dedi Thomas. Sanki karnına sert bir yumruk yemiş gibi bir of çekti. “Ama zaten benim değil ki kaybedeyim. Camille her zaman Trent’e ait oldu.”

Başımı iki yana sallayıp kaşlarımı çattım. “Neden kendine bunu yapıyorsun?”

“Açıklaması zor. Trent çocukluğumuzdan beri onu seviyordu. Ben de bunu biliyordum.”

İtirafı beni şaşırttı. Onun çocukluğu ve kardeşlerine olan duyguları hakkında bildiğim kadarıyla Thomas'ın bu kadar kalpsiz bir şey yaptığını hayal etmek zordu.

"Ama yine de onu elde etmek için uğraştın. Neden olduğunu bir türlü anlamıyorum."

Omuzları bir milim yukarı oynadılar. "Onu ben de seviyorum."

Şimdiki zaman. Aniden keskin bir kıskançlık hissi göğsüme bıçak gibi saplandı.

"Hiç istemeden oldu aslında," dedi Thomas. "Eskiden eve sık sık giderdim. Çoğunlukla onu görmek için. Bir gece doğruca The Red'e gidip onun çalıştığı bölüme oturdum ve o anda kafama dank etti. Artık atkuyruğu yaptığı saçlarıyla ortada koşuşturan küçük bir kız çocuğu değildi. Kocaman bir kız olmuştu ve bana gülümsüyordu.

"Trent durmadan Camille hakkında konuşup duruyordu ama en azından benim anladığım kadarıyla, hiç onunla beraber olmayı denemeyecekmiş gibiydi. Çok uzun bir süre boyunca hiç durulmayacağını düşündüm. Sonra şu öbür kızla çıkmaya başladı... Mackenzie. İşte o noktada artık Camille'e olan aşkının bittiğine karar verdim. Ama bundan kısa süre sonra da bir kaza oldu ve Mackenzie öldü."

O kadar ani nefes aldım ki canım yandı.

Thomas başını sallayarak şoke olduğumu fark ettiğini gösterdi ve devam etti, "Trent ondan sonra eskisi gibi olmadı. Çok fazla içiyor, önüne gelenle yatıyordu; sonunda okulu bıraktı. Bir hafta sonu babamla onu kontrol etmek için eve geldim ve sonra da bara gittim. Camille oradaydı." İrkildi. "Yapmamaya çalıştım."

"Ama yaptın."

"Trent'in onu hak etmediğini düşündüm. Yaptığım ikinci en bencilce şeydi ve bunların ikisini de kardeşlerime yaptım."

"Ama sonunda Trent'le Camille beraber oldular, değil mi?"

"Ben çok çalışıyordum. Camille de orada. Trent de orada. Trent onun peşinden gitmeye karar verdikten sonra bunun olması an meselesiydi. Aslında karşı çıkmaya da hakkım yok. Camille'i ilk seven oydu."

Yüzündeki hüznü ifade göğsümü ağrıttı. "Ne iş yaptığını biliyor mu?"

"Evet."

Bir kaşımı kaldırdım. "Kim için çalıştığını ona söyledin ama ailene söylemedin, öyle mi?"

Thomas söylediklerimi düşünüp oturduğu yerde kıpırdandı. "Onlara söylemeyecek. Söylemeyeceğine söz verdi."

"O zaman hepsine yalan söylüyor."

"Konusunu açmıyor."

"Trent'e de mi?"

"Trent bir süre beraber olduğumuzu biliyor. Camille hakkındaki duyguları nedeniyle bunu kendisinden sakladığımızı düşünüyor. Büro'dan hâlâ haberi yok."

"Anlatmayacağına güveniyor musun?"

"Evet," dedi, bir an bile tereddüt etmeden. "Ona çıktığımızı kimseye söylememesini söylemiştim ve aylarca oda arkadaşıyla birkaç iş arkadaşı dışında kimsenin haberi olmadı."

"Ama gerçek şöyle; kardeşinin onu çaldığını bilmesini istemedin, değil mi?" dedim ukala ukala.

Yüzü çarpılır gibi oldu, incelikten bu kadar yoksun olmamdan tiksinimişti. "Kısmen. Aynı zamanda babamın bilgi almak için ağzını yoklamasını istemiyordum. Yalan söylemek zorunda kalacaktı. Bu da işleri zaten olduklarından daha da zor hale getirirdi."

"Ama her halükarda yalan söylemek zorundaydı."

"Biliyorum. Aptalcaydı. Anlık bir hisle hareket ettim ve bu daha fazlasına dönüştü. Bencil hıyarın teki gibi davrandım. Ama ben... hâlâ... onu seviyorum. İnan bana, belamı buldum."

"O da düğüne gelecek, değil mi?"

"Aynen," dedi peçetesini kıvrarak.

"Trent'le hem de."

"Hâlâ beraberler. Beraber yaşıyorlar."

"Ha," dedim şaşkınlıkla. "Ve bunun benim de gelmemi istemenle hiçbir ilgisi yok, öyle mi?"

"Polanski gitmeni istiyor."

"Sen istemiyor musun?"

"Eğer aklındaki buysa Camille'i kıskandırmak gibi bir niyetim yok. Birbirlerini seviyorlar. O artık geçmişimde kaldı."

"Öyle mi?" diye sordum kendime engel olamadan. Kendimi cevabına hazırladım.

Bana uzun uzun baktı. "Neden soruyorsun?"

Yutkundum. *Doğru soru bu, değil mi? Bunu bilmeyi neden istiyorum?* Boğazımı temizleyip sinirli sinirli güldüm. "Nedenini biliyorum, istiyorum işte."

Kahkaha atarak nefes aldı ve bakışlarını aşağıya çevirdi. "Birini onunla beraber olmayı istemedenden de sevebilirsin. Tıpkı biriyle onu sevmeden beraber olabileceğin gibi."

Bakışlarını yukarı çevirip bana baktı, gözlerinde bir parıltı vardı.

Gözümün ucuyla Sawyer'ın elinde bir tabak tutan Tessa'yla beraber masamızın kenarında beklediğini gördüm.

Thomas bakışlarını benden kaçırmadı ve ben de başka bir yere bakamıyordum.

"Ben, şey, affedersin," dedi Sawyer.

Birkaç defa gözlerimi kırıştıtırıp yukarı baktım. "Ha. Tabii, affedersin." Yol açmak için ayağa kalktım ve geri otururken Thomas'ın yılmayan bakışından kaçınmaya çalıştım.

Tessa aperatifleri üç servis tabağıyla beraber masanın üstüne yerleştirdi. Thomas'ın yarısı boş kadehine şarap doldururken kadehin içinde sıçrayan koyu renk merlonun sesi geldi ama benim için dolduramadan elimi kadehimin üstüne koydum.

Sawyer kadehini dudaklarına kaldırdı ve arada bir duyulan kahkahalar hariç durmaksızın muhabbet edilen masalardan gelen bir uğultu restoranın kalanını doldurmuşken bizim masamıza tuhaf bir sessizlik hâkimdi.

"Ona Camille'i anlattın mı?" diye sordu Sawyer.

Ensemdeki tüyler diken diken oldular ve aniden ağzım kurudu. Kadehimdeki kırmızı sıvının son yudumunu da içtim.

Thomas dişlerini gösterip gözlerini kıstı, yüzünden pişmanlık okunuyordu. "Tessa'ya şu bilmem nerende çıkan kızarıklığı anlattın mı?"

Sawyer az kalsın ağzındaki şarapla boğuluyordu. Tessa söyleyecek bir şeyler bulmak için çabaladı ama başarılı olamadı ve birkaç adım sonra mutfağa kaçmıştı bile.

“Neden? Neden böyle göt herifin tekisin?” dedi Sawyer.

Thomas kıkırdadı ve ben de gülmek için verdiğim mücadeleyi kaybederek dudaklarımı su bardağımla gizleyip kıkırdadım.

Sawyer de gülmeye başlayıp pitasına humus sürdü. “Şık hamleydi, Maddox. Şık hamleydi.”

Thomas kısık gözleriyle bana baktı. “Eve nasıl döneceksin, Liis?”

“Sen götürüyorsun.”

Başıyla bir kez onayladı. “Varsayımda bulunmak istememiştım ama hemfikir olmana sevindim.”

Onuncu Bölüm

“Teşekkür ederim,” dedim sessizce.

Thomas’ın kemeriyle beyaz tişörtünün alt kenarı arasındaki incecik boşluktan gözüken bronzlaşmış tenine bakmamaya çalıştım. Eğitimim bittikten sonra satın aldığım ilk şeylerden biri olan, yemekte konuştuğumuz tabloyu asıyordu. Tuvale basılıp ahşap çerçeveye konmuştu ve duvar dekoru olarak kullanılmak için fazla ağırdı.

“Acayip ürpertici,” dedi Thomas, yemek odası sandalyemden aşağı, halının üstüne inerken.

“Yamamoto Takato’nun çalışması. En sevdiğim modern Japon ressamı.”

“Kim bunlar?” diye sordu Thomas, tablodaki kız kardeşleri kastederek.

Gece, açık havada dinleniyorlardı. Kız kardeşlerden biri dümdüz ileriye bakıyor, önlerinde nasıl bir fenalık yaşanıyorsa sessizce onun keyfini çıkarıyordu. Diğeriyse kasvetli bakışlarını Thomas ile bana yöneltmiş, sıkılmış gibi görünüyordu.

“İzleyiciler, dinleyiciler, tıpkı bizim gibi.”

Pek etkilenmiş gibi durmuyordu. “Bir acayıpler.”

Kollarımı kavuşturup gülümsedim, nihayet yerlerinde olmaları hoşuma gitmişti. “Adam aşırı yetenekli. Çalışmalarının kalanını görmelisin. Bu diğerlerine göre evci-men kalıyor.”

Yüz ifadesinden bu yeni bilgiden pek hazzetmediğini anlayabiliyordum.

Çenemi kaldırdım. "Benim hoşuma gidiyor."

Thomas bir nefes aldı, başını iki yana salladı ve içini çekti. "Zevkler ve renkler tartışılmaz demişler. Neyse ben, eee... gideyim."

"Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim. Duvar kenedi için de sağ ol. Kızları astığın için de ayrıca teşekkür ederim."

"Kızlar mı?"

Omzumu silktim. "İsimsizler."

"Çünkü gerçek değiller"

"Benim için öyleler."

Thomas sandalyeyi alıp masanın kenarındaki yerine koydu ve üst kısmını tutup biraz öne eğildi. "Gerçek olmayan şeylerden bahsetmişken... seninle yolculuğumuzun bazı yanları hakkında konuşmak istiyordum."

"Hangi yanları?"

Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü ve yüzüme beş-altı santim kalana kadar öne eğilip başını hafifçe yana çevirdi.

Geri çekildim. "Ne yapıyorsun?"

Tatmin olmuş bir şekilde geriledi. "Senin ne yapacağını görmeye çalışıyordum. Bu konuyu şu anda açmakta haklıymışım. Eğer sana ilgi göstermezsem bir şeylerin yolunda olmadığını anlayacaklar. Benden bu şekilde uzaklaşamazsın."

"Uzaklaşmam."

"Gerçekten mi? Deminki sadece refleksti o zaman, öyle mi?"

"Evet... ama daha önce beni öpmene izin vermişliğim var."

"Sarhoşken," dedi Thomas ukala bir gülümsemeyle.

Odanın ortasına yürüyüp kendi eviymiş gibi koltuğuma oturdu. "O sayılmaz."

Onu takip edip bir an için baktım, sonra da sağ tarafına oturup ona aramızdan hava geçirmeyecek kadar yapıştım. Yanağımla göğsünü okşayıp elimi sert karnını okşayarak aşağı indirdim ve parmaklarımı kolumun aşağı düşmesini engelleyecek kadar sağ tarafına batırdım.

Bütün vücudum gevşedi ve sağ bacağımı sol bacağımın üstüne atıp sağ baldırımı dizinin üstüne atarak vücudumun her parçasının en azından bir kısmın onunla temas halinde olmasını sağladım. Yüzümde bir gülümsemeyle ona iyice sokuldum, çünkü Thomas Maddox; o basiret timsali, kontrolünü asla elden bırakmayan Özel Ajan, kalbi göğüs kafesinden kurtulmak istermiş gibi atmasına rağmen daha hâlâ bir heykel kadar hareketsizdi.

"Pratiğe ihtiyacı olan ben değilim," dedim sırtarak. Gözlerimi kapattım.

Kaslarının gevşediğini hissettim ve kollarını omuzlarıma sarıp çenesini başımın üstüne dayadı. Ciğerlerindeki bütün havayı bıraktı ve yeniden nefes aldığı anda aradan uzun bir zaman geçmiş gibi geldi.

Orada öylece kaldık, olmamız gereken başka bir yer yoktu ve kendimizi dairemin sessizliğiyle caddeden gelen gürültülere verdik. Arabalar ıslak asfaltta ilerlerken lastiklerin su sıçratmasının sesi geliyor, birileri korna çalıyor, arabaların kapıları kapatılıyordu. Arada bir birileri bağırıyor, frenler gıcırıyor ve bir köpek durup durup havlıyordu.

İçeride, tanıştığımız gece açılışını yaptığımız kanepenin üstünde Thomas'la oturmak paralel bir evrende olmak gibiydi.

"Bu çok hoş," dedi sonunda.

“Hoş mu?” Biraz da olsa gücenmişim. Bana inanılmaz bir şey gibi gelmişti. Beni Chicago’da Jackson’dan ayırdığımdan beri kimse böyle tutmamıştı ve o zaman bile böyle hissetmemiştim.

Birinin bana dokunmasını özleyeceğimi hiç düşünmemiştim, özellikle de eskiden Jackson’ın ilgisine değer vermiyorken. Ama bir aydan kısa bir süre bundan mahrum kalmak yalnız hissetmeme ve hatta biraz da mutsuz olmama neden olmuştu. Herkese böyle olurdu diye düşündüm ama San Diego’daki ilk gecemde Thomas’ın ellerini bedenimde hissetmemiş olsam hüüzün bu kadar çabuk ve bu kadar güçlü bir şekilde kapımı çalmazdı herhalde diye tahmin ettim. O günden sonraki her gün onları özlemekle geçmişti.

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedi.

“Hayır bilmiyorum. Neden sen söylemiyorsun?”

Dudaklarını saçlarıma bastırdı ve derin ve huzurlu bir nefes aldı. “Söylemek istemiyorum, sadece bunun tadını çıkarmak istiyorum.”

Öyle olsun o zaman.

Gözlerimi açtım, yalnızdım ve kanepemde yatıyordum. Hâlâ tamamen giyiniktim, sandalyenin üstünde katlı duvaran yün şal üstüme örtülmüştü.

Doğrulup oturdum ve gözlerimi ovuşturup durdum. “Thomas?” diye seslendim. Kendimi gülünç hissediyordum. Tek gecelik ilişkimizin ertesi sabahından da kötüydü.

Saat sabaha karşı üçü gösteriyordu ve sonra üst kattan bir çarpma sesi duydum. Gülümseyerek yukarı baktım.

Bu kadar yakınımda olduğunu bilmek güzeldi. Ama sonra başka bir ses duydum, midemi kaldıran bir ses.

Bir inleme.

Bir ahlama.

Bir çığlık.

Aman Tanrım.

Bir şeyin duvara ritmik hareketlerle çarpılması eşliğinde inleme sesleri daireme dolmaya başladı. Ne düşüneceğimi bilemeden çevreme bakındım. *Buradan çıkıp Cutter's'a mı gitti? Sonra da bir kızla tanışıp evine mi getirdi?*

Ama Thomas böyle bir şey yapacak birisi değildi. Şeyden beri sadece benimle... belki de onun kötü talihine son vermiştim.

Ah Tanrım.

"Ah Tanrım!" Bir kadının boğuk çığlığı aklımdan geçene tekrar edip dairemi doldurdu.

Hayır. Bunun bir son bulması lazım.

Ayağa kalkıp tavana vurmak için uzun bir şey aradım. Utanç verici bir duruma düşecek olması zerre umurumda değildi. Hatta o komşu; alt katta oturan ve müzik, yüksek sesli kahkaha ya da sevişme sesi duymaktan hazzetmeyen evde kalmış kadın, konumuna düşmek bile umurumda değildi. Sadece şu kadının aşırı yüksek sesli orgazmının sona ermesine ihtiyacım vardı.

Elimde bir süpürge yemek odasında o gece daha önce Thomas'ın kullandığı sandalyemin üstüne çıktım. Tam süpürgeyi tavana vurmaya başlamadan önce birisi kapıyı çaldı.

Bu da ne şimdi?

Kapıyı açtım, ya benim tamamen keçileri kaçırmış gibi görüneceğimi ya da kapıdaki psikopatın teki olacağından elimdeki süpürgeyi kullanmam gerekeceğini düşünüyordum.

Thomas gözlerinin altında koyu halkalar, eşikte duruyordu. "Burada kalabilir miyim?"

"Ne?"

"Neden elinde bir süpürge tutuyorsun?" diye sordu. "Saat sabahın üçünü geçti. Temizlik mi yapıyorsun?"

Gözlerimi kısıtım. "Senin misafirin yok muydu?"

Etrafına bakındı, sorum kafasını karıştırmış gibiydi. Sonra da ağırlığını diğer bacağına verip, "Evet," dedi.

"O zaman kendi dairende olman gerekmiyor mu?"

"Aa... orada pek uyuyamıyordum."

"Orası belli!"

Kapıyı çarparak yüzüne kapamayı denedim ama tutup engelledi ve sonra da peşimden içeri geldi.

"Senin derdin ne?" diye sordu. Sonra da ortada duran yemek odası sandalyesini işaret etti. "Sandalye burada ne arıyor?"

"Üstüne çıkıp bunu kullanacaktım!" dedim süpürgeyi göstererek.

"Ne için?" Burnunu kırıştırdı.

"Tavana vurmak için! Durdurmak için! Şu karının çılgınlıklarını durdurmak için!"

Durumun ne olduğunu anlayınca gözleri parladı ve anında utandı. "Sen onları duyabiliyor musun?"

Gözlerimi yuvarladım. "Evet. Bütün apartman duyabiliyor."

Ensesini sıvazladı. "Özür dilerim, Liis."

"Özür dileme," dedim sınırdan köpürerek. "Sonuçta şey değiliz... gerçek bir şey değil."

"Ha?"

"Lütfen özür dileme! Sadece beni daha da zavallı hale getiriyor!"

"Tamam. Özür dilerim! Şey, yani..."

İçimi çektim. "Sadece... git."

"Ben de... bu gece sende kalabilir miyim, diye soracaktım. Ama eğer sen de onu duyabili—"

Süpürgeyi ona fırlattım ama üstünden atlayıp kurtuldu.

"Neler oluyor, Liis?"

"Hayır, burada kalamazsın! Üst kata çık ve tek gecelik ilişkine devam et! Bu işin kralı olmuş gibisin zaten!"

Gözleri kocaman açıldı ve ellerini yukarı kaldırdı. "Ha! Oha! Hayır. O ben... ben değilim. Yukarıdaki. Kadınla beraber olan."

Ona öfkeyle baktım. "Tabii ki daha beraber değilsiniz. Yeni tanıştınız."

Ellerini sağa sola oynatıyordu. "Hayır. Ben yukarıda değilim, onu becermiyorum."

"Biliyorum," dedim her hecenin üstüne basa basa. Duvarla konuşsam da olurmuş diye düşündüm.

"Hayır!" diye bağırdı bıkkınlıkla.

Çarpma sesi yeniden başlayınca ikimiz de başımızı kaldırıp tavana baktık. Kadın çığlık atmaya başladı ve tavandan boğuk bir inilti geldi ama bu defa inleyen bir erkekti.

Thomas eliyle yüzünü kapadı. "Tanrım."

"Dairende birisi bir kadınla mı beraber oluyor?"

"Kardeşim," diye homurdandı.

"Hangisi."

"Taylor. Birkaç günlüğüne burada kalıyor. Bana mesaj atıp neden evde olmadığımı sordu. Buradan çıktığımda yukarıda onunla buluşacaktım ama oraya vardığımda bir şeye canı sıkılmıştı ve evde oturmak istemedi. Öyle olunca ben de onu Cutter's'a götürdüm. Ajan Davies de oradaydı ve—"

Tavanı işaret ettim. "Bu Ajan Davies mi?"

Thomas başıyla onayladı.

"Of, Tanrı'ya şükürler olsun," dedim elimle gözlerimi kapatarak.

Suratını astı. "Ha?"

"Yok bir şey."

Davies çığlık attı.

Başımı iki yana sallayıp kapıyı işaret ettim. "Onlara bu saçmalığı durdurmalarını söylemen lazım. Biraz olsun uyumam gerekiyor."

Thomas bir kez daha başıyla onayladı. "Tamamdır gidiyorum." Kapıya gitmek için döndü ama sonra durdu, hızla arkasına döndü ve beni işaret etti. "Ben olduğumu düşündün. Kız mıydın."

Suratımı buruşturdum. "Hayır, kızgın değildim."

"Evet öyleydin. Kabul et."

"Öyleydiysem n'olacak?"

"Neden kız mıydın?" diye sordu, gözleri bir cevap almak için adeta yalvarıyorlardı.

"Çünkü saat sabahın üçü ve uyuyor olmam lazım."

"Hadi oradan."

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok!"

Ne demek istediğini tam olarak biliyordum ve o da benim aptal ayağına yattığının farkındaydı.

Gülümsedi. "Eve bardan bir kız attığımı düşünmüştün ve bana acayip kızgındın. Kıskanmıştın."

İnandırıcı bir karşılık bulmayı becerememekle geçirdiğim birkaç saniyenin ardından, "Yani?" deyiverdim.

Thomas çenesini kaldırıp arkasına uzanarak kapının kulpunu tuttu. "İyi geceler, Liis."

Kapıyı kapatana dek en pis bakışımla onu izledim ve sonra da süpürgeyi alıp yerine kaldırdım ve sandalyeyi de masanın başına çektim.

Yaklaşık bir dakika sonra çarpma sesleri ve çığlıklar sona erdi.

Sendeleyerek odama gittim, elbiselerimi çıkardım ve üstüme bir tişört geçirip kendimi yatağa attım.

Thomas'tan nefret etmemekle kalmıyor, ondan hoşlanıyordum. İşin daha da kötüsü o da bunun farkındaydı.

On Birinci Bölüm

Saatime bakmak için bileğimi çevirdim ve geç kalktığım için kendime lanet okudum. Kulağımdaki deliklere aceleyle birer imitasyon elmas küpe taktıktan sonra topuklu-larımı giydim, el çantamı kaptım ve kapıyı açtım.

Thomas iki elinde de köpük bir bardak, karşımda du-ruyordu. "Kahve ister misin?"

Kapıyı çekip kapattım ve kilitledim. "O kahvede süt var mı?" diye sordum.

"Yok. Altı şeker ve iki paket krema."

"Kahvemi nasıl içtiğimi nereden biliyorsun?" diye sor-dum bana doğru uzattığı bardağı alırken.

Beraber asansöre yürüdük ve Thomas düğmeye bastı.

"Constance."

"Constance bana kahve aldığını biliyor mu?"

"Constance sana kahve almamı söyledi."

Kapılar açıldı ve içeri girdik.

Ona baktım, kafam karışmıştı. "Erken kalkmış," diye homurdandım. "Constance neden sana böyle bir şey yap-manı söylesin ki?"

Omzunu silkti. "Yaparsam hoşuna gideceğini düşün-dü."

Dönüp öne doğru baktım. Sorularımı yanıtlamadan cevap veriyordu, en az sevdiğim şey. Val'dan bana şu in-san yalan detektörü numarasını öğretmesini istemem ge-rekecekti.

“Başka soru yok mu?” diye sordu Thomas.

“Yok.”

“Yok mu?”

“Nasılsa bana gerçek bir yanıt vermeyeceksin.”

“Constance senden hoşlandığımı biliyor. Sen buraya geldiğinden beri bir farklı olduğumu söylüyor ve haklı da.”

“Thomas,” dedim ona dönerek, “ben... bunu takdir ediyorum ama—”

“Duygusal olarak müsait değilsin. Biliyorum. Ve aynı zamanda daha yeni bir ilişkiden çıkıyorsun. Senden yanıtıma taşınmanı istemiyorum.”

“Ne istiyorsun peki?”

“Seni işe götürmeme izin ver.”

“Bu bir soru değil.”

“Tamam. Baş başa akşam yemeği yiyebilir miyiz?”

Asansörün kapıları açılırken ona döndüm. “Sen bana çıkma mı teklif ediyorsun, Maddox?”

Lobiye yürüdüm, topuklarım yerde takırdıyorlardı.

Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra başıyla kısa bir hareket yapıp onayladı. “Evet.”

“Karışık bir şeylere ayıracak zamanım yok. İşe adanmış durumdayım.”

“Tıpkı benim gibi.”

“Geç saatlere kadar çalışmayı seviyorum.”

“Tıpkı benim gibi.”

“Kim olursa olsun ne yapıp ettiğimin hesabını vermekten hoşlanmam.”

“Ben de hiç hazzetmem.”

“O zaman, evet.”

“Evet, seni işe götürebilirim mi? Yoksa evet, yemeğe çıkabiliriz mi?”

“İkisine de evet.”

Yüzünde zafer dolu bir gülümseme belirdi ve sırtıyla lobinin kapılarını itip açarken gözlerini benden ayırmadı. “Aracım bu tarafta.”

İşe giden yol boyunca Thomas, Taylor’la geçirdiği akşamı, Ajan Daves’in ne zaman dairesinden ayrıldığını ve kardeşi olsa da habersiz gelmiş bir misafirin olmasının ne kadar zahmet verici olduğunu anlattı.

Çevre yolunda hâlâ önceki günkü yağmurun nemi vardı. Land Rover’ını trafiğin arasına sokup çıkararak kullanmaya devam etti ve her ne kadar Chicago’da araba kullanmaya alışık olsam da San Diego tamamen farklıydı ve bir araç bulduğumda kullanmaya hazır olacağımdan emin olamadım.

“Gergin görünüyorsun,” dedi Thomas.

“Çevre yolundan nefret ediyorum,” diye homurdandım.

“Kendi arabayı kullanmaya başladığında daha da çok nefret edeceksin. Araban ne zaman geliyor? Üç haftadır onsuz idare ediyorsun.”

“Gelmiyor. Annemler benim adıma satıyorlar. Biraz zamanım olduğunda yeni bir tane bakacağım ama şu an için toplu taşıma işimi görüyor.”

Thomas surat yaptı. “Bu gülünç. Benimle gelebilirsin.”

“Gerçekten de sorun yok,” dedim.

“Sadece sabahları apartmanın önünde benimle buluşman yeterli. Nasılsa aynı saatte evden çıkıyoruz ve aynı yere gidiyoruz. Hem ayrıca bana bir iyilik yapmış oluyorsun. Sayende araba paylaşımına ayrılmış şeridi kullanabiliyorum.”

“Tamam,” dedim pencereden dışarı bakarak. “Eğer senin için sıkıntı olmazsa.”

“Sıkıntı olmaz.”

Dönüp ona baktım. Öfkeli, her an patlamaya hazır bir patrondan nazik, halinden memnun bir komşuya ve bir ihtimal daha fazlasına dönüşmesi yavaş yavaş gerçekleşmişti, dolayısıyla, onunla yan yana oturup da sabah güneşi gözlerindeki sükûneti vurgulayana dek anlamamıştım. Büro’ya olan yolun kalanını rahat bir sessizlik içinde gittik.

Thomas’ın bir sonraki konuşması girişte kontrol yapan güvenlik görevlisiyle oldu.

“Ajan Maddox,” dedi Ajan Trevino kimliklerimizi alıp. Beni teşhis etmek için eğilince yüzünde ukala bir sırıtma belirdi.

“Selam Mig,” dedi Thomas. “Ailen nasıl?”

“Hepsinin keyfi yerinde. Ajan Lindy’i işe getirmen büyük incelik.”

Thomas kimliğini aldı. “Aynı apartmanda oturuyoruz.”

“Hıhı,” dedi Trevino, kapıyı açmak için düğmeye basmadan önce.

Thomas kapıdan girerken güldü.

“Bu kadar komik olan nedir?”

“Trevino,” dedi Thomas, dirseğini kapıya dayayıp dudaklarıyla oynarken.

Suratım asıldı. Herhangi bir şey dudaklarına temas eder etmez içimde hüznle karışık bir kıskançlık duygusu belirliyor, ruhum cadı kazanı gibi kaynamaya başlıyordu. Berbat bir histi ve ne zaman sona ereceğini merak ettim. “Ben muhabbetinizde meze miyim?”

Thomas bana baktı ve direksiyonu diğer eliyle idare etmeye başladı. Sonra da elimi eline alıp sıktı.

"Hayır, neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Bu kadar eğlenceli olan nedir?"

Thomas arabayı park edip vitesi park konumuna aldı. Anahtarı çevirince motor sustu. "Benim. Bana gülüyor. Ben insanları işe getirmem. İçeri girerken gülümsemem ve bugüne kadar hiç ailesinin hatırını sormadım. Bunun şey olduğunun... bunun ne olduğunun farkında. Sen geldiğinden beri işler değişti."

"Neden öyle oldu?" Ona dik dik baktım. Gözlerimle o sözcükleri söylemesi için yalvarıyordum.

Doğruya doğru, Büro'ya ettiğim bağlılık yeminini bir güvencem olmadan bozmak için fazlasıyla gururlu ve inatçıydım. Kahve, dairemde halledilmesi gereken ufak tefek işler hatta elimi tutması bile yeterli değildi. İşinden sonra gelmekle ilgili bir derdim yoktu. İkimiz de kendimizi Büro'ya adanmış olduğumuz için bir şekilde eşitleniyorduk. Ama üçüncü sırada olmayı kabullenmeyecektim.

Cep telefonu çaldı ve ekrandaki ismi görünce bütün hali tavrı bir anda değişti. Kaşlarını çatıp içini çekti.

"Selam," dedi Thomas yüzü gerilmişti. Elimi bırakıp uzaklara baktı. "Yapacağımı söyledim zaten. Ben aa..." Baş ve işaretparmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. "Yapamam. Uçağım Travis'in otele gelmesinden sadece bir saat önce havaalanına iniyor. Tamam... bana ne söyleyeceksin?"

Thomas bakışlarını aşağıya çevirdi ve omuzları düştü. "Gerçekten mi? Bu harika, harikasınız," dedi sesindeki yıkılmışlığı gizlemeyi başaramadan. "Ha, yok, anlıyorum. Hayır, Trent, anlıyorum. Sorun değil. Aynen, senin için mutlu oldum, ikiniz için de. Evet. Tamam o zaman. Görüşmek üzere."

Thomas kapatma tuşuna basıp telefonu kucağına bıraktı. Direksiyonu iki eliyle tutuyordu ve ellerini o kadar sıkıştı ki eklem yerleri bembeyaz olmuştu.

“Konuşmak ister misin?”

Başını iki yana salladı.

“Tamam. Yani... fikrini değiştirirsen ben ofisimde olacağım.”

Tam kapının koluna uzandığımda Thomas kolumu tutup beni kendine çekti ve fevkalade yumuşaklıktaki dudakları eriyip dudaklarımla iç içe geçti. Çevremizdeki her şey bulanıklaştı ve bir anda tanıştığımız geceye ısınıldım; o çaresiz eller, ağzımın derinlerindeki dili, alev alev, terli teninin tenime sürtünmesi.

Sonunda beni bıraktığında kederlendim. Her ne kadar dudaklarımız buluşmuş olsa da ayrıldığımızda yine o korkunç hisle baş başa kalmıştım.

“Kahretsin Liis. Özür dilerim,” dedi benim kadar şoke olmuş gibi görünüyordu.

Yavaş ama derin soluklarla nefes alıyordum ve hâlâ biraz öne eğilmiştim.

“İlişki istemediğini biliyorum,” dedi, kendine kızmıştı. “Ama Tanrı belamı versin ki senden uzak duramıyorum.”

“Anlayabiliyorum,” dedim, yüzüme yapışan saçlarımı çekerek. “Trent miydi?” diye sordum başımla cep telefonunu işaret ederek.

Önce aşağıya sonra da bana baktı. “Evet.”

“Seni bu kadar üzecek ne söyledi?”

Thomas tereddüt etti, cevap vermek istemediği çok belliydi. “Benimle Travis’in bekârlığa veda partisi hakkında konuşuyordu.”

“Ve?”

“Esas eğlencemiz o olacak.”

“Yani?”

Thomas gergin gergin kıpırdandı. “O, şey... Camille’le bir anlaşması vardı.” Başını iki yana salladı. “Bir süre önce eğer çılgınca ve utanç verici bir şey yaparsa onunla evlenmeyi kabul etmişti. Trav’in partisinde öyle bir şey yapacak ve o...” Suratı düştü, kalbi kırılmış gibi görünüyordu. “Camille’e evlenme teklif edecek.”

“Eski kız arkadaşına.”

Yavaşça başıyla onayladı.

“Hâlâ âşık olduğun eski kız arkadaşına, sonra bir de aklımdan çıkarmak için beni öpüyorsun, öyle mi?”

“Evet,” diye itiraf etti. “Özür dilerim. Baktan bir hareketi.”

İlk tepkim kızmak oldu. Ama tanıştığımızdan beri aklımdaki tek şey onu öpmekken nasıl kızabilirdim ki? Ve nasıl kıskanabilirdim? Sevdığı kadın çok kısa süre içinde başka biriyle nişanlanacaktı ve o da az önce o başka kişiyi tebrik etmiş sayılırdı. Bütün bu mantıklı düşüncelerin bana bir faydası olmuyordu. Hiç tanışmadığım ve asla Thomas’la olmayacak bir kadını kıskanıyordum. Thomas’a kızamıyordum ama kendime müthiş kızgındım.

Kapının kolunu çektim. “Takım Beş toplantısı saat üçte.”

“Liis,” diye seslendi arkamdan.

Topuklularımın el verdiği ölçüde hızla yürüyüp asansöre gittim.

Kapı arkamdan kapanınca ses çıkarmadan durup göstergedeki sayının yükselmesini izledim. İnsanlar bindiler ve indiler; ajanlar, asistanlar, şehrin çeşitli alanlardaki liderleri, hepsi de alçak sesle konuşuyorlardı, tabii eğer konuşuyorlardıysa.

Yedinci katta kapı açıldığında dışarı çıkıp Marks'ın ofisinin yanından hızla geçmeye çalıştım. Her zaman erken gelirdi ve Val da genelde onun ofisinde olur, beraber çene çalarlardı. Açık kapısının yanından kendimi belli etmeden geçip güvenlik kapısından içeri süzüldüm. İlk çalışma bölmesinin köşesinden döndüm, iki tanesinin daha yanından geçtim ve ofisime dalıp kapıyı kapattım.

Tahtıma oturup sırtımı cam duvara verdim ve kitaplığımınla aşağıdaki şehir manzarasına baktım. Kapı çalındı ama duymazdan geldim ve sonra da birisi kapımın önündeki kâğıtlığa bir dosya koyup beni yalnız bıraktı. Koltuğun yüksek arkallığının beni takım odasından gizlemesine izin verdim ve saçımın uzun siyah tellerini parmağıma dolarken öpüşmemizi, önceki geceyi ve tanıştığımızdan beri Thomas'la yalnız kaldığım her ânı düşündüm.

Camille'e âşıkı. Bunu anlamıyordum ve daha da kötüsü kendi duygularımdan da emin değildim. Onu umursadığımı biliyordum. Aslında dürüst olmak gerekirse böyle demek durumu aşırı hafife almak oluyordu. Bedenimin onun varlığına verdiği tepki bağımlılık yapıcıydı ve bunu görmezden gelmek mümkün değildi. Thomas'ı Jackson için hiç hissetmediğim bir arzuyla istiyordum.

İş yerinde sebep olabileceği kargaşaya değer mi? Beni içine sokabileceği kargaşaya değer mi?

Saçımı ağzımdan çektiğimde çiğnemiş olduğumu fark ettim. Bunu en son küçük bir kızken yapmıştım. Thomas benim komşum ve patronumdu. Onunla daha fazla bir şey olmayı denemek mantıksız ve akılsızcaydı ve eğer durumun kontrolünü elimde tutmak istiyorsam bu gerçeği kabullenmek zorundaydım.

Kapım ardına kadar açıldı.

"Liis?"

Gelen Thomas'tı.

Yavaşça arkama dönüp doğruldum. Gözlerindeki ısırap dayanılmazdı. Tıpkı benim gibi iki yöne çekiliyordu.

"Sorun değil," dedim. "Kızdığım sen değilsin."

Kapıyı kapatıp koltuklardan birine yürüyüp oturdu. Öne eğilip dirseklerini masama dayadı. "Çizgiyi tamamen aştım. Bunu hak etmedin."

"Öyle bir an yaşadın işte. Anlıyorum."

Bana baktı, cevabım onu sarsmıştı. "Sen öyle bir an değilsin, Liis."

"Erişmeyi amaçladığım bir hedef belirledim. Sana karşı hissetmem muhtemel hiçbir duygunun bu hedefin önüne geçmesine izin vermeyeceğim. Bazen bana unuttursan da her defasında orijinal plana geri dönüyorum, bu planda özel birilerine yer yok."

Yakıcı sözlerimi kısa bir süre hiçbir tepki vermeden ortada bıraktı. "Jackson'la aranızda da böyle mi oldu? Senin gelecek planına uymadı mı?"

"Bu Jackson'la ilgili değil."

"Onun hakkında çok konuşmuyorsun." Arkasına yaslandı.

Siktir. Onunla bu konuyu konuşmak istemiyordum.

"Çünkü buna ihtiyacım yok."

"Nişanlı değil miydiniz?"

"Seni ilgilendirmez ama evet."

Thomas kaşını kaldırdı. "Hiçbir tepki yok ha? Tek bir yaş bile dökmedin mi?"

"Ben aslında... öyle yapmam. Ben içerim."

"Cutter's'daki o gece gibi mi?"

"Tam olarak Cutters'daki o gece gibi. Dolayısıyla galiba eşitiz."

Thomas'ın ağzı açık kaldı, egosunun yaralandığını gizlemeye bile çalışmamıştı. "Vay be. Hakikaten öyle galiba."

"Thomas, senin bunu herkesten iyi anlaman lazım. Camille'le beraberken aynı seçimle karşı karşıya kaldın. Büro'yu seçtin, seçmedin mi?"

"Hayır," dedi, gururunun zedelendiğini belli eden bir sesle. "İkisini de elimde tutmaya çalıştım."

Arkama yaslanıp ellerimi birbirine kenetledim. "Peki, bunun sonu nasıl oldu?"

"Senin bu yanını sevmiyorum."

"Bu çok üzücü. Şu andan itibaren göreceğin tek yanımda bu işte." Gözlerimi bir an bile kaçırmadan doğruca gözlerinin içine baktım.

Thomas konuşmaya başladı ama biri kapıyı çaldı ve sonra da itip açtı.

"Ajan Lindy," dedi yumuşak ama tiz bir ses koridordan.

"Evet?" dedim, Constance'ın kapı eşiğinde durduğunu görebiliyordum.

"Alt katta bir ziyaretçiniz var. Yukarı getirdim."

Beni kimin ziyaret edebileceğini doğru dürüst merak etme şansım olmadan Jackson Schultz, Contance'ın etrafından dolanıp kapımın eşiğinde durdu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Jackson, Fransız mavisi düğmeli bir gömlek giyip geometrik desenli bir kravat takmıştı. Onu daha önce sadece bana evlenme teklif ederken ve Ajan Gregory'nin cenazesinde bu kadar iyi giyimli görmüştüm. Gömleğinin rengi gök mavisi gözlerini belirginleştiriyordu. Onun en çok beğendiğim özelliği o gözleriydi ama o anda sadece yüzü kadar yuvarlak olduklarını fark edebildim. Jackson hep atletik yapılı olmuştu ama kısacık kesilmiş saçları olduğundan daha toplu görünmesine neden oluyordu.

Berberliğimiz devam ettikçe daha az çekici yanları daha çok göze batmaya başlamışlardı; yemek yedikten sonra dişlerinin arasındaki artıkları emip çıkarması; gaz çıkarırken yana eğilmesi, hem de herkesin ortasında ya da yarım saat tuvalette kaldıktan sonra ellerini yıkamayı ihmal edebilmesi. Hatta başının ensesiyle birleştiği yerdeki üç derin kırışıklık bile beni irkiltmeye yetiyordu.

“Sen de kimin nesisin?” diye sordu Thomas.

“Jackson Schultz, Chicago, SWAT. Esas sen kimin nesisin?”

Ayağa kalktı. “Özel Ajan Maddox San Diego’nun Y-YÖA’sı olur.”

“Maddox mu?” Jackson tek bir kahkaha attı, etkilenmemişti.

“Aynen, buraların patronu olan hıyar diye de bilirim.” Thomas, Constance’a baktı. “Toplantıdayız.”

Constance, “Affedersiniz efendim,” dedi ama hiç de affedilmeyi bekleyen bir hali yoktu.

Beni kandıramamıştı. Thomas’a ne çeşit kahve alması gerektiğini söylemişti ve Jackson’ın binada olduğunu öğrenir öğrenmez çabucak ofisime getirip patronuna en az bir rakibinin olduğunu hatırlatmıştı. Onu boşsam mı, yoksa gülsem mi bilemedim ama sesinden Thomas’ı gerçekten umursuyormuş gibi bir izlenim edinmiştim ve hakkımda onu bana doğru itecek kadar olumlu düşünceleri olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu.

“Ajan Maddox, biz de tam konuşmamızı bitiriyorduk, öyle değil mi?” Thomas önce bana sonra da Jackson’a baktı. “Hayır, Ajan Schultz kıcını avuçlayıp dışarıda bekleyebilir. Constance?”

Ağzının bir köşesi yukarıya kıvrıldı. “Evet efendim. Ajan Schultz, eğer rica etsem beni takip edebilir misiniz?”

Jackson, Constance'ın peşinden giderken gözlerini benden ayırmadı ve sonunda ikisi de gözden kayboldular.

Gözlerimi kısıp Thomas'a baktım. "Bu gerekli değildi."

"Neden bana ziyaret edeceğini söylemedin?" diye gürledi Thomas.

"Gerçekten de bildiğimi mi düşünüyorsun?"

Omuzları gevşedi. "Hayır."

"Onun buraya girmesine ne kadar çabuk izin verirsen gitmesi de aynı şekilde hızlı olur."

"Onun burada olmasını istemiyorum."

"Yapma."

"Ne oldu?" diye patladı Thomas duvarımdaki ve kitaplığımıdaki ya da ikisinin de dışındaki çeşitli fotoğraf ve Post-itlere bakarmış gibi yaparken.

"Çocukluk ediyorsun," dedim.

Çenesini aşağı indirip bana öfkeli öfkeli baktı. "Ondan kurtul." Alçak sesle konuşmuştu. Daha kısa süre önce bu yaptığıyla beni tedirgin edip sindirebilirdi ama artık Thomas Maddox beni korkutmuyordu. Hiç korkutmuş muydu, onu da bilemiyordum artık.

"Dün gece kıskançlık yaptım diye demediğini bırakmadın. Onu bıraktığımı ve ona sıfır ilgi duyduğumu bilmene rağmen haline bak."

Kapıyı işaret etti. "Az önce odandan çıkan Temiz hazretlerini kıskandığımı mı düşünüyorsun? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"İkimiz de şurayı," kendi başımı işaret ederek, "eski nişanım ya da benimle ilgili kaygı duyamayacak kadar dağıtmış olduğunu biliyoruz."

"Bu doğru değil."

"Hâlâ ona âşıksın!" dedim fazla yüksek bir sesle.

Takım Beş'in takım odasındaki her üyesi ofisimin cam duvarının ardında olanları izlemek için oturdukları yerde biraz öne ya da arkaya eğildi. Thomas duvara yürüyüp önce bir, sonra da diğer tarafın jaluzilerini ve ardından da kapıyı kapattı.

Suratını astı. "Bunun neyle ne alakası var? Onu hâlâ seviyor olmam senden hoşlanmamı engellemez ki."

"Öyle mi? Yani benden hoşlanıyor musun?"

"Hayır, sana benimle yemeğe çıkar mısın diye sormamın tek nedeni reddedilmekten hoşlanmam."

"Bana yemeğe çıkma teklifini dağıldıktan hemen sonra yaptın. Onunla işin bitmemiş, Maddox."

"Yine başladık Maddox demeye."

"Onunla işin bitmemiş," dedim sesimdeki hüzünden nefret ederek. "Ve benim de hedeflerim var."

"Bunu söylemiştin zaten."

"O halde bunun anlamsız olduğu konusunda hemfikiriz."

"Tamam."

"*Tamam* mı?" diye sordum sesimdeki panik tınısından utanarak.

"Üstelemeyeceğim. Eğer ben Camille'i atlatabilirim ve sen de senin... şeyinin... üstesinden gelebilirsen yeniden bir araya geliriz."

Ona inanamayan gözlerle baktım. "Constance'a laf olsun diye söylememişsin, gerçekten de bir toplantımız varmış."

"Yani?"

"Bu aksiyon şemasını çıkarabileceğin bir şey değil Thomas. Bana işlerin nasıl yürüyeceğini söyleyemezsin ve ilerleme *raporu* tartışmak için yeniden bir araya gelmeyeceğiz. Bu işler böyle yürümez."

“Biz böyle çalışıyoruz.”

“Bu gülünç. Sen gülünçsün.”

“Belki, ama ikimiz de aynıyız Liis. Bu yüzden diğer insanlarla ilişkilerimiz yürümedi. Ben senin kaçmana izin vermeyeceğim ve sen de benim saçmalıklarına tahammül etmeyeceksin. Emekli olana dek beraber olmamızın verimli olup olmayacağını tartışabiliriz ya da şu anda bunu kabul edebiliriz. Gerçek şu ki biz plancıyız, biz organizasyoncuyuz, biz kontrolcüyüz.”

Yutkundum.

Thomas duvarı işaret etti. “Sen gelmeden önce yalnız başına bir işkoliktim ve beraber olduğun biri olsa da sen de öyleydin. Ama sen ve ben bunu yürütebiliriz. Beraber olmamız son derece mantıklı. Dışarıdaki Bay Ninja’ya toz olmasını söyleyince bana haber ver ve ben de seni yemeğe çıkarayım. O zaman seni bir kez daha öpeceğim ve bu kez kederli olduğum için olmayacak.”

Yutkundum. “Güzel. Başka bir kadın yüzünden kederlenmiş biri tarafından öpülmek biraz kafa karıştırıcı.”

“Bir daha olmayacak.”

“Olmayacağından emin ol.”

“Emredersiniz ha’mfendi.” Kapıyı açtı, dışarı çıktı ve yeniden kapattı.

Kendimi koltuğuma bırakıp sakinleşmek için derin derin nefes alım. *Az önce ne oldu böyle?*

On İkinci Bölüm

Jackson koridorun sonundaki küçük bekleme alanındaki ikili koltuktan, "Selam," dedi. Ayağa kalktı, karşımda dev gibiydi. "Güzel görünüyorsun. California sana yaramış."

Başımı yana eğdim ve teşekkür ettiğimi belirten bir sırtıma ile ona baktım. "Daha sadece birkaç hafta oldu."

Aşağıya baktı. "Biliyorum."

"Annen baban nasıllar?"

"Babam üşütmüştü, yeni iyileşti. Annem çiçek getirirsem fikrini değiştireceğine yemin etti."

Dudağımı büktüm. "Hadi yürüyelim."

Jackson peşimden asansöre geldi. İlk katın düğmesine bastım ve sessizlik içinde aşağı indik.

Kapı iki yana açıldığında lobide büyük bir hareketlilik olduğunu gördük. Ajanlar ya işe yeni geliyor ya da günün ilk görevi için sorguya, mahkemeye ya da görevlerimizin arasındaki yüzlerce işten birini yapmaya gidiyorlardı. Ziyaretçiler kontrolden geçiriliyor ve küçük bir grup lise birinci sınıf öğrencisi bir tura başlıyorlardı.

Beraber binanın arka tarafına yürüdük ve avluya açılan çift kanatlı kapıyı iterek açtım. İki binanın arasında bahçe mobilyaları, nehir taşları, yer yer yeşil çayır otları ve bir de görev başında ölen ajanlar için bir anıtla döşenmiş güzel bir oturma alanı vardı. Hep düşüncelerimi toplamak ya da sadece sessizlik içinde oturmak için orada birkaç

dakika geçirmek istemiştim ama Val ile öğle yemeklerinde buluşmalarımız ve Thomas'la egzersiz odasına gitmelerimiz arasında bunu yapmaya fırsat bulamamıştım.

Jackson yastıklı hasır ikili koltuklardan birine oturdu. Onun karşısında huzursuz bir şekilde kıpırdanarak ayakta durdum. Neredeyse bir dakika boyunca konuşmadık ve nihayet bir nefes aldım.

"Neden aramadan geldin?" diye sordum.

"Bana gelmememi söyledin." Sesi acınacak denli hüzünlüydü.

"Ama yine de geldin," dedim parlak sabah güneş i yüzünden gözlerimi kısarak.

Jackson öne eğilip alnını ellerine aldığı nda yalnız olduğumuza sevindim.

Bir adım g eriledim. Bir saniyeliğine ağ layacağı ndan korkmuş tım.

"Bununla pek iyi baş edemiyorum Liisee. Uyuyamıyorum, yemeden içmeden kesildim. İş yerinde sinir krizi geçirdim."

Bana taktığı ismi kullanınca irkildim. Onun hatası değildi. Ona hiç bu isimden nefret ettiğimi söylememiştim. Normalde duygularının kontrolünü hiç elden bırakmazken, şimdi onu bu şekilde incinebilir bir durumda görmek beni rahatsız etmiş ve hissettiğim suçluluk da bu rahatsızlığı on katına çıkarmıştı.

Jackson kötü bir adam değildi ama ona olan aşkımın bitmesi yaptığı her şeyin gözüme saçma ve kaba görünmeye başlamasına neden olmuştu, sonunda da farklı hissetmek için sarf ettiğim çabayı artırdıkça ona daha da az katlanabilir hale gelmiştim.

"Jackson, iş yerimdeyim. Bunu burada yapamazsın."

Başını kaldırıp bana baktı. "Özür dilerim. Sadece öğle yemeğine çıkabilir miyiz diye soracaktım."

İçimi çekip yanına oturdum. "Canının yanmasından nefret ediyorum. Duygularımın başka türlü olmasını çok isterdim ama ben... öyle hissetmiyorum. Söz verdiğim gibi, bunun değişmesi için bir yıl bekledim."

"Ama belki ben şey yaparsam —"

"Senin yaptığın hiçbir şeyin bununla ilgisi yok. Hatta senin yapmadığın bir şey de değil. Biz sadece beraber bir ilişki yürütmeye uygun değiliz."

"Sen benim için uygunsun."

Elimi sırtına koydum. "Üzgünüm, gerçekten de üzgünüm. Ama aramızdaki şey sona erdi."

"Beni hiç mi özlemiyorsun?" diye sordu.

Bedeni benimkinden çok daha büyüktü ve gölgesi beni güneşten koruyordu.

Onu eğitimde gördüğümü hatırladım. Eğitimdeki diğer kadınlar onu çok çekici ve tatlı bulmuşlardı ve öyleydi de. Jackson Schultz'u yakalamak için harcadıkları bütün o çabaların ardından ben kendisini hiç çaba harcamadan kapmışım. Bir keresinde bana, kendine güvenin ve yeteneğin onu çektiğini söylemişti. Ve bende ikisi de vardı.

Buradan çıkıp gitse bir sürü kadınım; âşık olduğum özelliklerinin yanı sıra kötü alışkanlıklarını da takdir edebilecek bir sürü kadının ayaklarını yerden kesebilecekken, o burada, karşımda durmuş onu istemem için bana yalvarıyordu.

Biraz tereddüt ettikten sonra gerçeğin hoş olmasa da gerekli olduğuna karar verdim. Sadece başımı iki yana salladım.

"Siktir." Neşesiz bir kahkaha attı. "Buraya başka birisi için mi geldin? Beni ilgilendirmez, bunu anlıyorum ama yine de bilmem lazım."

"Kesinlikle hayır."

Başıyla onayladı, tatmin olmuştu. "Evet, uçağım çarşamba günü. Herhalde takılı kalmak için daha kötü yerler vardır, değil mi?"

"Uçuşunu değiştiremez misin?" Daha soruyu sormadan önce bunu yapmayacağını biliyordum.

Jackson bir şeyleri bırakmakta berbat olmakla kalmıyor, aynı zamanda uçak biletini değiştirmek, rezervasyon yapmak ya da buluşma ayarlamak gibi konularda da tamamen çaresiz kalıyordu. Buraya gelmesi için dahi gerekli ayarlamaları annesinin yaptığından emindim.

"*Top Gun*'daki bar burada. Senin çok hoşuna gider," dedim.

"Evet." Kıkırdadı. "Kulağa harika geliyor."

"Seni geçireyim. Ben gerçekten... ben sadece üzgünüm, Jackson."

"Evet. Ben de öyle."

Onu çimenliğin öbür tarafına götürüp yeniden ana binaya soktum. Lobiye geçip girişe gelirken tek bir kelime söylemedi.

"Ben sadece... Bunu söylemem lazım... gitmeden önce. Seni seviyorum."

Yanağını öptüm. "Teşekkür ederim. Bunu hak etmiyorum ama teşekkür ederim."

Ukala ukala sıırttı. "Üst kattaki hıyarla başa çıkabileceğini biliyorum ama eğer cidden canını sıkmaya başlarsa her zaman eve bir telefon açabilirsin."

Kıs kıs güldüm. "O bir sorun değil."

"Hoşça kal Liis." Jackson alnımı öpüp döndü ve kapıyı itip dışarı çıktı.

Derin bir nefes aldım ve aniden kendimi bitkin hissettim.

Sürüne sürüne asansöre gittikten sonra arka duvara yaslanıp katıma geldiğimi belirten sinyal sesini bekledim ve sonra bir ayağımı diğerinin önüne atmaya zorlayarak koridorda ilerledim.

“Liis?” diye seslendi Marks ofisinin önünden geçen. “Buraya gel.”

Durup o tarafa döndüm, davetine duyduğum minnettarlıktan şaşırmıştım. Sandalyesine yığıldım. “Ne var?”

Bir kaşını kaldırıp klavyesinden gelen aralıksız tıkırdama sesini bir an için durdurdu. “Sana söylemiştim. Sen belasin.”

“Neden bunu söylüyorsun?” diye sordum.

“Herkes onun farklı olduğunu görebiliyor. Sen etraf-tayken bildiğin mutlu.”

“Bunun beni neden bela yaptığını anlamış değilim.”

“Eski erkek arkadaşın birkaç günlüğüne sende mi kalacak?”

“Tabii ki hayır.”

“Neden hayır?”

Doğrudum. “Hiç de seni ilgilendirmeyen saçma sapan sorular sormak gibi bir alışkanlığın mı var?”

“Dur tahmin edeyim. Buraya tayin olmanın nedeni ondan uzaklaşmaktı, değil mi? Tommy’e duygusal olarak müsait olmadığını söyledin ve şimdi de onu reddettiğin için senin peşinden koşuyor. Sadece şöyle bir şey var ki bu senin için bir oyun değil. Sen hakikaten müsait değilsin.”

Gözlerimi devirip arkama yaslandım. “Onun da kendi sıkıntıları yokmuş numarası yapmayalım.”

“Kesinlikle. Onun için neden departmanın işini kolaylaştırıp bu işe bir son veriyorsun?”

"Senin kendi sorunların var, benimkiler yerine onlara odaklan." Ayağa kalktım.

"Ona neler olduğunu gördüm... geçen sefer Camille onu terk ettiğinde. Trent ile Cami'nin araba kazasından sonraki halinden bile beterdi. Cami, Trent'i seçti ama Tommy onu sevmeyi hiç bırakmadı. Burada hıyarlık etmeye çalışmıyorum Liis ama o benim arkadaşım. Senin işine karışıyor olabilirim ama Tommy, Cami'yi kaybettikten sonra farklı biri olmuştu ve iyi anlamda da değil. Daha yeni yeni Cami kalbini kırmadan önce olduğu adamın emarelerini göstermeye başladı."

"Tommy mi?" dedim, etkilenmemiştim.

Marks başını bana doğru uzattı. "Sana söylediğim onca şeyden çıkardığın bu mu? Sidik yarıstırmıyoruz, Liis. Onu senden almaya çalışmıyorum. Onu senden kurtarmaya çalışıyorum."

Tadı son derece acı olsa da utancımı yutmaya çalıştım. Cebelleşmem dışarıdan da belli oluyor olmalıydı, çünkü Marks'ın gözlerindeki öfke kayboldu.

"Kendini işe verdiğini ve görevine odaklanmış olduğunu görebiliyorum," dedi. "Ama eğer hem işini hem de onu sevmenin bir yolunu bulamazsan... sadece bir kalbin olup olmadığını anlamaya çalışırken onu sikip atma."

Utancın yerini hızla öfke almıştı. "Bok ye Marks," dedim ofisinden çıkmadan önce. Hızla güvenlik kapısından geçip uygun adım ofisime ilerledim.

"Lindy," diye başladı Ajan Sawyer.

"Şimdi olmaz," deyip dediğimi vurgulamak için ofisinin kapısını çarparak kapattım.

Bir kez daha sırtım cam duvara dönmüş, sandalyemde oturuyordum. Thomas'ın önceki gelişinden jaluziler kapalıydı ama yine de koltuğumun yüksek arkalığının takım odasıyla aramda olmasına ihtiyacım vardı.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındıktan sonra açıldı. Bir selam verilmemesi ve birinin ikiz koltuklara oturmasının sesinin gelmesinden içeriye sadece Val'ın girmiş olabileceğini anladım.

"Bugün Fuzzy's'e gitmek ister misin?"

"Bugün olmaz, öğle yemeği saatimi kesinlikle egzersiz odasında geçirmem lazım."

"Tamam."

Arkama döndüm. "Bu kadar mı? Sorgulamak yok mu?"

"Gerek yok. Bütün sabah seni izledim. Önce buraya saklandın ve Maddox peşinden koşarak içeri geldi. Sonra eski erkek arkadaşın geldi ve Maddox da buraya geldikten sonra eskiden olduğu gibi herkese bağırmaya başladı." Kaşlarını oynattı. "Hali fena."

Bakışlarımı çevirdim. "Az önce Jackson'ın kalbini kırdım, yeniden. Aklımdan ne geçiyordu ki? Thomas'ın başından bir şeyler geçmiş olduğunu biliyordum. Kahretsin, daha ilk günden bana birilerinin canını fena yaktığını söylemiştin. Marks haklı."

Val kaskatı kesildi. "Marks ne dedi?"

"Thomas'tan uzak durmam gerektiğini. Kendimi Jackson'la olan ilişkiye veremediğimi ve büyük ihtimalle başka kimseyle de ilişkiye giremeyeceğimi."

Val surat yaptı. "Yalan söylüyorsun. O kadar da fütursuz bir hıyar değil."

"Söz konusu ben olunca öyle. Ve netleştirmek gerekirse, evet, tam olarak bu kelimeleri kullanmadı."

"O halde bu dediğin senin korkuların. Ama eğer Maddox'tan hoşlanıyorsan Liis, başarısız olmuş bir ilişkinin bir sonraki ilişkisini yönetmesine izin verme. Jackson'ı sevmemiş olman Maddox'u sevemeyeceğin anlamına gelmiyor."

“Onu hâlâ seviyor,” dedim sesimdeki yarananmışlığı gizlemeye çalışmadan.

“Camille’i mi? O elinden kaçan kadın, Liis. Onu büyük ihtimalle her zaman sevecek.”

Bedenimi hastalanmışım gibi bir his kapladı ve omuzlarımı içe doğru kıvrıdım, kemiklerime kadar işleyen fiziksel bir acı hissediyordum.

Birbirimizi tanıyalı daha o kadar da uzun bir süre olmadı. Neden ona karşı bu kadar güçlü duygular hissediyorum?

Ama bunu soramazdım. Beni fazla incinebilir yapıyordu, kendimi aşırı zayıf hissetmememe neden oluyordu.

Yüksek sesle, sorabileceğim tek soruyu sordum. “İki kişiyi birden sevebileceğini düşünüyor musun?”

“Sen bir kişiyi sevebilir misin?”

Başımı iki yana sallayıp parmaklarımla dudaklarıma dokundum.

Val’in gözlerinde hiç acıma yoktu. “Sen gerçekten de bu derdi kendi başına açtın. Onunla olup olmamanın bir önemi yok. Ama Marks haklı. Maddox’un duygularıyla oynama. Ona bir defasında duygusal olarak müsait olmadığını söylediğini biliyorum ama farklı davranıyorsun.”

“Çünkü ondan hoşlanıyorum. Onun için hoşlanmaktan fazla bir şeyler hissettiğimi düşünüyorum ama bunu istemiyorum.”

“O halde ona karşı dürüst ol ve karışık sinyaller verme.”

Kalbimle başımın arasındaki alanı işaret edip, “Burada olup biten tek şey kargaşa olduğunda, o dediğini yapmak pek kolay değil,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Bunu anlıyorum ama bir karar alıp o karara sadık kalman gerekecek, yoksa orospunun teki gibi görüneceksin.”

İçimi çektim. "Buna ayıracak vaktim yok. Yapacak bir işim var."

"Ö zaman kendini toparla ve işini yap." Val ayağa kalkıp tek bir kelime daha etmeden ofisini terk etti.

Masamın başında oturdum, birbirlerinin üstüne koyduğum ellerime öfkeyle baktım. Val haklıydı. Marks haklıydı. Jackson haklıydı. Bağlanma fobimle deney yapacak konumda olmadığım gibi, Thomas da kesinlikle bu deneyin yapılacağı adam değildi.

Ayağa kalkıp Constance'ın masasına gittim. Nefessiz mi kalmıştım, yoksa sadece gergin miydim bilemeden Özel Ajan Maddox'u görmek istediğimi söyledim.

"Kendisi ofisinde," dedi Constance, kulaklığına danışmadan. "Hemen içeri girebilirsin."

"Teşekkür ederim," dedim hızla yanından geçerken.

"Selam," dedi Thomas içeri hışımla girenin kim olduğunu anladığı anda ayağa kalkıp gülümseyerek.

"Ben bunu... yapamam. Yemeğe çıkamayız. Özür dilirim."

Thomas anında zırlarını yeniden kuşandı ve ben de bu yüzden kendimden nefret ettim.

"Jackson hakkındaki fikrini mi değiştirdin?" diye sordu.

"Hayır! Hayır... ben... ilişkiler hakkında Chicago'da olduğundan farklı bir şey düşündüğümünden emin değilim ve seni deneme tahtası yapmanın da adil olmadığını düşünüyorum."

Thomas'ın omuzları gevşedi. "Bu mu? Oyunun bundan mı ibaret?"

"Ne?"

"Şu anda gözlerimin içine bakıp bana, sabah seni öpmemin hoşuna gitmediğini söyleyene dek söylediklerinin tek kelimesine inanmayı reddediyorum."

"Ben... sen..." diyerek kekeledim, beklediğim tepki bu değildi. "Senin kalbin kırıldı. Ben de az önce birinin kalbini kırdım."

Thomas omzunu silkti. "Senin için doğru kişi değildi."

Masasının etrafından dolaşıp yanıma geldi. Kalçalarım devasa konferans masasına dayanana kadar yavaşça geriye doğru birkaç adım attım.

Thomas yüzüme birkaç santim kalana dek öne eğildi.

İrkildim. "Gelecek hafta göreve gidiyoruz, efendim. Tahminen oyun planı üstüne odaklansak iyi olacak."

Gözlerini kapayıp burnundan nefes aldı. "Lütfen bana efendim demeyi bırak."

"Neden artık seni bu kadar rahatsız ediyor?"

"Beni rahatsız etmiyor." Başını iki yana sallarken yüzümü öyle bir hasretle inceledi ki yerimden kımlıdayamadım. "Görevimiz bir çift rolü yapmak."

Nane kokulu nefesi yanağımdaydı. Dönüp dudaklarını dudaklarımda hissetme dürtüsü o kadar güçlüydü ki göğsüm ağrıyordu.

"Ne zamandan beri bana yeniden efendim demeye başladın?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Şu andan beri. Aramızdaki çekim inkâr edilemez ama..."

"Bu, durumu epey küçümsemek oluyor. İç çamaşırı giymediğini biliyorken ofiste eteğinle yürüdüğünü görmek benim için ne kadar zor, biliyor musun?"

Ofladım. "Aramızda bir şey var. Bunun farkındayım. Tanrı aşkına, tanışmamızın üstünden yirmi dakika geçmeden seviştik. Ama sana bir iyilik yapmaya çalışıyorum. Beni duyuyor musun? Bu konunun çok net olmasını istiyorum. Ben senden... çok hoşlanıyorum. Bunu kabul ediyorum. Ama ilişkiler konusunda çok kötüyüm. Daha da

önemlisi, canının bir kez daha yanmasını istemiyorum. Ve arkadaşların da istemiyorlar."

Thomas ukala ukala sırttı. "Marks'la konuştun, değil mi?"

"Aynı zamanda ikimizi de bu iş yürümezse baş etmek zorunda kalacağımız takım odası dramalarından korumaya çalışıyorum."

"Dramatik olduğumu mu söylüyorsun?"

"Fevri," diye açıkladım. "Dolayısıyla o yemeğe gelemem. Daha baştan başarısızlığa mahkûmduk."

"Onunla evlenmek istemediğini anlayana dek Jackson'la kaç yıl beraber kaldın?"

"Gereğinden fazla," dedim utanç içinde.

Thomas bir süre için beni izledi ve analiz etti. O histen nefret ediyordum. Diğer tarafta olmanın getirdiği güç ve kontrol çok daha iyiydi.

"Korkuyorsun," dedi. Sözcükleri nazik, anlayışlıydı.

"Sen korkmuyor musun?" diye sordum yukarıya, doğruca güzelim ela gözlerine bakarak.

Aşağı eğilip ağzımın kenarını öptü ve bir süre oyalandı tadını çıkardı. "Neden korkuyorsun?" diye fısıldadı dirseklerimi avuçlarına alırken.

"Gerçekten mi?"

Gözleri kapalı, burnunu çenemin kenarında gezdirirken başıyla onayladı.

"Birkaç gün içinde Camille'i göreceksin ve kalbin kırılacak. Bundan hiç hoşlanmayacağım ve ofis de hiç hoşlanmayacak."

"İncinip yeniden öfkeli bir göte dönüşeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Yanılıyorsun. Yalan söylemeyeceğim. Eğlenceli olmayacak. Hiç hoşuma gitmeyecek. Ama... bilmiyorum.

İşler eskisi gibi umutsuz görünmüyorlar gözüme." Parmaklarını parmaklarıma dolayıp sıktı. Bunları yüksek sesle dile getirdiği için o kadar rahatlamış, o kadar mutlu görünüyordu ki. Hiç de gergin ya da korkmuş gibi durmuyordu. "Ve haklısın. Trav'in başının dertten kurtulması için odaklanıp görevimizi yerine getirmemiz lazım. O noktada belki de şu hem kariyerinde hem de ilişkisinde başarılı olamayacağın yönündeki saçma fikrini bir kenara bırakabilirsin ve ikimizin de vicdanı temizlendikten sonra şu yemeğe çıkıp çıkmayacağımıza karar verebilirsin."

Suratımı astım.

Güldü, başparmağıyla çeneme dokundu. "Şimdi ne oldu?"

"Emin değilim. Bir şeyler doğru değil. Bu konuda fazla rahatsın."

"Val ile konuş. Ona yalan söyleyip söylemediğimi sor?"

"O iş öyle işlemiyor."

"Evet işliyor. Git sor ona." Konuşmak için ağzımı açtım ama başparmağıyla bastırıp dudaklarımı kapattı. "Sor ona."

Eğilip ondan uzaklaştım. "Tamam. İyi günler, efendim."

"Bana efendim deme. Törene gitmeden önce bu alışkanlığı bırakmış olmanı istiyorum."

"Ajan Maddox," dedim hızla ofisinden çıkmak için yürümeye başlamadan önce.

"Onu da sevmiyorum," diye seslendi arkamdan.

Yüzümde kocaman bir sırıtiş belirdi. Yanından geçerken Constance'a baktığımda o da gülümsüyordu.

On Üçüncü Bölüm

Val şarap kadehini dudaklarına götürdü. Kömür grisi pantolonunun içindeki bacaklarını koltuğuma uzatmıştı ve üzerinde YANİ, ATAERKİLLİĞİN KENDİNİ BECERECEK HALİ YOK YA yazılı açık mavi bir tişört vardı.

"Üç haftadan fazla oldu," dedi. Düşünceleri, şarap içinde yüzerken ne kadar derin olabilirse o kadar derindi. Şişenin mantarını bir silah gibi parmaklarının arasında tutuyordu ama sonra bir hanımefendi gibi bacak bacak üstüne attı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"O çok... Âşık demek istemiyorum. Bunun için biraz fazla erken. Ama o çok... âşık."

"Komiksin."

"Peki ya sen?" diye sordu.

"Ondan hoşlanıyorum," dedim biraz düşündükten sonra. "Hem de çok." Val'a yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

"Bu nasıl bir şey? Thomas Maddox'tan hakikaten hoşlanmak? Ondan o kadar uzun süre nefret ettim ki bu bahsettiğin his bana çok yabancı geliyor. Benim için o gerçek anlamda bir insan değil."

"Belki benim hoşuma giden de budur."

"Yalancı."

“Demek istediğim insani bir tarafı var ve bunu görmesine izin verdiği tek kişinin ben olmam hoşuma gidiyor. Bir nevi aramızdaki bir sır gibi bir şey, sadece bana sakladığı bir şey.”

Şarabı kadehinde çevirdi ve dikip son yudumu da yuttu. “Of, dikkatli ol. Söylediklerin kulağa tehlikeli derecede onu kazanmak için bu işe girmişsin gibi geliyor.”

“Haklısın, geri aldım.”

“Evet, hazır canımız sıkılmışken ilave edeyim, şarap bitti, dolayısıyla ben de gittim.”

“Kendimi kullanılmış hissediyorum.”

“Ama hoşuna gitti.” Göz kırptı. “Sabaha görüşürüz.”

“Seninle yürümemi ister misin?”

“Hemen yandaki blokta oturuyorum,” dedi, sarhoş, ayıplayan bakışları hiç de tehdit edici değildi.

“Nasıl bir şey?” diye sordum. “Sawyer ile aynı binada oturmak.”

“Bir zamanlar hoşuma giderdi.” Boş şişeyi alıp mutfak tezgâhına götürdü. “Ama çok uzun sürmedi. Şimdi sadece onu görmezden geliyorum.”

“Neden herkes ondan bu kadar tiksiniyor?”

“Öğreneceksin,” dedi.

Suratımı astım. “Neden bu mesele bir sır olmak zorunda? Bana söyleyiversen olmuyor mu?”

“İnan bana onun bir piç olduğunu duymak işe yaramıyor. Kendin yaşayıp görmelisin.”

Omzumu silktim. “Peki ya Marks? O da orada yaşamıyor mu?”

“O şehir merkezinde yaşıyor.”

“Onun hakkında ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum,” dedim ayağa kalkarak. “Benden nefret ettiğini düşünüyorum.”

"Marks'la Maddox âşıklar gibiler zaten. Bildiğin iğrenç." Bir buçuk şişe devirmiş olmasına karşın hayranlık uyandırıcı bir dengeyle yürüdü.

Güldüm. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Tamamdır. İyi geceler. Başında 'L' sonunda 'S' olan diil." Dairenden kendi başına çıktı ve asansörün zilini duydum.

Halihazırda üstümde evde-şarap-içme-kıyafetim varken yüzüstü, sarı gri battaniyemin üstüne düştüm.

Kapının çalınmasıyla sessizlik bozulunca kulaklarımı kabarttım. Önce sesin koridorun ilerisinden geldiğini sandım ama sonra ses yükseldi.

"Val," diye seslendim, yeniden ayağa kalkmak zorunda olduğum için keyfim kaçmıştı. Mutfakla oturma odasından geçip kapıyı açtım. "Aslında hiç gitmesey-" Eşikte duranın Jackson olduğunu görünce sesim anında kesildi. Sarhoş ve çaresiz görünüyordu.

"Liis."

"Tanrı aşkına, Jackson. Burada ne arıyorsun?"

"Dediğin gibi şu *Top Gun* barına gittim. Sarhoş oldum. Bu şehirde seksi, seksi," diyerek gözlerini kıstı, "hatunlar var." Yüzü düştü. "Seni daha da çok özlememe neden oldu," diye sızlanıp sendeleyerek yanımdan geçerek oturma odama girdi.

Bütün vücudum kasıldı. Yeni hayatımın bir parçası değildi ve Jackson'ın 'Jackson'dan arındırılmış' dairemde duruyor olması neredeyse zıvanadan çıkmama neden oluyordu. "Buradan gitmelisin," diye başladım.

"Bu şeyleri sensiz yapmak istemiyorum," dedi ağzı dolanarak. "San Diego'yu seninle yaşamak istiyorum. Belki eğer... eğer ben de buraya tayin olursam —"

"Jackson, sarhoşsun. Ayıkken bile beni neredeyse hiç dinlemiyorsun. Hadi sana bir taksi çağıralım."

Telefonuma doğru yürüdüm ama Jackson oraya ben-
den önce ulaşip telefonu odanın öbür ucuna fırlattı. Tele-
fon yerde kayıp süpürgeliğe çarptı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırıp çabucak
ağzımı kapadım.

Telefonumu yerden almak için koşturdum. Çarptığı
süpürgeliğin yanında ters dönmüş vaziyette yatıyordu.
Hasar görmediğinden emin olmak için inceledim. Mucize
eseri çatlamamış ve hatta çizilmemişti bile.

Jackson, "Özür dilerim!" diye bağırarak karşılık verdi,
öne doğru eğilip ellerini yukarı kaldırarak. "Taksi çağır-
ma Liisee."

Arada bir dengesini koruyabilmek için sağa sola sallan-
ıyordu. Onu hiç bu kadar sarhoş gördüğümü hatırlamı-
yordum.

"Burada seninle uyuyuversem olmaz mı?"

"Hayır," dedim tavizsiz bir tavırla. "Burada kalmaya-
caksın."

"Liis," dedi bana doğru yürüyerek, yuvarlak gözleri
yarı kapalı ve donuktu. Öne arkaya sallanırken bana bile
bakamıyor, arkamda bir noktaya odaklanıyordu. Omuz-
larımı ellerine alıp öne doğru eğildi, dudaklarını ileri uza-
tıp gözlerini kapatmıştı.

Ben yana eğilince ikimiz de yere yuvarlandık.

"Kahretsin, Jackson!" hızla ayağa fırladım ve kendini
toplamak için çabalamasını izledim.

Doğrulup oturabilmek için ileri geri sallanıp yukarı
uzanırken ters çevrilmiş bir kaplumbağaya benziyordu.
Hırladım.

Dizlerinin üstüne kalkıp hüngür hüngür ağlamaya
başladı.

“Off, hayır. Off, lütfen bak, n’olur dur,” dedim ellerimi uzatarak. Ayağa kalkmasına yardımcı oldum ve taksi durağının numarasını çevirmeye başladım. Jackson bir kez daha elime vurup telefonu fırlattı ve telefon bir kez daha yere çarptı.

Kollarını bırakıp epey sert bir şekilde yere düşmesini sağladım. “Buraya kadar! İyi davranmaya çalıştım. Çık dışarı!”

“Beni öylece hayatından çıkaramazsın Liis! Seni seviyorum!” Yavaşça ayağa kalktı.

Elimle gözlerimi kapadım. “Yarın o kadar utanacaksın ki.”

“Hayır, utanmayacağım!” Omuzlarımdan tutup beni sarstı. “Beni duymam için daha ne lazım? Seni öylece arkamda bırakamam. Sen benim hayatımın aşkıydın!”

“Bana bir seçenek bırakmadın,” deyip parmaklarını tutum ve arkaya kıvırdım.

Acıdan çok şok yüzünden bağırdı. Bu hareket diğer herhangi bir sarhoş geri zekâlı üstünde işe yaramış olabilirdi ama FBI SWAT üyesi bir sarhoşta işe yaramadığı ortadaydı. Sarhoş haliyle bile Jackson çabucak manevra yapıp elimden kurtuldu ve anında yeniden beni tutmuştu.

Kapı yerinden fırlamış gibi hızla açıldı ve kulpu duvara çarptı. Bir an Jackson beni mengene gibi kavramıştı ve bir sonraki an Jackson başka birinin mengene gibi ellerinin arasındaydı.

“Sen burada ne sikim bir iş peşindesin ha?” dedi Thomas gözlerinde ölümcül bir parıltıyla Jackson’ın sırtını duvara dayayarak. Jackson’ın gömleğini iki eliyle kavramıştı. Jackson, Thomas’ı bütün gücüyle itip bir yumruk savurdu ama Thomas eğilip Jackson’ı gerisin geriye duvara yapıştırıp kolunun ön kısmını bir çubuk gibi boğazına dayayarak onu orada tuttu.

"Sakın kımıldayayım deme," dedi Thomas, sesi alçak ve dehşet vericiydi.

"Jackson, dediğini yap," diye uyardım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Jackson. Bana baktı. "Burada mı oturuyor? Beraber mi yaşıyorsunuz?"

Gözlerimi devirdim. "Tanrım."

Thomas omzunun üstünden bana baktı. "Onu etkisiz hale getirip bir taksiye bindireceğim. Hangi otelde kalıyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Jackson?"

Jackson'un gözleri kapalıydı ve dizlerinin bağı çözül-müş, derin derin nefes alıyordu.

"Jackson?" dedim yüksek sesle, omzunu dürterek. "Nerede kalıyorsun?" Cevap vermeyince omuzlarım düştü. "Onu kendinden geçmiş bir halde taksiye bindi-remeyiz."

"Burada kalmayacak," dedi Thomas, sesinde hâlâ bir öfke tınısı vardı.

"Başka bir seçenek göremiyorum."

Thomas öne eğilip Jackson'm omzuna doğru düşmesi-ne izin verdi ve sonra da koltuğa taşıdı. Thomas, olacağı-nı düşündüğümünden daha dikkatli bir şekilde Jackson'ın sırtüstü yatmasına yardım etti ve sonra da üstüne bir şal attı.

"Hadi gel," dedi elimi tutarak.

"Ne?" dedim, beni kapıya çekerken sadece azıcık di-renç göstererek.

"Bu gece benimle kalacaksın. Sabaha önemli bir toplantım var ve uyanır da yatağına gelir diye endişe edersem uyuyamam."

Elimi geri çektim. "Toplantıda en iyi performansını gösteremeyecek olursan hüngür hüngür ağlarım."

Thomas içini çekti. "Bana biraz müsamaha göster. Saat geç oldu."

Bir kaşımı kaldırdım

Bakışlarını çevirdi, canı sıkılmıştı, sonra da yeniden bana baktı. "İtiraf ediyorum, o siktiğimin ellerini sana sürmesini istemiyorum." Düşüncesi bile onu öfkeden deliye döndürmüştü ama hemen sonra öfkesi kaybolup gitmiş gibi göründü. Bana doğru bir adım atıp nazikçe kalçalarımı kavradı. "Artık saçmalamalarımın arkasını göremiyor musun?"

"Biz sadece... bilmiyorum... ne düşündüğümüzü ya da ne hissettiğimizi dolandırmadan söylesek olmaz mı?"

"Ben öle yaptığımı sanıyordum," dedi Thomas. "Sıra sende."

Tırnaklarımla oynadım. "Haklıydın. Korkuyorum. Bunu istesem de yapamamaktan korkuyorum. Ve senin de yapabileceğinden emin değilim."

Dudaklarını sert bir çizgi olacak şekilde birbirine bastırdı. "Anahtarlarını al."

Telefonuma doğru birkaç adım atıp yerden almak için eğildim ve sonra da tezgâha gidip bir elimle anahtarlarımı diğeriyle de çantamı aldım.

Terliklerimi giyerken bir kez daha Jackson'a bakmadan edemedim. Kollarıyla bacaklarını tamamen açmış, ağzı açık, horlayarak uyuyordu.

"Ona bir şey olmaz," dedi Thomas elini bana uzatarak.

Koridora çıkıp yanına geldim ve kapıyı kilitledim. Asansörü geçip sessizlik içinde merdivenleri çıktık. Dairesinin önüne geldiğimizde Thomas kapıyı savurarak açtı ve elini uzatarak içeri girmemi işaret etti.

Thomas ışığı yakınca, karşımda içinde kimse yaşamıyormuş gibi görünen bir mekân belirdi. Sehpanın üstüne üç dergi yerleştirilmişti ve yeni gibi görünen bir koltuk duvara dayanmıştı.

Her şey yerli yerindeydi; bitkiler, dergiler ve hatta resimler. Bir evi ev yapan her şey vardı ama bu evcimen dekor aslında fazla mükemmel, hatta sterilildi. Sanki Thomas kendini Büro dışında bir hayatının olduğuna ikna etmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Odanın diğer tarafındaki düz ekran televizyonun yanındaki konsollu masaya yürüdüm. Gümüş rengi üç çerçevenin içinde siyah beyaz fotoğraflar vardı. Birinin anesiyle babası olduğunu tahmin ettim. Diğerinde Thomas ve kardeşleri vardı ve ondan genç olan dördünün birbirlerine bu kadar çok benzemeleri beni hayrete düşürdü. Sonra da Thomas ile bir kadının fotoğrafı vardı.

Vahşi ve çabasız gibi görünen, aykırı bir güzelliği vardı. Usturayla kesilmiş kısacık saçları ve dekolteli gömleği beni şaşırttı. Hiç Thomas'm tipi olacağını düşündüğüm birisine benzemiyordu. Koyu sürmeleri ve dumanlı gözleri siyah beyaz fotoğrafta çok daha belirgindi. Thomas onu sanki kendisi için paha biçilmezmiş gibi tutuyordu ve boğazımda bir yumrunun oluştuğunu hissettim.

"Bu Camille mi?" diye sordum.

"Evet," dedi, sesinin tınısından yerin dibine geçecekmiş gibi hissettiği anlaşıyordu. "Özür dilerim. Nadiren evde oluyorum. Burada olduğunu unutmuşum."

Göğsüm ağrıyordu. O çerçevedeki resim ihtiyacım olan tek şeydi. Bütün çabalarım rağmen Thomas'a âşık oluyordum ama o hâlâ Camille'e âşıktı. Kafalarını işlerine takmış iki insanın ilişkilerini yürütebildikleri farazi olacak kadar mükemmel bir dünyada olsak bile, bir de

karşılıksız aşk engelini aşmamız gerekiyordu. Şu anda bu Thomas'ın sorunuymdu ama daha derin duygulara kapılmama izin verirsem benim de sorunum olacaktı.

Ben her zaman bir insanın aynı anda iki kişiyi sevmeyeceğine sınımsıkıya inanmıştım. *Eğer Thomas Camille'i seviyorsa o zaman bu benim için ne anlama geliyor?*

Kafamda iğrenç bir alarm zili çalmaya başladı, sesi o kadar yüksekti ki kendi düşüncelerimi bile güç bela duyabiliyordum. Thomas, Ajan Maddox, patronum için hissettiğim bu duyguların şu anda durması gerekiyordu. Bir gün sarhoş ve duygusal bir halde kapısında belirip ona olan aşkıma karşılık vermesi için yalvarıp sonra da Jackson'ın bu gece benim dairemde yaptığı gibi koltukta sızıp kalmaktan endişe ederek koltuğuna baktım.

"Senin için sıkıntı olmazsa bir yer yatağı yapacağım. Koltuk o kadar rahat durmuyor."

Güldü. "Taylor da aynı şeyi söyledi. İstersen yatakta yatabilirsin."

"Geçmişimizi düşününce bunun özellikle kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum," diye zamanında onun söylediklerini tekrarladım.

"St Thomas'a vardığımızda ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Yerde yatma sırası senin olacak." Acımı sesime yansıtmamaya çalıştım.

Thomas yanımdan ayrılıp yatak odasına gitti ve elinde bir yastıkla sınımsıkı rulo yapılmış bir uyku tulumu taşıyarak döndü.

Ganimetine baktım. "Bunları birileri yatıya kalırsa diye mi saklıyorsun?"

"Kamp yapmak için," dedi. "Hiç kamp yaptın mı?"

"Musluk suyu icat edildiğinden beri hayır."

“Yatak senin,” dedi iğnelememi duymazdan gelerek.
“Çarşafı daha bu akşam değiştirdim.”

“Teşekkür ederim,” dedim, yanından geçerek. “Seni uyandırdığımız için özür dilerim.”

“Uyumuyordum. Bir erkeğin oturma odanda bağırdığını duymanın sarsıcı olduğunu kabul etmek zorundayım.”

“Özür dilerim.”

Thomas bir sıkıntı olmadığını belirtmek için elini sallayıp ışığı söndürmeye gitti. “Onun için özür dileyip durmayı bırak. Düşünmeye vaktim olmadan kapıdan çıkmıştım.”

“Teşekkür ederim.” Elimi kapının kulpuna koydum.
“Biraz uyu. Toplantına konsantre olamazsan bana kızmanı istemiyorum.”

“Toplantımda konsantre olmamı engelleyebilecek tek bir neden vardı ve o da uyku değil.”

“Aydınlat beni.”

“Hafta sonunun büyük bir kısmını beraber geçireceğiz ve kardeşimi istemeyeceği bir şey yapmaya ikna etmem lazım. Bu pazar aşırı önemli Liis ve şu anda hayatımda dikkatimi en çok dağıtan şey de sensin.”

Yanaklarım kızardığında içerisi loş olduğu için minnettar oldum. “Dikkatini dağıtmamaya çalışacağım.”

“Dikkatimi dağıtmamakta benim seni düşünmemek konusunda olduğumdan daha başarılı olabileceğini sanmıyorum.”

“Şimdi neden arkadaş olmamızın kötü bir fikir olduğunu söylediğini anlıyorum.”

Thomas başıyla onayladı. “Bunu üç hafta önce söylemiştim Liis. Durum değişti.”

“Pek değil aslında.”

"Artık arkadaştan fazlasıyız ve sen de bunu biliyorsun."

Thomas'la Camille'in fotoğrafına bakıp işaret ettim. "Beni korkutan o ve o değişmeyecek olan."

Thomas fotoğrafın yanına gidip yüzüstü masanın üstüne koydu. "Altı üstü bir resim bu."

Söylemek istediklerim boğazımda düğümlendiler.

Bana doğru bir adım attı.

Kapı kulpunu itip uzaklaşırken bir elimi havaya kaldırıp onu durdurmak için ileri doğrulttum. "Yapacak bir işimiz var. Hadi ona odaklanalım."

Hayal kırıklığını gizleyemedi. "İyi geceler."

On Dördüncü Bölüm

Thomas masamın üstüne kalın bir deste kâğıt fırlattı, öfkeden dişlerini gıcırdatıyordu. Burnundan soluyarak ileri geri yürüdü.

"Bu nedir?"

"Oku şunu," diye homurdandı.

Tam dosyayı açarken Val koşarak içeri girdi ve aniden kapıyla Thomas arasında durdu. "Haberleri yeni duy-dum."

Suratımı asıp kelimelerin üstünden şöyle bir geçtim. "Baş Müfettişlik mi?" dedim başımı kaldırarak.

"Siktir," dedi Val. "Siktir."

Raporun ismi FBI'ın Ajan Aristotle Grove'un Yönetimi ve Faaliyetleri Hakkındaki Gafletinin Değerlendirmesi'ydi.

Bakışlarımı Thomas'a çevirdim. "Sen ne yaptın?"

Val kapıyı kapatıp masama yaklaştı. "Grove alt katta. Onu bugün tutuklayacaklar mı?"

"Mümkün," dedi Thomas öfkesi hâlâ dinmemiştı.

"Bunun gereğini yaptığını sanmıştım," dedim dosyayı kapatıp ileri iterek.

"Gereğini yaptığımı mı?" dedi Thomas, kaşları alnına doğru yükselirken.

Öne eğilip alçak sesle, "Grove'un sana yanlış bilgi verdiğini söylemişim. Harekete geçmek için fazla bekledin," dedim.

"Ona karşı kanıt topluyordum. Seni buraya getirmemin nedenlerinden biri buydu. Val da operasyonun bir parçasıydı."

Arkadaşıma baktım, o da sanki elimdeki dosya alev almış gibi bakıyordu.

Dudağını ısıırıyordu. "Durmadan götünden salladığını anlamak için Japonca bilmeme gerek yoktu," dedi. "Bir dakika, bu iş için getirttiği dil uzmanı sen misin?"

Başım la onayladım.

Thomas onu işaret etti. "Bu gizli bilgidir, Taber."

Val başıyla onayladı ama bunun kokusunu almamış olmaktan ötürü rahatsız olmuşa benziyordu.

Sawyer nefes nefese içeri girdi ve kapı kapanırken kravattım düzelitti. "Duyar duymaz geldim. Ne yapabilirim?" diye sordu.

Val omzunu silkti. "En iyi yaptığın şeyi."

Sawyer hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "Cidden mi? Bir kez daha mı? O benim en az sevdiğim hedef. Eğer mor ötesi ışıkla bakacak olsak Grove'un yatak odasının her santiminin parlayacağını biliyorsun, değil mi?"

Val ağzını kapadı. İğrenmişti.

Ayağa kalkıp yumruklarımı masama dayadım. "Biri-leri lütfedip de herkesin hangi halattan bahsettiğini bana açıklayabilir mi?"

"Nasıl ilerlediğimiz konusunda aşırı dikkatli olmamız lazım," dedi Thomas. "Bu işi hava geçirmeyecek kadar sıkı tutmazsak Travis'in başına çok ciddi dert açabiliriz."

Val koltuğa oturdu, yenilgiye uğramıştı. "Maddox, Y-YÇA'lığa terfi etmede önce Washington'daki Merkez'e tayin edildiğinde Merkez'in Asyalı Suç Teşebbüsleri Birimi'nde çalışan bir ajan aracılığıyla Benny'nin fedailelerinden biri hakkında bir ipucu yakaladı."

İnanmayan gözlerle Thomas'a baktım. "Washington'daki Asyalı Suç Teşebbüsleri Birimi'nden Vegas'taki İtalyan çete patronlarından biri hakkında bir ipucu mu yakaladın?"

Thomas omzunu silkti. "Şansımın yaver gittiğini söyledim ama masama geldiğinden beri bu vaka üstünde gece gündüz demeden çalıştım. Kontrol etmediğim bir parmak izi ya da üstünden geçmediğim kapanmamış dosya kalmadı."

Val içini çekti. Sabırsızlanmıştı. "Aslında kötü şans diyebilirsin. Fedai bir çocuktuk. İsmi David Kenji'ydı. Travis onu Vegas'ta bir gece Abby'i korumak için bayılana kadar dövmüş."

"Bu Travis'in dosyasında yok," dedim Thomas'a bakarak.

Bakışlarını çevirip Val'in devam etmesine izin verdi.

Val başıyla onayladı. "Bunu bilerek dosyanın dışına da tuttuk, Grove'u işkillendirecek başka bir şey olmasın diye. Travis hakkında bir şey bilmemesi lazım. Eğer planı Yakuza'dan herhangi birine sızdırırsa Travis, Büro için bütün değerini yitirir."

"Grove neden Travis'in göreve alındığını Yakuza'dan herhangi birine söylesin ki?" diye sordum.

Val oturduğu yerde öne doğru eğildi. "David, Yoshio Tarou'nun kız kardeşinin oğlu."

"Japonya'daki Goto-gumi'nin iki numarası olan Tarou mu?" dedim duyduklarıma inanamayarak.

Goto-gumi oijinal Yakuza'ya dâhil olan en eski çetelerden biriydi. Tarou önemli bir patrondur ve Goto-gumi'yi 1970'lerden beri yönetiyordu. Tarou düşmanlarını tehdit etmekle kalmıyor, aynı zamanda cinayetlerinde yaratıcılığını konuşturup kurbanlarının parçalanmış bedenlerini ibret-i âlem olsun diye ortada bırakıyordu.

Val başıyla onayladı. "David on dört yaşındayken, Tarou'nun kız kardeşi ölene dek Tarou'yla yaşadı."

Başımla onayladım. "Tamam, yani bana Travis'in aynı zamanda Yakuza'nın da hedefinde olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Thomas başını iki yana salladı.

Suratımı astım. "Neden kahrolası Baş Müfettiş'in yazdığı bir raporun masamda olduğunu söylemiyorsunuz?"

"Tarou kötü haber demek Liis," dedi Thomas. "Grove ona burada sorguya aldığı Yakuza üyeleri aracılığıyla bilgi sızdırıyordu ve daha yakın zamanda doğrudan Tarou'yla konuşmaya başlamıştı. O yüzden bütün sorgulara rağmen faaliyetleriyle ilgili hiçbir ilerleme kaydedememiştik. Hep bir adım önde olmuşlardı."

"Demek Baş Müfettişlik'in Grove'u tutuklamasına izin verdik. Kimin umurunda?"

Thomas'ın yüzü düştü. "Daha kötüsü var. David birkaç ay önce öldü. Bir dövüş sırasında bayılmıştı ve o günden sonra kendisini gören olmadı."

"Tarou sorumlunun Travis olduğunu mu düşünüyor?" diye sordum.

"Şunu unutma," diye araya girdi Sawyer, "David'in Travis'le karşılaşmasının üstünden bir yıldan fazla zaman geçti ve onların bildikleri kadarıyla Travis o günden beri Vegas'a gitmedi."

"Dövüşleri mafya düzenlemişti," dedi Val. "Benny,

David'i kana susamış biriyle karşılaştırmıştı. Tarou Amca, Benny'i suçlayıp adamlarının bir kaçını Benny'den bir açıklama almaları için Amerika'ya gönderdi. David'i öldüren dövüşçü çölün çeşitli yerlerinden toplandı, yani en azından büyük kısmı. Tarou'nun gönderdiği adamların şu sorguladığımız Yakuza yuvasının parçası olduklarına inanmak için nedenlerimiz var."

Suratımı astım, hâlâ yerine oturmayan bir şeyler vardı. "Tarou'nun yeğeni neden Benny için ayak işleri yapıyor-du?"

"Annesi," dedi Val sadece sanki biliyor olmam gere-kirmiş gibi. "Annesi öldüğünde David, Tarou'yu suçladı. Kavga etiler, David çekip gitti ve Amerika'ya geldi. Ya-vaşça bildiği dünyaya kaydı ve sonunda Benny'le çalış-maya başladı."

"Bu iş bir zincirleme kaza gibi," dedim.

Val önce Thomas'a sonra da bana baktı. "Grove'un ipi-ni çekmek için bekledik, çünkü çift taraflı oynadığını bili-yorduk ama artık Benny'le olan bağlantısını çözdüğümüz için onlara vakamızla ilgili neler verdiğini de öğrenmek istiyorduk."

"Siktir," dedim. "Ne kadar şey biliyor?"

Thomas bana doğru bir adım attı. "Dediğim gibi, bir süredir ondan şüpheleniyordum. Sawyer onun faaliyet-lerini izliyordu."

"Ne gibi faaliyetlerini?" diye sordum.

Sawyer kollarını kavuşturdu. "Günlük faaliyetlerini; ne yiyor, nerede uyuyor. Neyin onda hazımsızlık yaptı-ğını biliyorum, hangi marka sabun kullandığını ve hangi porno sitelerine bakıp attırdığını."

"Bunu paylaştığın için teşekkürler."

Sawyer güldü. "Gözetim, patron. Gözetim yapmakta acayip iyiyim."

"Efendisine bak..." dedi Val.

Sawyer ona gülümsedi. "Teşekkürler."

Val gözlerini devirdi. "Bisiktirol."

Sawyer devam etti. "Maddox, Grove'a Vegas vakasıyla ilgili çok az şey verdi ama dosyalar birbirine girmeye başlayınca Grove'un ilgisi kabardı... ve tabii Tarou'nun da. Benny, Tarou'yla arasını düzeltmeye uğraşıyor ve bu adamlar söz konusu olduğunda para düşmanları dostaya çevirebilir. Dövüşler büyük para getiriyor. Benny'nin bir şampiyona ihtiyacı var ve Travis de doğuştan şampiyon."

Val koltuğunun arkasına yaslandı. "Grove'un Büro'da neleri öğrendiğini kontrol edebiliriz ama Benny ya da Tarou, Grove'a Travis Maddox'la ilgili tek bir laf ederlerse her şey bitti demektir. Bağlantıyı kendisi kuracaktır."

İçimi çektim. "Travis'in anlaşması, hatta Abby'nin bağlantısı..."

Thomas başıyla onayladı. "Bütün dosya. Tamamı. Elimizde ne var ne yoksa verip Travis'le Abby olmadan toparlayıp kapatmamız gerekecek."

"Ve Travis de Büro için kullanışlı olmaktan çıkacak. Hapse girecek."

Sözcüklerimin ağırlığı Thomas'ın üstüne çökmüş gibiydi. Destek almak için kitap rafını kullandı.

Val ile ortamızda yamuk duran dosyaya baktım. "Baş Müfettiş az önce bizi nakavt etti."

Sawyer başını iki yana salladı. "Grove'un henüz haberi yok. Telefon açıp tutuklanmasını geciktirmeli ve bu işi biraz daha uzatmalıyız."

"Bize bağlantının Liis olduğunu söylemeliydin," diye azarladı Val. "Bunu yaşamak zorunda kalmayabilirdik."

Thomas ona öfkeyle baksa da Val pes etmedi.

“Nasıl?” diye sordu. “Liis’in Grove’u izlediğini sana söylemek nasıl olacaktı da Baş Müfettiş’in o raporu yazmasını engelleyecekti? Sen benimle kafa mı buluyorsun?”

“Grove’un transkriptlerini kontrol etmek için Liis’i kullanabileceğimizi bilmenin yardımı dokunurdu,” dedi Sawyer.

“Liis’e onları *kontrol ettiriyordum* zaten Sawyer,” dedi Thomas, canı sıkılmıştı. “Onun kulaklıklarını takıp Taylor Swift dinlediğini mi sanıyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “Bu gizliliğin nedeni neydi?”

Thomas ellerini önce öne doğru uzattı, sonra da yanlara bıraktı. “Bu casusluk yüz bir çocuklar. Ne kadar az kişiye söylerseniz o kadar az risk alırsınız. Grove’un birimde bir tane daha Japonca çevirmeni olduğunu bilmesini istemiyordum. Tarou için bütün sorguları takip etmesi gerekiyordu ve Japonca bilen başka bir çevirmen ona zorluk çıkarabilirdi. Liis, sırf Grove, Yakuzayla ilgili sorguların başında kalabilsin diye hedef haline gelebilirdi.”

“Ah,” dedi Val. “Onu korumak istemiştin.”

Sawyer gözlerini devirdi. “Bu çok saçma. Onu tarıyordu ki korumak istesin.” Birkaç saniyesini alsa da Sawyer gözlerimdeki utancı gördü ve ağzı açık kaldı. İşaretparmağı Thomas’la benim aramda gidip geldi. “Siz ikiniz...”

Başımı iki yana salladım. “Onun öncesinde oldu. Bura-ya Büro’da çalışmaya geldiğimi bilmiyordu.”

“Hangi işi yaptığın konusu isim değiş tokuşunun hemen arkasından gelir.” Sawyer kıkırdadı. “Yeni elemanı gelir gelmez yatağa attın ha Maddox? İlk toplantıda tepesine binmene şaşırmamak lazım, sürprizlerden hoşlanmazsın sen. Şimdi her şey anlaşılıyor.”

“Buna zamanımız yok,” dedi Thomas küçümseyen bir ses tonuyla.

Sawyer’in kahkahaları kesildi. “Bu yüzden mi onu terfi ettirdin?”

Thomas, Sawyer’in üstüne atlarken Val ile aralarına girdik ve ikisini ayırana kadar tilt bilyeleri gibi sağa sola savrulduk.

“Tamam! Özür dilerim!” dedi Sawyer.

“Lütfen biraz siktiğimin görgü kurallarına uyalım!” diye bağırdım. “Eşek kadar olmuş yetişkin insanları! Üstüne bir de iş yerindeyiz!”

Thomas geriye doğru bir adım attı ve Sawyer de kravatını düzeltip oturdu.

“Büyü artık!” diye hırladım Thomas’a.

Thomas sakinleşirken parmaklarını dudaklarına götürdü. “Özür dilerim,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. “Polanski’yi arayacağım. O raporun hasıraltı edilmesini sağlayıp Grove’un tutuklama emrini durdurmamız lazım, en azından şu an için.”

Val kıyafetini düzeltti. “Sen Y.Ö.A’yı ara, ben de BM’nin ofisini arayacağım.”

“Ben Grove’un peşine düşüp bir şeyden şüphelenmiş mi öğrenmeye çalışacağım,” dedi Sawyer.

Thomas’ın yüz ifadesi ciddileşti. “Bunu çok gizli tutmamız lazım.”

“Anlaşıldı,” dediler Sawyer ve Val.

Thomas’la beni ofisimde yalnız bırakıp gittiler ve biz de birbirimize baktık.

“Beni korumak için kilit ajanlarını bilgisiz mi bıraktın?” diye sordum.

“Marks biliyordu.”

Başımı yana eğdim. "Marks bu dosyayla ilgilenmiyor bile."

Thomas omzunu silkti. "Ona güvенеbilirim."

"Val'a da güvenebilirsin."

"Val çok konuşuyor."

"Yine de ona güvenebiliriz."

Thomas dişlerini gıcırdattı. "Kendimi açıklamak zorunda olmamalıyım. Bu tehlikeli bir iş, Liis. Mücadele ettiğimiz bu insanlar bir şekilde ismini öğrenecek olurlarsa—"

"Bu, bugüne kadar duyduğum en aptalca şey," diye patladım.

Thomas tepkim karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Yirmi ikilik bir tabancayla seksen metreden bir hedefi vurabiliyorum, iki katım bir saldırganı etkisiz hale getirebiliyorum ve günde en az iki defa senin o kendini beğenmiş kışınla uğraşmak zorundayım. Benny, Yakuza ve Grove ile başa çıkabilirim. Ben Camille değilim. Ben tıpkı senin gibi bir FBI ajanıyım ve bana titrimin gerektirdiği saygıyı göstereceksin. Anlaşıldı mı?"

Thomas yutkundu, bir sonraki cevabını dikkatle düşünüyordu. "Zayıf olduğunu düşünmüyorum Liis."

"O zaman niye?"

"Seninle tanıştığımızda bana bir şeyler oldu."

"Harika seks yaptık. Beni çekici buluyorsun. Bu en iyi ajanlarımızı bilgisiz bırakman gerektiği anlamına geliyor. Al sana, aramızdaki şey her neyse onu keşfetmememiz için başka bir neden daha," dedim aramızdaki havayı işaret ederek.

"Hayır, bundan da fazlası var. En baştan beri... biliyordum."

“Neyi biliyordun?” diye patladım.

“Dikkatli olmam gerekeceğini. Daha önce de sevdiğim birini kaybettim ve bu beni değiştirdi. Daha önce de sevdiğim birinden vazgeçtim ve bu beni darmadağın etti. Sen gittiğinde Liis, neden olursa olsun... bunun beni bitireceğini biliyorum.”

Açık kalan ağzımı kapadım ve sonraki sözcükleri kekeledim. “Bir yere gittiğimi de nereden çıkardın.”

“Sen hep böyle yapmıyor musun? Kaçmıyor musun? Hayattaki bütün amacm bu değil mi? Yoluna devam etmek.”

“Bu adil değil.”

“Ben sadece terfilerden bahsetmiyorum Liis. Bir değil, iki mafya şebekesini kurcalıyoruz. Grove’un farkında olduğumuzu bilmiyorlar. Eğer Grove senin de dil bildiğini ve yaptıklarını tespit edebileceğini öğrenirse seni bir sorun olarak göreceklidir. Bu insanların nasıl olduklarını biliyorsun. Sorun çıkaranları silmekte üzerlerine yoktur.”

“Ama Grove bilmiyor ve ne Val ne de Sawyer ona söylerlerdi.”

“O riske girmek istemedim,” dedi az önce Val’in oturduğu koltuğa geçerek.

“Demek şu anda iki sorunumuz var. Kardeşinin FBI için çalışmaya başladığını fark edecek. Eğer Travis’le kuracağın düzenin yürümesini istiyorsan Grove’dan kurtulmamız lazım.”

“Ve Tarou hem onun hem de Benny’nin peşinde olduğumuzu fark etmeden ondan kurtulamayız. Dosya elimizde patlayacak.”

Ne yapacağımı bilemeden öylece durdum. “Ne yapacağız?”

“Geciktireceğiz. Zamanlamanın mükemmel olması lazım.”

“Yani bir değil, iki mucize yaratmamız gerekiyor.”

“Dikkatli olmak zorundasın Liis.”

“Yine başlama. Odaklanmamız lazım.”

“Kahretsin! Uzun zamandır yapmadığım kadar odaklandım zaten. Takım odasına girip de orada oturduğunu gördüğümde... Kabul ediyorum, tamam mı? Seni Grove’u ifşa etmek için getirdiğimi bilmek ödümü kopardı ve hâlâ da koparmaya devam ediyor. Korunmaya ihtiyacın olmasıyla ya da kadın ajan olmanla bir ilgisi yok, sadece her an hedef tahtası haline gelebilirsin ve bu olduğunda da tek sorumlusu kahrolası salak kafam olacak!” Son kısmı o kadar bağırarak söyledi ki boynundaki damarlar kabardı.

“Bu iş böyle Thomas. Bizim hayatımız böyle.”

Thomas dosyayı alıp odanın diğer tarafına fırlattı. Kâğıtlar her yöne patlayıp süzülerek aşağı indiler. “Ne dediğimi duymuyorsun! Bu ciddi!” Aşağı eğilip avuçlarını masama dayadı. “Bu insanlar seni öldürecekler, Liis. Bir an bile tereddüt etmeden.”

Kendimi zorlayarak omuzlarımı gevşettim. “Cumartesi günü Eakins’e gitmek için yola çıkıyoruz ve pazar günü de Virgin Adaları’nda bir düğün törenine katılacağız ve pazartesi sabahı oradan ayrılmadan önce kardeşini hayatı boyunca karısına yalan söylemeye ikna etmemiz lazım, çünkü patronumuz bir cevap bekliyor olacak. Önce ona bir odaklanalım bence.”

Thomas’ın süngüsü düştü, kaybetmişti. “Sadece... Ajan Grove’dan uzak dur. Yalan söylemek konusunda çok iyi değilsin.”

“Ama bütün bir hafta sonu boyunca aileni çift olduğumuza ikna etmek için bana güveniyorsun.”

“Seni kollarıma almanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum,” dedi. “Buna olan güvenim tam.”

Çıkıp kapıyı kapattı ve birkaç saniye sonra tuttuğum nefesimi nihayet bırakabildim.

On Beşinci Bölüm

“Bırak onu ben taşıyayım,” dedi Thomas, deri omuz çantamı alıp kendi omzuna taktı.

“Gerek yok, böyle iyiyim.”

“Liis, kızlar böyle şeylerden hoşlanırlar. Kafanı toparlaman lazım. Ajan olmayı bırak ve rolünü oynamaya başla.”

Başımınla onaylayıp duruma gıcık olsam da kendisine hak verdim. San Diego Uluslararası Havaalanı’na yeni gelmiştik. Business-class sırasının başına geçebildiğimiz için mutluydum. Bahar tatilinin son cumartesi olduğu için havaalanı özellikle kalabalıktı. Kapımıza giden yoldaki yoğun insan trafiğinde kimseye çarpmadan ilerlemeye çalışmak zaten gergin olan Thomas’ı iyice endişeli hale getiriyordu.

Thomas, “Bunu yeniden sabah erkenden ya da pazar-tesi sabahı erkenden yapmaya hiç de heves etmiyorum,” diye homurdandı.

Kadınların Thomas’a iki ya da üç defa baktıklarını fark etmek ona bakmamayı zorlaştırıyordu. Biraz dar gri bir tişörtün üstüne lacivert spor bir ceket ve altına aynı renkte bir kot pantolon giymişti; kahverengi deri kemeri Timberland marka ayakkabılarına uyuyordu. Yeterince yakınına sokulduğumda tıraş losyonunun kokusunu alabiliyor ve kendimi daha derin nefes alırken buluyordum.

Gözlerini pilot güneş gözlüğünün ardına saklamış ve hem bagajımızı hem de kısa süre sonra ailesini ve Camille'i görecek olmanın yükünü taşıyor olmasına karşın sahte bir gülümseme takınmıştı. Terminalde bir yer bulup otururken Thomas da çantalarımızı iki yanımıza koydu. Yanında sadece bir el çantası getirmişti. Diğerleri benim tekerlekli orta ve küçük boy valizlerim ve bir de deri omuz çantamdı.

"Bu şeyin içinde ne taşıyorsun?" diye sordu, deri omuz çantamı yavaşça yere indirerek.

"Dizüstü bilgisayarım, sahte kimlik belgelerim, anahtarlarım, atıştırarak bir şeyler, mikrofonlu kulaklığım, cüzdanım, bir süveter, sakız..."

"Yanına palto aldın mı?"

"Bir geceliğine İllinois'de olacağız ve sonra da Virgin Adaları'na gidiyoruz. Bekârlığa veda partisi açık havada olmayacaksa bir süveterle o kadar zaman idare edebilirim."

"Bekârlığa veda partisine geleceğinden emin değilim."

"Trent, Camille'ye bekârlığa veda partisinde evlenme teklif edecek, değil mi?"

"Öyle gibi görünüyor," dedi, bir anda sessizleşmişti.

"Eğer o gelebiliyorsa ben de gelebilirim."

"O bir barmen."

"Ben de bir FBI ajanıyım. Ben kazandım."

Thomas bana baktı. "Demek istediğim partide çalışıyor olacak."

"Ben de öyle."

"Başka bir kadının olacağını sanmıyorum."

"Benim için sorun değil," dedim. "Bak, senin buna tek başına tanık olmana izin vermeyeceğim. Ben Jackson'a âşık filan değilim ve buna rağmen birine evlenme teklif

ettiği sırada aynı ortamda bulunmanın ne kadar tuhaf bir his olacağını hayal bile edemiyorum."

"Sonraki sabah ne yaptınız? Hiç bahsetmedin."

"Gitmişti. Annesini aradım ve o da sağ salım eve döndüğünü söyledi. Hiç konuşmadık."

Thomas bir kahkaha attı. "Evine gelip yalvardı. Amma hanım evladiymış."

"Odaklan. Beni bırakacak zamanın olmayacak. Doğruca oraya gitmemiz lazım ve ben de arabada bekleyecek değilim. Kardeşlerine her yere beraber gittiğimizi söylemen yeterli. Onlara sana nefes aldırmayan kıskanç bir kız arkadaş olduğumu öyle. Dürüst olmak gerekirse umurumda değil. Ama duvar süsü olacak birini istiyorduysan Constance'ı getirmeliydin."

Thomas gülümsedi. "Constance'ı getirmezdin. Y.Ö.A'nın oğluyla nişanlanmak üzere."

"Gerçekten mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Gerçekten."

"Camille için suratını asarken kaçırdığın başka bir fırsat daha."

Thomas surat yaptı. "Constance benim tipim değil."

"Evet, çünkü güzel, zeki ve sarışın kadınlar hakikaten insana iyiyi dedirtiyorlar," diye espri yaptım gülmeden.

"Bütün erkekler tatlı ve sadık kadınlardan hoşlanmazlar."

"Sen hoşlanmaz mısın?" diye sordum şüpheyle.

Başını aşağıya doğru eğip bana baktı, eğlenmişti. "Benim tipim duygusal olarak müsait olmayan ateşli kadınlarmış gibi duruyor."

Ona öfkeyle baktım. "Burada başkasına âşık olan ben değilim."

"Sen Büro'yla evlisin, Liis. Herkes bunu biliyor."

"Tam olarak sana söylemeye çalıştığım şey. Bizim gibi insanlar için ilişkiler zaman kaybından başka bir şey değil."

"Benimle bir ilişkide olmanın zaman kaybı olacağını mı düşünüyorsun?"

"Öyle olacağını biliyorum. Senin için ikinci sırada bile olmazdım, ancak üçüncülük benim olurdu."

Başını salladı, kafası karışmıştı. "Üçüncü mü?"

"Âşık olduğun kadının ardından."

Thomas ilk başta bir şey söyleyemeyecek kadar haka-rete uğramış gibi göründü ama sonra kulağına eğildi. "Bazı günler sana Camille'den hiç bahsetmemiş olmayı dilememe neden oluyorsun."

"Bana ondan bahseden sen değildin, hatırladın mı? Val'di."

"Artık bunun üstesinden gelmen lazım."

Göğsüme dokundum. "*Ben mi* bunu üstesinden gelecekmişim?"

"O benim eski kız arkadaşım. Bebeklik etmeyi bırak."

Dişlerimi gıcırdattım, ağzımdan çıkabilecek sözler beni korkutuyordu. "Onu özlüyorsun. Bunun bana kendimi nasıl hissettirdiğini sanıyorsun? Oturma odanda hâlâ onun bir resmi var."

Thomas'ın yüzü düştü. "Liis, hadi ama. Şu anda bunu yapamayız."

"Neyi yapamayız? Eski kız arkadaşın yüzünden kavgaya mı edemeyiz? Çünkü gerçek bir çift böyle yapmazdı, değil mi?"

Kollarımı kavuşturup arkama yaslandım.

Thomas aşağı bakıp bir kahkaha attı. "Buna diyecek lafım yok."

Giriş görevlisi birinci sınıf yolcularını çağırana dek kapının orada bekledik. Thomas kabine alacağımız valizlerimizle benim omuz çantamı yüklenirken ona yardım etmeme izin vermedi. Sıraya girip yavaşça ilerlerken görevliler biletleri tek tek her tarattıklarında çıkan bip seslerini dinledik.

Kapıdan geçince Thomas koridorda beni takip etti ve ardından uçağın kapısının önünde bir kez daha durdurulduk.

Kadınların baktıklarını fark ettim; bu defa kabin görevlileri arkamdaki Thomas'a bakıyorlardı. Thomas kendisine yöneltilen ilginin farkında değil gibiydi. Belki de artık buna alışmıştı. Ofisteyken güzel bir adam değilmiş numarası yapmak kolaydı ama dışarıda, gerçek dünyada, diğer insanların tepkileri bana onu ilk gördüğüm âni hatırlatıyordu.

Koltuklarımıza yerleşip emniyet kemerlerimizi bağladık. Nihayet rahatladım ama Thomas hâlâ diken üstündeydi.

Elimi elinin üstüne koydum: "Üzgünüm."

"Değilsin," dedi.

Sözcükleri canımı yakmıştı. Her ne kadar o şekilde söylenmiş olmasalar da daha derin bir anlamları vardı. Sevdiği kadının başka biriyle evlenmeyi kabul etmesini izlemek üzereydi. Ve haklıydı. Sevdiği kadın ben değilim.

"Onu düşünmemeye çalış," dedim. "Belki iş oraya gelmeden dışarı çıkabiliriz. Biraz hava almak için."

Bana sanki böyle şeyler söylememden dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi baktı. "Trenton'un evlilik teklif edecek olması yüzünden mi stresli olduğumu sanıyorsun?"

“Yani...” diye başladım ama nasıl devam edeceğimi bilemedim.

“Fotoğrafın gittiğini bilmeni isterim,” dedi havadan sudan konuşurmuş gibi.

“Camille’in fotoğrafı mı? Nereye gitti?”

“Hatıralarla dolu bir kutuya; ait olduğu yere.”

Ona uzun uzun baktım, göğsüme bir sancı giriyordu.

“Mutlu musun?” diye sordu.

“Mutluyum,” dedim, yarı utanmış yarı sersemlemiş bir halde.

Artık kendimi geri çekmem gereksiz bir inatçılıktan başka bir şey olmayacaktı. Onu geride bırakmıştı. Hiç bir bahanem kalmamıştı.

Uzanıp parmaklarımı parmaklarına doladım ve o da elimi ağzına götürüp gözlerini kapadı ve avcumu öptü. Böylesine basit bir jest bile o kadar büyük bir yakınlık ifade edebiliyordu ki; sarıldığın birinin kıyafetini avuçlayıp çekmek ya da ensesini çok hafif bir dokunuşla okşamak gibi. Böyle şeyler yaptığında hayatında benden başka birini düşünmüş olduğunu unutmak çok kolay oluyordu.

Yolcular koltuklarına yerleştikten ve kabin görevlileri olası bir uçak kazasında nasıl hayatta kalacağımıza dair bilgileri verdikten sonra uçak pistin sonuna ilerleyip bir anda öne fırlayınca kabin titremeye başladı ve hızımız gitgide arttı; sonunda sessiz, yumuşak bir hareketle havalandık.

Thomas huzursuz huzursuz kıpırdanmaya başladı. Arkasına dönüp sonra da öne baktı.

“Sorun nedir?” diye sordum.

“Bunu yapamayacağım,” diye fısıldadı Thomas. Bana baktı. “Travis’e bunu yapamayacağım.”

Sesimi alçak tuttum. “Ona bir şey yaptığın yok. Sen elçisin.”

Başının üstündeki havalandırmaya baktı ve uzanıp ortalığı fırtına vadisine çevirene dek açıp sonra yeniden arkasına yaslandı. Çok zavallı görünüyordu.

“Thomas bir düşünsene, başka ne gibi bir seçeneğimiz var ki?”

Bir şeylere gıcık olduğunda hep yaptığı gibi dişlerini sıktı. “Onu koruduğumu söyleyip duruyorsun ama direktörüne Travis’le Abby’den bahsetmiş olmasaydım seçim yapmak zorunda kalmayacaktı.”

“Bu doğru. Tek seçeneği hapse girmek olacaktı.”

Thomas bakışlarını benden kaçırıp pencereden dışarı baktı. Beyaz bulutların oluşturduğu denizden yansıyan güneş gözlerini kısmasına neden oluyordu. Panjuru kapatınca gözlerimin alışması birkaç saniye sürdü.

“Bu imkânsız,” dedim. “Yapacak bir işimiz var ve kafamız bütün bu şahsi ıvır zıvırla tıka basa doluyken bir hata yapacağız ve bütün bu operasyon yalan olacak. Ama zaten yapısı yüzünden şahsi. Bu görev ailenle ilgili ve bizim de kendi... meselelerimiz var. Thomas, bununla başa çıkmanın bir yolunu bulamazsak sıçtık demektir. Hatta Travis evet derse bile, yani Travis evet *dediğinde* bile en iyi performansını sergilemezsen Grove bir şeyler döndüğünü anlayacaktır.”

“Haklısın.”

“Affedersin, duyamadım ne demiştin?” diye takıldım parmaklarımı kulaklarıma götürerek.

Kabin görevlisi öne eğildi. “Size bir içki getirmemi ister misiniz?”

“Beyaz şarap lütfen,” dedim.

“Viski kola,” dedi Thomas.

Kadın başıyla onaylayıp arkamızdaki sıraya geçip aynı soruyu sordu.

"Haklısın dedim," dedi Thomas istemeye istemeye.

"Bu gece Camille'i göreceğin için geriliyor musun?"

"Evet," dedi bir an bile tereddüt etmeden. "Onu son gördüğümde fena halde dağılmış bir şekilde hastanede yatıyordu." Yüzümdeki şaşkınlığı görünce devam etti, "Trenton'la ikisi tam Eakins'in dışındayken sarhoş bir sürücü araçlarına çarpmış."

"Ailen gerçekten çok mu şanslı, yoksa gerçekten kaza yapmaya mı meyilli bir türlü karar veremiyorum."

"İkisi de."

Kabin görevlisi içkilerimizi getirip önce peçetelerimizi ardından da kadehlerimizi yerleştirdi. Thomas izlerken şarabımdan bir yudum aldım. Dudaklarıma özellikle dikkat edince, o da dudaklarının dudaklarımdan başka bir şeye dokunduğunda hissettiğim kıskançlığı hissediyor mu diye merak ettim.

Thomas bakışlarını çevirip aşağıya baktı. "Trent için mutluyum. Bunu hak ediyor."

"Sen hak etmiyor musun?"

Sinirli sinirli gülüp bana baktı. "Camille hakkında konuşmak istemiyorum."

"Tamam. Bu uzun bir uçuş. Konuşalım mı, biraz uyuyalım mı, yoksa okuyalım mı?"

Kabin görevlisi elinde bir not defteriyle bir de kalem tutarak geri geldi.

"Bayan... Lindy?"

"Evet?"

Gülümsedi, yıldırıma benzeyen düzinelerce gri tel, saç örgülerinin arasından fırlıyordu. "Tatlı çili soslu ızgara tavuk mu istersiniz, yoksa limonlu kapari solu tereyağlı somon balığı mı?"

"Ah... tavuğu alayım lütfen."

"Bay Maddox?"

"Ben de tavuk alayım."

"Not defterine bir şeyler karaladı. "İçkilerinizde bir sıkıntı yok, değil mi?"

İkimiz de nerdeyse sonuna kadar dolu kadehlerimize bakıp başımızla onayladık.

Görevli gülümsedi. "Şahane."

"Konuş," dedi Thomas, bana doğru eğilerek.

"Ne?"

Kahkahasını bastırdı. "Konuşalım mı, uyuyalım mı, yoksa okuyalım mı, diye sormuştun ya, konuşmayı seçiyorum."

"Ha." Gülümsedim.

"Ama Camille hakkında konuşmak istemiyorum. Senin hakkında konuşmak istiyorum."

Burnumu kırıştırdım. "Niye ki? Ben sıkıcıyım."

"Hiç kemiğin kırıldı mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Hiçbir adam yüzünden ağladığın oldu mu?"

"Hayır."

"Bekâretini kaybettiğinde kaç yaşındaydın?"

"Sen... benim ilk erkeğimsin."

Thomas'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlıyorlardı. "Ne? Ama sen nişanlıydın."

Kıkırdadım. "Sadece takılıyorum. Yirmi yaşındaydım. Üniversitedeyken. Üstüne konuşmaya değecek birisiyle yaşamadım, zaten öyle bir deneyim de değildi."

"Yasadışı madde kullandın mı?"

"Hayır."

"Hiç kendinden geçene kadar içtin mi?"

"Hayır."

Thomas yaklaşık otuz saniye boyunca düşündü.

"Sana söylemiştim," dedim, biraz utanarak, "Ben sıkıcıyım."

Sonra da bir sonraki sorusunu sordu. "Hiç patronunla yattın mı?" Ukala ukala sırıttı.

Koltuğumun içinde kaybolmak istermiş gibi büzüldüm. "Bilerek değil."

Başını arkaya savurup bir kahkaha attı.

"Hiç komik değil. Senin kim olduğunu öğrendiğimde bir tarafıma neredeyse inme inecekti."

"Bana da ama sandığın nedenden ötürü değil."

"Grove neden orada olduğumu öğrenirse Tarou ya da Benny'nin bana yapacaklarından korktuğun için mi?"

Thomas suratını astı. "Evet." Yutkunup dudaklarına baktı. "Seninle geçirdiğim o gece... her şeyi değiştirdi. Kapına geldiğimde tamamen zavallı gözükmemek için birkaç gün bekleyecektim. O sabah işe gelir gelmez anında Marks'a akşam benimle Cutter's'a gelmesini söyledim. Yeniden sana rastlamayı umuyordum."

Gülümsedim. "Öyle mi?"

"Öyle," dedi yeniden bakışlarını kaçırarak. "Hâlâ endişeliyim. Seni gözümün önünden ayırmamam gerekecek."

"Lanet olsun," diye takıldım.

Thomas tepkimden pek memnun olmuş gibi durmuyordu. "İnsanları gözetleyen ben değilim, unuttun mu?"

"Sawyer mı?" diye sordum.

Thomas şüphemi başını sallayarak doğrulayınca güldüm.

"Komik değil," dedi, eğlenmemişi.

"Biraz komik. Kimse bana ondan niye hoşlanmadıklarını söylemiyor, sadece arkasından piçin ya da götün teki olduğunu söylüyorlar. Ne sen ne de Val, bana somut bir

şey verdiniz. Eşyalarımı yerleştirmeme yardım etti. Bütün gece dairemdeydi ve benimle yatmaya çalışmadı. Etrafa pis ayyaş imajı vermeye çalışıyor ama aslında zararsız."

"Zararsız değil. Evli."

Ağzım açık kaldı. "Affedersin?"

"Dediğimi duydun."

"Yok, yani Ajan Sawyer evli demişsin gibi geldi de."

"Öyle zaten."

"Ne?"

Thomas inanılmaz gıcık olmuştu ama bana anlattığını aklım almıyordu.

Daha yakınuma eğildi. "Val ile evli."

"Ne?" Sesim bir perde kalınlaştı. Artık benimle kafa bulduğundan emindim.

"Gerçekten de. İlk başta Romeo'yla Juliet gibiydiler ama sonra Sawyer'ın ufak bir bağlanamama sorunu olduğu ortaya çıktı. Val kendisine boşanma formlarını birkaç defa gönderdi. Sawyer işi sürüncemede bırakıyor. İki yıldır ayrılır."

Ağzım hâlâ açıktı. "Ama... aynı apartmanda oturuyorlar."

"Hayır," dedi gülerek. "Aynı dairede oturuyorlar."

"Hadi canım sen de!"

"Farklı yatak odaları var. Onlar ev arkadaşı."

"Val bana *her şeyi* anlattırıyor. Bu çok... Kendimi ihanete uğramış hissediyorum. Bu rasyonel bir tepki mi? Tam olarak öyle hissediyorum."

"Evet," dedi Thomas oturduğu yerde kıpırdanarak. "Beni öldüreceği kesin."

Başımı inanamayarak iki yana salladım. "Bunu hiç tahmin edememiştim."

"Sana söylediğimi ona söylememeni isterdim ama döndüğümüzde sana baktığı anda anlayacak."

Dönüp ona baktım. "Bunu nasıl yapıyor?"

Omzunu silkti. "Birisinin martaval okuduğunu anlamakta hep iyi olmuş ve FBI da bu becerisini geliştirmesine yardımcı oldu. Göz bebeklerinin genişlemesi, tepkilerin gecikmesi, yukarı ve sola bakmak ve artık bizim göremediğimiz hangi içsel alarm zilleri çalmaya başlıyorsa; şu noktada yalanlardan fazlasını da tespit edebiliyor. Kendine saklayıp aklında tuttuğun haberler varsa onları atladığını da fark ediyor. Val her şeyi bilir."

"Huzursuz edici bir şey aslında."

"Bu yüzden tek arkadaşı sensin."

Dudağımı bir tarafa bükerken başımı diğer tarafa eğdim. "Bu üzücü."

"Val'in yeteneğini veya bunu arsızca kullanmasını kaldıracan çok insan yok. Sawyer *bu yüzden* o kadar berbat bir herif işte."

"Onu aldattı mı?"

"Evet."

"Öğreneceğini bile bile."

"Öyle olduğuna inanıyorum."

"Peki, neden ondan boşanmıyor?" diye sordum.

"Çünkü daha iyi birini bulamıyor."

"Of, ondan nefret ediyorum," diye hırladım.

Thomas bir düğmeye basınca koltuğu arkaya doğru eğilmeye başladı. Yüzüne tatmin olmuş bir gülümseme yayılmıştı.

"Evine gelmemi istememesine şaşmamak lazım," dedim kendi kendime.

Sırıltması daha da yayıldı ve yastığı başının altına sıkıştırdı. "Sen hiç—"

“Hayır. Benim hakkımda başka soru sormak yok.”

“Neden yok?”

“Kelimenin tam anlamıyla üstüne konuşacak hiçbir şey olmadığı için.”

“Bana Jackson’la aranızda olanları anlatsana. İlişkiniz neden yürümedi?”

“Çünkü ilişkimizde üstüne konuşulacak bir şey yoktu,” dedim, sanki söylediklerimi anlaması için dudaklarımı okuması gerekiyormuş gibi her heceyi dudaklarımla sararak.

“Bana San Diego’ya gelene dek bütün hayatının sıkıcı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu duyduklarına inanamayarak.

Yanıt vermedim.

“Eee?” dedi, rahat edene dek kıpırdanarak.

“Ne eee?”

“Artık seni tanıyorum ya, neredeyse hiç spontane davranma becerin olmadığına inanacağım. Çok mantıklı aslında. O gece Cutter’s’tan benimle çıkmanın nedeni üstüne konuşacak bir şeyin olmasını istemendi.” Gözleri kibirle parlıyordu.

“Unutma Thomas. Beni o kadar da iyi tanımıyorsun.”

“Gerildiğinde başparmağının tırnağını ısırıldığını biliyorum. Derin düşüncelere daldığında saçını parmağına doladığını biliyorum. Manhattan içiyorsun. Fuzzy’s Burgers’ı seviyorsun. Sütten nefret ediyorsun. Evinin temizliği konusunda pek kılı kırk yarıyor sayılmazsın. Öğle yemeği saatimizde benden fazla koşabiliyorsun ve tuhaf Japon resimlerini seviyorsun. Sabırlısın, ikinci bir fırsat verme eğilimindesin ve yabancılar hakkında aceleye getirilmiş kararlar vermiyorsun. Profesyonelsin, son derece zekisin ve horluyorsun.”

"Hiç de bile!" oturduğum yerde doğruldum.

Thomas güldü. "Tamam, horlama sayılmaz. Sen sadece... soluyorsun."

"Herkes solur," dedim savunmaya geçerek.

"Özür dilerim. Şirin olduğunu düşünüyorum."

Gülümsememeye çalıştım ama başarısız oldum. "Yıllarca Jackson'la yaşadım ama o bu konuda hiçbir şey söylemedi."

"Minnacık bir hırıltı, neredeyse duyulmuyor," dedi.

Ona pis pis baktım.

"Dürüst olmak gerekirse Jackson sana âşıktı. Büyük ihtimalle sana söylemediği bir sürü şey var."

"Senin olmaman ne iyi. Bu sayede kendim hakkında küçük düşürücü her şeyi duyabilirim."

"Diğerlerinin gözünde bugün ve yarın sana âşığım."

Sözcükleri duraklamama neden oldu. "O halde, rolünün hakkını ver ve mükemmel olduğumu düşünüyormuşsun gibi yap."

"Başka türlü düşündüğümü hatırlayamıyorum." Thomas'ın yüzünde gülümsemeden eser yoktu.

"Of, lütfen," dedim, gözlerimi devirerek. "İlk FD-üç-sıfır-ikim sana bir şeyler hatırlatıyor mu?"

"Onu neden yaptığımı biliyorsun."

"Ben mükemmel değilim," diye homurdandım, başparmak tırnağımın köşesini ısırarak.

"Öyle olmanı istemiyorum."

Yüzümün her yerine öyle bir şefkatle baktı ki kendimi uçaktaki tek insanmışım gibi hissettim. Bana doğru eğildi, gözleri dudaklarıma odaklanmıştı. Tam aramızdaki boşluğu kapatmaya başlamıştım ki kabin görevlisi geldi.

"Masanızı açabilir misiniz?" diye sordu.

Thomas da ben de gözlerimizi kırıştırtıp masaları çıkarmak için koltuğun kolundaki mekanizmayla cebelleştik. Önce onunki çıkınca bana da yardım etti. Görevli bize, ah ne kadar da şirin bir çift dermiş gibi baktı ve peçetelerimizi masalarımızın üstüne yaydıktan sonra yemeklerimizi önümüze koydu.

“Daha şarap ister misiniz?” diye sordu.

Yarısı boş kadehime baktım. İçtiğimi fark etmemiştim bile. “Evet, lütfen.”

Kadehimi doldurup diğer yolculara geçti.

Thomas’la yemeğimizi yerken hiç sesimiz çıkmasa da mikrodalgada ısıtılmış, yanında pörsümüş bir avuç karışık salata eşliğinde, bir çay kaşığı tatlı çili sosu ile terbiye edilmiş tavuk ızgaramız hakkında ne düşündüğümüz belliydi. Yemeğin en iyi kısmı bisküvi hamuruyla yapılmış ekmekti.

Önümüzdeki koridor koltuğunda oturan adam ayaklarını önündeki duvara dayayıp komşusuna hızla ilerleyen vaizlik kariyerinden bahsedip durdu. Arkamızdaki gümüş saçlı adam yanındaki kadına ilk romanından bahsetti ve birkaç temel sorunun ardından kadında bir roman yazmak istediğini beyan etti.

Ben daha sıcak çikolatalı kekimi bitiremeden pilot kısa süre içinde alçalmaya başlayacağımızı ve uçağımızın Chicago’ya beklenenden on dakika önce ineceğini anons etti. Anonsunu bitirir bitirmez emniyet kemerlerinin açılma ve bedenlerin yer değiştirme seslerinden oluşan bir senfoni duyuldu ve tuvaletlere yapılan büyük göç başladı.

Thomas gözlerini yeniden kapadı. Ona dik dik bakmamaya çalıştım. Tanıştığımızdan beri bağımsızlığım için vahşice mücadele ederken ona olan hislerimi inkâr

etmekten başka bir şey yapmamıştım. Ama sadece o bana dokunduğunda özgürdüm. Mahrem anlarımızın dışında ellerinin hayali beni tutsak ediyordu.

Sadece göstermelik de olsa üstleneceğimiz rollerin merakımı tatmin edeceğini umuyordum. Thomas'ın Camille'i görmesi bir şeyi değiştirirse eve döndüğümüzde en azından bu hafta sonuna dair en iyi anıları hatırlamak sahte ilişkimizin yasını tutmaktan daha iyi bir seçenek olacaktı.

"Liis, "dedi Thomas, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Evet?"

"İndiğimiz anda gizli görevimiz başlıyor." Bana baktı. "Mick veya Benny'le bağlantısı olabilecek kimsenin federal ajan olduğumuza dair herhangi bir şüphesinin olmaması çok önemli."

"Anlıyorum."

"Büro'da geçirdiğin zaman hariç hayatına dair her şey hakkında konuşabilirsin. Onun yerine paravan kariyerin olan San Diego California Üniversitesi'nde yedek kültürel incelemeler hocalığından bahsedeceksin. Bütün kayıtlar ayarlandı."

"Üniversitenin kimlik belgeleri yanımda."

"İyi." Gözlerini yeniden kapatıp koltuğuna yerleşti. "Okulu araştırdığını varsayıyorum."

"Evet. Ayrıca aileni ve ilişkide olduğumuzu söylemiş olman muhtemel birkaç kişiyi daha; Shepley, America, Camille, ikizler; baban Jim; onun erkek kardeşi, Jack; Jack'ın karısı Deana ve annen."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Diane. İsmi söyleyebilirsin."

"Evet efendim."

Ağzımdan öylesine çıkıvermişti, pratikte artık içime işlemiş bir hitap şekliydi ve hatta sözlük anlamında da kullanmamıştım ama Thomas'm gözleri kocaman açıldı ve hayal kırıklığını görmemek mümkün değildi.

"Thomas, bana sadece Thomas de." Bana doğrudan bakabilmek için omuzlarını çevirdi. "Kabul etmem lazım, bunun senin için daha kolay olacağını düşünmüştüm. Yeniden Chicago'da olmanın kafanı dağıtacağını biliyorum ama bunu yapabileceğinden emin misin? Bu çok önemli."

Dudağımı ısırdım. İlk defa ağzımdan bir şey kaçırıp sadece bütün operasyonu tehlikeye atmakla kalmayıp Thomas'm da yalan söylemiş olduğu için ailesiyle arasını bozmaktan ciddi ciddi endişe ediyordum. Ama endişelerimi dile getirecek olursam Büro bu rolü oynaması için tahminen Chicago ofisinden başka bir kadın ajan yollardı.

Elini elime aldım ve başparmağımla nazikçe tenini okşadım. Önce ellerimize sonra da bana baktı.

"Bana güveniyor musun?" diye sordum.

Thomas başıyla onaylasa da emin olmadığını görebiliyordum.

"İndiğimizde sen bile aradaki farkı anlayamayacaksın."

On Altıncı Bölüm

“Şşş, sik kafa!” dedi ikizlerden biri, bagaj teslim alanının öbür ucunda kollarını açıp Thomas’a doğru yürürken. Kısacık saçları başına serpiştirilmiş gibi duruyordu ve gülümsediğinde bal rengi gözlerinin çevresi kırışıyordu.

“Taylor!” Thomas valizlerimizi yere bıraktı ve kardeşine sımsıkı sarıldı.

İkisi de aynı boydaydı ve yanımda dev gibi duruyorlardı.

Yanımdan geçen biri ilk bakışta arkadaş olduklarını sanabilirdi ve denizci montunun üstünden bile Taylor’ın da Thomas kadar kaslı olduğu anlaşılıyordu. Aralarındaki tek fark Thomas’ın daha kalın olan kaslarının hangisinin ağabey olduğunu belli etmesiydi. Akraba olduklarını belli eden başka şeyler de vardı. Taylor’ın ten rengi bir tık daha açıktı ve bunun da sorumlusu büyük ihtimalle yaşadıkları yerlerin coğrafi konumlarıydı.

Taylor, Thomas’a sarıldığında birbirinin aynı, güçlü, büyük ellerinin olduğunu fark ettim. Aynı anda beşiyle birden aynı mekânda bulunmak inanılmaz tedirgin edici olacaktı.

Thomas neredeyse aşırı sert bir şekilde kardeşinin sırtını sıvazladı. Beni bu şekilde selamlamadığı için mutlu olmuştum ama kardeşi umursamamış gibi görünüyordu.

Birbirlerini bıraktılar ve Taylor, Thomas'ın koluna ses çıkaracak kadar büyük bir güçle yumruk attı.

Taylor, "Kahretsin Tommy! Bildiğin erkek fatma kası yapmışsın!" deyip Thomas'ın pazusunu sıkarmış gibi yaptı.

Thomas başını iki yana salladı ve ikisi de yüzlerinde birbirinin aynı sırtımayla dönüp bana baktı.

Thomas mutluluktan gözleri ışıldayarak, "İşte bu Liis Lindy," dedi.

Konuşurken sesinde bir saygı tınısı vardı ve beni iskelede çekilmiş fotoğrafta Camille'i tuttuğu gibi tutuyordu. Onun için paha biçilmezdim ve öne doğru eğilmemek için ayak parmaklarımdan destek almam gerekiyordu.

Sadece birkaç hafta önce Thomas ismimi tükürürmüş gibi söylemişti. Şimdiyse dudaklarıyla ismimi oluşturan heceleri şekillendirirken eriyecek gibi oluyordum.

Taylor beni kocaman kollarıyla sımsıkı sarıp yerden kaldırdı. Beni yere koyduğunda yüzünde ukala bir sırtıma vardı. "Geçen gece seni uyutmadığım için özür dilerim. Zor bir hafta geçirmişt看."

"İş yerinde mi?" diye sordum.

Yüzü kıpkırmızı oldu ve ben de Maddox kardeşlerden birini utandırmayı başardığım için içimden kendimi kutladım.

Ukala ukala sırtıma sırası Thomas'taydı. "Terk edildi."

Zafer duyugum kaybolup gitti ve suçluluk beni bir anda susturdu. Ama suçluluğum bütün o bağırış çığırışı ve yatağın duvara çarpmasından çıkan gürültüyü hatırlayınca pek uzun sürmedi. "Yani demek sen—" Neredeyse bildiğimi ağzımdan kaçırıp Ajan Davies diyecektim. "Özür dilerim, beni ilgilendirmez."

Thomas ne kadar rahatladığını saklayamadı.

Taylor derin bir nefes alıp ofladı. "Aslında bu konuyu daha sonra açacaktım ama o sırada hakikaten kafam çok bozuktu ve çok da sarhoştum. Faly'nle aramızı düzelttik ve o da St. Thomas'da olacak, dolayısıyla eğer şey yapmazsan çok takdire geçer... yani anlarsın ya..."

"Faly'n kız arkadaşın mı?" diye sordum.

Taylor o kadar utanmış görünüyordu ki onu yargılamak zordu.

Omzumu silktim. "Zaten seni kendi gözlerimle görmediğim için her ifadem saf spekülasyondan ibaret olacaktır." *Kahretsin Liis. Ajan gibi konuşmayı bırak.*

Taylor omuz çantamı alıp kendi omzuna astı. "Teşekkürler."

"Ben, sadece..." Çantama uzandım.

Taylor işimi kolaylaştırmak için eğildi. Süveterimi aldım ve Thomas da üstüme geçirmeme yardım etti.

Taylor yürümeye başlayınca Thomas yeniden elime uzandı ve ben de elini tutunca kardeşinin peşinde çıkışa doğru yürümeye başladık.

"En yakm otoparkta bir yer bulana kadar yarım saat etrafta dolaşmam gerekti," dedi Taylor. "Bahar tatilindeyiz, dolayısıyla herkesin bir yerlere gittiğini tahmin ediyorum."

"Şehre ne zaman geldin? Hangi aracı kullanıyorsun?" diye sordu Thomas.

Bir anda kendimi o kadar da kötü hissetmemeye başladım. Thomas'ın konuşması benimkinden de çok bir FBI ajanının konuşmasına benziyordu.

"Dünden beri buradayım."

Taylor sokağa adımını atar atmaz cebinden bir paket sigara çıkarıp bir tanesini dudaklarının arasına yerleştirdi. Yeniden paketi karıştırıp içinden bir çakmak çıkardı.

Sigaranın ucunu yakıp tütün ile kâğıt turuncu turuncu parlayana dek içine çekti.

Biraz duman üfledi. "Daha önce hiç Chicago'ya geldin mi, Liis?"

"Aslında buralıyım."

Taylor aniden durdu. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedim, sesim sanki soru soruyormuşum gibi bir oktav yükseldi.

"Ha! San Diego'daki milyonlarca insanın arasından Thomas gidip Illinois'den gelen bir kızı bulmuş."

"Taylor, Tanrım," diye azarladı kardeşini Thomas.

Yüzünde Thomas'ınkiyle aynı, ortalama bir kızın ayaklarını yerden kesecek cazibeli bir ifade vardı ve bunun Maddox'larm ortak bir özelliği olduğunu anlamaya başlıyordum.

"Falyn babamın evinde mi?" diye sordu Thomas.

Taylor başını iki yana salladı. "İşe gitmesi gerekti. St. Thomas'da buluşacağız ve aynı uçakla döneceğiz."

"Seni havaalanından alan Trav miydi, yoksa Trent mi?" diye sordu Thomas.

"Tatlım," dedim Thomas'm elini sıkarak.

Taylor güldü. "Ben buna alışığım. Hep böyleydi zaten."

Taylor yürümeye devam ederken Thomas'ın gözleri yumuşadı ve elimi ağzına götürüp nazik, minicik bir öpücük kondurdu.

Taylor başıyla onayladı. "Shepley aldı. Travis bütün gün Shepley'le beraber, dolayısıyla seni almak için Trav'in arabasını kullandım. Şehirde olduğumuzu bilmiyor. Hepimizi, kızlar gibi yarı St. Thomas'da göreceğini sanıyor."

"Bütün kızlar St. Thomas'da mı?" diye sordum.

Thomas bana bir bakış attı. Ne sorduğumu tam olarak biliyordu.

"Bütün kızlar değil. Sadece Abby ve nedimleri." Otoparka girince Taylor dümdüz ileriye işaret etti. "Ta çitin oradayım."

Soğuk rüzgârda neredeyse yüz metrelik bir doğa yürüyüşü yaptıktan sonra Taylor cebinden birkaç anahtarın takılı olduğu bir anahtarlık çıkarıp bir düğmeye bastı. Birkaç araba ötemizde gümüş renkli bir Toyota Camry cikledi.

"Artık Travis'in bir arabasının olmasını tuhaf bulan sadece ben miyim?" dedi Thomas arabaya bakarak.

Dikiz aynasının sapına dolanmış altın renkli bir zincirin aşağı sarkan dört beş ucuna poker fişleri asılıydı. Siyah beyaz şeritlerle süslenmiş kenarları ve ortalarındaki kırmızı yazılara bakılacak olursa hepsi farklı birine ait olduğu belli olacak şekilde süslenmiş gibi görünüyordardı.

Taylor başımı iki yana sallayıp başka bir düğmeye basıp bagaj kapağını açtı. "Onu araba kullanırken görmen lazım. Bildiğin kedi yavrusuna dönüşüyor."

"Benimkini sattığım iyi olmuş o zaman," dedim.

Thomas gülüp Taylor'ın valizlerimizi yüklemesine yardım etti. Thomas arabanın etrafından dolaşıp yolcu kapısını benim için açtı ama başımı iki yana salladım.

"Sorun değil. Sen ön tarafta kardeşinle otur." Arka kapıyı açtım. "Ben arkada otururum."

Thomas yanağımı öpmek için eğildi ama sonra ağzım bir karış açık arka koltuğa bakmakta olduğumu gördü. O da benim gibi bakmaya başladı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Thomas.

"Ha! Bu Toto! Çocuk bakıcılığı yapıyorum," dedi bir yanağındaki derin gamzesini belli eden bir gülümsemeyle.

“Abby onu arabada yalnız bıraktığımı öğrense büyük ihtimalle beni öldürürdü ama sadece on dakikalığına yoktum. Arabanın içi hâlâ sıcak.”

Köpek, kuyruğunu sallamakla kalmayıp vücudunun arka kısmını olduğu gibi sallıyordu, üstünde altın-lacivert renkli bir süveter vardı ve yumuşacıkmiş gibi görünen yünden bir evcil hayvan yatağının üstünde duruyordu.

“Ben...” diye başladım Thomas’a bakıp, “benim hiç köpeğim olmadı.”

Taylor güldü. “Ona bakmana gerek yok. Sadece koltuğunu onunla paylaşacaksın. Ama kayışlarını bağlamam lazım. Abby bu köpek söz konusu olunca kafayı yiyor.”

Taylor diğer kapıyı açıp Toto’nun naylon koşumunu bağlayıp köpeği sabitledi. Toto buna alışık olmalıydı, çünkü Taylor her klipsi takarken ses çıkarmayıp kımıldamadan yerinde durdu.

Thomas koltuğun örtüsünü üstüne tüy yapışmamış bir bölüm ortaya çıkana dek açtı.

“Buyur geç bir tanem.” Gülmemeye çalışırken dudaklarının kenarları titriyordu.

Dilimi çıkardım, o da kapıyı kapattı.

Emniyet kemerimin tokasını yerine takınca bir klik sesi geldi ve hemen ardından Taylor’ın güldüğünü duydum.

“Abi, bildiğin kılıbık kurabiye kılıklı bir tip olmuşsun sen.”

Thomas kapının kolunu kavradı. “Seni duyabiliyor sık kafa. Kapım açık.”

Taylor kapısını açıp yüzünde süt dökmüş kedi gibi bir ifade ile içeri eğildi, “Affedersin, Liis.”

Şakalaşmalarına yarı eğlenip yarı inanamayarak başımı iki yana salladım. Sanki bir tavşan deliğine düşüp

kendimi emeklemeyi yeni öğrenen sarhoş veletlerle dolu bir öğrenci evinde bulmuş gibiydim. *Ye Beni* bir anda yepyeni bir anlam kazanmıştı.

Thomas'la Taylor içeri geçip emniyet kemerlerini takılar ve sonra da Taylor park ettiği yerden geri geri çıktı. Bekârlığa veda partisine giden yol boyunca renkli küfürler edildi ve kimin kimi becerdiği ve kimin nerede çalıştığıyla ilgili son haberler paylaşıldı. Trenton'la Camille'den hiç bahsedilmediğini fark ettim. Hem Thomas hem de ardından Trenton'la çıkmasını ailenin nasıl karşıladığını, onun için neler hissettiklerini ve Thomas'ın onları sıkıntıya sokmamak ve kendisine de acı çektirmemek için artık eve dönmemesi yüzünden Camille'e bir kızgınlıkları olup olmadığını merak ettim. Bir saniyeden kısa bir süre için bile olsa ondan artık hiç hoşlanmadıklarını umduğum için derin bir utanca kapıldım.

Taylor, Rest Inn'in otoparkına girip binanın arka tarafına geçti. Arkada ötekilerin iki katı araba park edilmişti.

Taylor motoru kapattı. "Herkes buraya park ediyor ki sürprize uyanmasın."

"Cap's mi? Travis'e vermek için bir yıl beklediğimiz bekârlığa veda partisini Cap's'te mı yapacağız?" dedi Thomas, mekân seçimini beğenmediğini belli ederek.

"Partiyi Trent planladı. Üniversiteye kaldığı yerden devam ediyor ve tam zamanlı olarak çalışmaya başladı. Ayrıca parasını idareli kullanması lazım. Yardım teklif etmediysen mızımızlanma," dedi Taylor.

Thomas'ın karşı saldırıya geçmesini bekledim ama yediği azarı sineye çekti.

"Haklısın, pes ediyorum."

"Peki ya şey ne olacak, ee..." Her an boğazıma atlayacakmış gibi bana bakan köpeği işaret ettim ya da belki de sadece başını okşamamı istiyordu. Emin olamıyordum.

Bir araba yanımıza yanaştı ve içinden bir kadın motorla farları kapatmadan atlayarak indi.

Arka kapıyı açıp bana gülümsedi. "Selam." Thomas'a bakınca gülümsemesi kesildi. "Selam T.J."

"Raegan," dedi Thomas.

O lakaptan anında nefret etmiştim. Taylor ona böyle hitap etmiyordu. Kadının kat kat beline kadar inen, dalgalı kestane saçlarıyla egzotik bir güzelliği vardı.

Raegan, Toto'nun koşumlarını açıp eşyalarını topladı.

"Teşekkürler Ray," dedi Taylor. "Abby geri kalan herkesin düğüne gideceğini söylemişti."

"Sorun değil," dedi Thomas'a bakmamaya çalışarak. "Kody bekleyemiyor. O kadar uzun zamandır bir köpeği olsun istiyordu ki ama insan hem işe hem de okula giderken yavru bir köpeğin yalnız hissetmesini nasıl engelleyebilir bilmiyorum." Toto'ya bakıp burnunu burnuna sürtünce o da yanağını yaladı. Raegan kıkırdadı. "Babam gündüzleri bakmayı önerdi, dolayısıyla göreceğiz. Belki ona birkaç gün bakmak karar vermemize yardımcı olur. Onu yürütmeli miyim? Arabama pislemesini istemem."

Taylor başını iki yana salladı. "Onları havaalanından almadan hemen önce götürmüştüm. Eve gidene kadar bir sıkıntı yaşamaz. Abby sana koşumdan bahsetti mi?"

"Bana... ayrıntısıyla anlattı." Raegan köpeğin başını okşadı ve sonra arkasına dönüp arabasının arka kapısını açtı. Koşumu emniyet kemerinin yuvasına takarken Toto'nun arka koltukta gezinmesine izin verdi ve sonra da inanılmaz uslu davranan köpek sakın sakın otururken koşumun diğer klipsini de taktı.

"Tamam," dedi Raegan. "Bu kadar. Seni gördüğüme sevindim Taylor." Thomas'a bakar bakmaz yüzündeki bütün duygular bir anda kayboldu. "T.J."

Eski bir kız arkadaşı olmalıydı. Kullandığı lakap ve aşırı mesafeli tavırlarından anlayabildiğim kadarıyla Thomas onun canını çok fena yakmış olmalıydı.

Bana yeniden gülümsedi. "Ben Raegan."

"Liis... tanıştığımıza memnun oldum," dedim yüz seksen derece dönmesi beni sarsmıştı.

Aceleyle arabasının şoför kapısına gidip içeri girerek gözden kayboldu. Araba geri geri çıkıp gitti ve Taylor, Thomas, ben, üçümüz de ses çıkarmadan oturduk.

"Tamam, o zaman!" dedi Taylor. "Hadi eğlenelim!"

"Bunu anlamıyorum," dedi Thomas. "O bekâr değil ki."

Taylor kardeşinin omzunu sıvazlarken bir iki defa eliyle vurdu ama o kadar sert vurdu ki ben bile irkilerek tepki gösterdim. "Bu hafta sonunun bütün amacı küçük piç kaçarak evlendiği için yapamadıklarımızı yapmak ve eğlenenin dibine vurmaktır. Ve Tommy..." Taylor'ın sırtması kayboldu.

"Biliyorum. Trenton beni aradı."

Taylor başıyla onayladı, gözlerinde hafif bir hüznü vardı ve ardından kapıyı açıp dışarı çıktı ve otoparkın diğer tarafına yürümeye başladı.

Kapımı açıp dışarı çıktığımda yüzüme çarpan havanın soğukluğu şoke ediciydi. Thomas kollarımı sıvazlarken ağzından çevremizi saran gecenin karanlığıyla kontrast oluşturan beyazlıkta buharlı bir nefes verdi.

"Bunu yapabilirsin," dedim, anında titremeye başlamıştım.

"Buranın ne kadar soğuk olduğunu unuttun mu? Daha şimdiden mi?"

"Kapa çeneni dedim," Taylor'ın gittiği binaya doğru yürürken.

Thomas yavaşça koşturup beni yakaladı ve elimi tuttu. "Taylor'ı nasıl buldun?"

"Annenle baban gurur duymalılar. Sıra dışı genleriniz var."

"Bunu bir kompliman olarak alıp kardeşime asılmadığını varsayacağım. Bu hafta sonu benimsin, unuttun mu?"

Ukala ukala sııttım ve o da beni oyuncu bir tavırla hızla kendisine doğru çekti ama sonra az önce neşeyle söylediği o sözlerin ardında ne kadar büyük bir gerçek olduğunu fark ettim. Kapıda durduk ve Thomas'ın diğer tarafta olabilecek her şeye karşı kendini hazırlamasını izledim.

Ne yapacağımı bilemediğim için parmak uçlarımda yükselip yanağını öptüm. Bana döndü ve öpücüğünü dudaklarımdan tam ortasına isabet ettirdi. Bu tek hamle zincirleme bir reaksiyon başlattı. Thomas'ın elleri doğruca yanaklarıma uzandı ve büyük bir hassasiyetle yüzümü avuçlarına aldı. Dudaklarım aralanıp dili ağzıma kaydığında spor ceketini iki elimle de sımsıkı tutup sıktım.

Bir anda içeriden gelen müziğin sesi yükseldi ve Thomas beni bıraktı.

"Tommy!"

Taylor'a çok benzediği için yakın akraba oldukları çok belli olan başka bir kardeş kapıyı açmış duruyordu. Üstünde sadece ancak erkeklik organını kapatacak büyüklükte sarı, naylon bir slip mayo ve başında da aynı renkte bir peruk vardı. Başındaki birbirinin içine geçmiş bir sürü buklenin karışımından oluşan iğrenç sarı akrilik kitleyi elinin flörtöz bir hareketiyle zıplattı.

"Beğendin mi?" dedi isimsiz kardeş. Küçük adımlarla bir piruet yaparken üstündekinin slip mayo değil de bir tanga olduğunu gözler önüne serdi.

Beklenmedik bir şekilde kar beyazı kalçalarıyla göz banyosu yaptıktan sonra utanıp bakışlarımı çevirdim.

Thomas onu baştan aşağı bir süzdükten sonra aynı anda hem oflayıp hem de güldü. "Sen ne yaptın böyle, Trenton?"

Trenton yarım gülümsemesiyle bir yanağındaki gamzeyi ortaya çıkardıktan sonra uzanıp Thomas'ın omzunu kavradı. "Hepsi planın bir parçası. İçeri gelin!" dedi, eliyle kendisine doğru küçük daireler çizerek. "Hadi gelin!"

Biz içeri girerken Trenton kapıyı açık tuttu.

Tavandan kartondan göğüsler sarkıyordu ve altın renkli, penis şeklinde konfetiler hem masaların üstüne hem de yerlere saçılmıştı. Köşede üstüne tıks tıks içki şişeleri ve içinde çeşitli markalarda biralar olan buz kovaları yerleştirilmiş bir masa vardı. Hiç şarap şişesi yoktu ama çok büyük pembe bir çift meme şeklinde yapılmış bir pasta vardı.

Thomas kulağıma bir şeyler söylemek için öne eğildi, "Buraya gelmenin iyi bir fikir olmadığını söylemiştim sana."

"Bunlardan rencide olduğumu mu sanıyorsun? Ezici çoğunluğun erkek olduğu bir alanda çalışıyorum. Her gün en az bir defa birilerinin *memiş* dediğini duyuyorum."

Thomas bana hak verdi ama küçük kardeşinin omzunu sıvazladıktan hemen sonra eline bakmak için durdu. Thomas'ın avucu Trenton'un vücudunu kaplayan simle kaplanmıştı ve üstümüzdeki disko topundan gelen ışık altında parlıyordu. Thomas anında dehşete kapılmıştı.

Bir masanın üstünden bir peçete kapıp Thomas'a uzattım.

"Şunu kullan."

"Teşekkürler," dedi, yarı eylemiş yarı iğrenmiş bir şekilde.

Thomas elimi tuttu. Beni çekip kalabalığın içinden geçirirken simle kaplı peçete ellerimizin arasında ezilmişti. Aşırı yüksek sesli müzik kulaklarımı tırmalıyor, baslar kemiklerimi titretiyordu. Düzinelerce erkek etrafta duruyordu ve ortamda sadece birkaç kadın vardı. Anında kendimi hasta hissettim ve Camille'e ne zaman rast geleceğimi merak ettim.

Aradaki peçeteye rağmen Thomas'ın elinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Gergindiyse bile belli olmuyordu. Odayı geçerken üniversite çağında birkaç adama selam verdi. Diğer tarafa geldiğimizde Thomas kollarını açıp cüsseli bir adama sarıldı ve yanağından öptü.

"Merhaba baba."

"Sana da merhaba oğlum," dedi Jim Maddox sert bir sesle. "Bu sefer arayı biraz fazla açtın."

"Liis," dedi Thomas, "bu benim babam Jim Maddox."

Thomas'tan epey kısaydı ama gözlerinde aynı tatlılık vardı. Jim bana şefkat ve beş Maddox oğlanını yetiştirirken edindiği neredeyse otuz yılın deneyimiyle iyice mükemmelleştirdiği bir sabırla baktı. Gümüş rengi kısa ve seyrek saçları parti ışıklarının altında rengarenk olmuştu.

Jim'in yarı kapalı gözleri Thomas'ın beni niye getirdiğini anlayınca aydınlandı. "Bu senin kız arkadaşın mı, Thomas?"

Thomas yanağını öptü. "Ona öyle olduğunu söyleyip duruyorum ama bir türlü inandıramıyorum."

Jim kollarını kocaman açtı. "Gel o zaman tatlım! Seninle tanıştığımıza çok sevindim!"

Jim elimi sıkmadı. Hiç çekinmeden kucaklamak için beni kendisine çekti ve sımsıkı sarıldı. Beni bıraktığında Thomas kolunu omzuma doladı, ailesinin arasında olmak onu düşündüğümde çok daha fazla neşelendirmişti.

Thomas beni kendine çekti. "Liis California Üniversitesi'nde bir profesör baba. Kendisi çok zeki."

"Senin saçmalıklarına katlanıyor mu?" diye sordu Jim, sesini müziğin üstünden duyurmaya çalışarak.

Thomas başını iki yana salladı. "Asla."

Jim yüksek sesle kahkaha attı. "O zaman kalıcı desene!"

"Ben de ona durmadan öyle diyorum ama bir türlü inandıramıyorum," dedim Thomas'ı dirseğimle dörterken.

Jim bir kez daha güldü. "Ne profesörüsün bakalım?"

"Kültürel İncelemeler," dedim onunla sesimi yükselterek konuştuğum için kendimi biraz suçlu hissederek.

Jim güldü. "Gerçekten de dediğin kadar zeki olmalı. Bunun ne demek olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok!" Yumruğunu ağzına götürüp öksürdü.

"Su ister misin baba?"

Jim başıyla onayladı. "Sağ ol oğlum."

Thomas yanağımı öptü ve su bulmaya gidip bizi yalnız bıraktı. Dudaklarını tenimde hissetmeye hiç alışacak mıydım bilemiyordum. Hiç öyle olmayacağını umdum.

"Ne zamandır üniversitede çalışıyorsun?" diye sordu Jim.

"Bu benim ilk yarıyılım," dedim.

Başıyla onayladı. "Kampüsünüz güzel mi peki?"

"Evet."

Gülümsedim.

"San Diego'yu seviyor musun?" diye sordu.

"Bayılıyorum. Eskiden Chicago'da yaşıyordum. San Diego'nun havası çok daha hoş."

"Aslen Illinoislu misin?" diye sordu Jim şaşkınlıkla.

“Öyleyim,” dedim o kadar fazla bağırmamak için kelimeleri mükemmel bir şekilde telaffuz etmeye çalışarak.

“Ha,” dedi gülerek. “Tommy’nin daha yakında yaşmasını dilerdim ama o hiç buraya ait olmadı. Uzak da olsa orada daha mutlu olduğunu düşünüyorum,” dedi sanki kendi söylediklerini onaylıyormuş gibi başını sallayarak. “İkiniz nasıl tanıştınız?”

“Apartmanına taşındım,” dedim içecek masasının orada Thomas’la konuşan bir kadın olduğunu fark ederken.

Thomas’ın elleri ceplerindeydi ve yere bakıyordu. Metanet göstermek için büyük çaba harcadığını görebiliyordum.

Thomas başını yukarı aşağı salladı ve kadın da aynı şekilde karşılık verdikten sonra Thomas’a sarıldı. Kadının yüzünü göremiyordum ama Thomas’ın ona sarılırken çektiği acıyı durduğum yerden hissedebiliyordum.

Göğsümde daha önce de hissettiğim o sancı bir daha belirdi ve omuzlarım çöktü. İstemsiz hareketimi gizlemek için kollarımı önümde kavuşturdum.

“Demek, sen ve Thomas... yeni mi başladınız?” diye sordu Jim.

“Görece yeni,” dedim hâlâ Thomas’a ve ona yapışmış olan kadına bakıyordum.

Trenton dans etmeyi bırakmıştı. O da neredeyse benimle aynı hizada durmuş onları izliyordu.

“Thomas’ın yanındaki kadın... o kadın Camille mi?”

Jim önce bir tereddüt etti ama sonra başıyla onayladı. “Evet, öyle.”

Tam bir dakika geçmiş olmasına karşın Thomas ile Camille hâlâ birbirlerinin kollarından ayrılmamışlardı.

Jim boğazını temizleyip yeniden konuştu, “Evet. Oğlumu hiç seni benimle tanıştırdığı zamanki kadar mutlu

görmemiştim. Yeni başlamış olsanız dahi ilişkiniz güncel, yani şu anda... yani başka şeylerin aksine... hani geçmişte kalmış bazı şeylerin."

Jim'e bir anlığına küçük bir gülümsemeyle baktım. Ve o da beni yanına çekip sımsıkı sarıldı.

"Tommy bunu sana henüz söylemediyse vakit geçirmeden söylemeli."

Başımla onaylarken içimde kaynamakta olan düzine-lerce duyguyu anlamlandırmaya çalışıyordum. Böyle bir acı hissetmek işiyle evli bir kız için oldukça şaşırtıcıydı. Eğer Thomas'a ihtiyacım yoktuysa bile kalbimin bundan haberi yoktu.

On Yedinci Bölüm

Thomas'ın gözleri bir anda açıldı ve doğruca bana baktı. Camille'i bırakıp, ona veda etmeden ve hatta bir kez daha bakmadan yanından geçip gitti ve Jim'le benim durduğum yere dönerken yolda bir şişe su aldı.

Thomas, "Onu ben yokken tatmin edici bir sorgudan geçirdin mi baba?" diye sordu.

"Senin yapabileceğin kadar iyi olmadığından eminim." Jim bana döndü. "Aslında Thomas dedektif olmamış."

Gerçeğe rahatsızlık verecek kadar yaklaşmış olmasına karşın gülümsedim.

Thomas'ın yüzünde de tuhaf bir ifade vardı ama sonra yüz hatları yumuşadı. "Eğleniyor musun hayatım?"

"Lütfen bana az öncekinin bir veda olduğunu söyle," dedim. Jim'in duymaması için çaba göstermedim. Samimi bir talepti, açık bir şekilde ifade etmem foyamızı ortaya çıkarmazdı.

Thomas nazikçe beni kolumdan tuttu ve mekânın kim-senin olmadığı bir yerine götürdü. "Bunu yapacağını bil-miyordum. Özür dilerim."

Yüzümün büzüştüğünü hissettim. "Bunu benim göz-lerimden görüp sonra da onun geçmişte kaldığını söyle-diğini benim kulaklarımdan duyabilmeni isterdim."

"Özür diliyordum, Liis. Ne yapmamı isterdin?"

"Bilmem... kalbin kırılmış gibi görünmemeni mesela?"
Dili tutulmuş gibi bana baktı.

Gözlerimi devirerek elini tutup çektim. "Hadi gel, partiye geri dönelim."

Benden uzaklaştı. "Öyleyim Liis. Kalbim kırık. Yaşanlar hakikaten acayip üzücü."

"Harika! Hadi gidelim!" dedim, sözcüklerimden sahte bir heyecan ve alaycılık damlıyordu.

Onu omzumla itip yanından geçtim ama bileğimi yakalayıp beni kendine çekti. Elimi yanağına götürdükten sonra başını çevirip avcumu öperken gözlerini kapadı.

"Üzücü olmasının sebebi bitmiş olması," dedi elime, sıcak nefesini elimde hissediyordum. "Üzücü, çünkü kardeşimle olan ilişkiyi sonsuza kadar değiştirecek bir seçim yaptım. Onu ve Trenton'ı ve kendimi incittim. İşin en kötü yanı da bunu yapmamın geçerli bir nedeni olduğunu düşünmemdi ama korkarım hepsi bir hiç içindi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum ona temkinli bir şekilde bakarken.

"Camille'i sevmiştim ama böyle değil, seni sevdiğim gibi değil."

Etrafıma bakındım. "Kes şunu Thomas, seni duyabilecek kimse yok."

"Sen de mi duyamıyorsun?" diye sordu. Ben cevap vermeyince elimi bıraktı. "Ne? Seni ikna etmek için ne demem gerekiyor?"

"Camille'i kaybettiğin için ne kadar üzgün olduğunu söylemeye devam et. Bunun eninde sonunda işe yarayacağından eminim."

"Sadece üzgün olduğumu söyledüğim kısmını duydu. Bittiğini söyledüğim kısmını duymazdan geldin."

"Bitmedi ki," dedim bir kahkaha atarak. "Asla bitmeyecek. Sen kendin söyledin. Onu daima seveceksin."

Mekânın diğer tarafını işaret etti. "Orada ne gördün? O bir vedaydı. Kardeşimle evleniyor."

"Aynı zamanda ikinizin de canınızın yandığını gördüm."

"Evet! Bu acı verici! Ne yapmamı istiyorsun, Liis?"

"Onu artık sevmemeni istiyorum!"

İki şarkının arasındaydık ve herkes başını Thomas'la durduğumuz köşeye çevirdi. Camille'le Trenton başka bir çiftle konuşuyorlardı ve Camille de en az benim kadar utanmış gibi görünüyordu. Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve Trenton da onu pastanın durduğu masaya götürdü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, gözlerimi kapatarak.

Thomas arkamıza bakıp elimi aşağı indirdi ve başını iki yana salladı. "Sorun değil. Onlar hakkında endişelenme."

"Ben böyle şeyler yapmam. Bu ben değilim."

Rahatlayarak ofladı. "Anlayabiliyorum. Birbirimizin üstünde böyle bir etki yaratmaya meyilliyiz."

Thomas'ın yanında kendim *olmamakla* kalmıyordum aynı zamanda bana kontrol edemediğim şeyler hissettiriyordu. İçim öfkeyle dolup taşıyordu. Eğer beni azıcık tanıyorsa bu gibi dengesizlik yaratan duyguların benim için kabul edilemez olduğunu bilmesi gerekirdi.

Jackson'layken duygularımı kontrol edebiliyordum. Bir partinin ortasında ona bağırarak aklımın ucundan bile geçmemişti. Böyle sert tepkiler verdiğimi görse şok olurdu.

Thomas söz konusu olduğunda darmadağın oluyordum. Aklım beni bir yere çekerken Thomas ve kalbim başka bir yere çekiyordu. Öngörülemeyen sonuçlar ödümü kopartıyordu. Duygularımı dizginlemenin zamanı

gelmişti. Kendi kalbim tarafından manipüle edilmekten daha korkunç bir şey yoktu.

Kalabalık bize bakmayı bıraktığında kendimi zorlayarak gülümsedim ve Thomas'ın gözlerine bakmak için çenemi yukarı kaldırdım.

Thomas kaşlarını çattı. "Bu ne şimdi? Bu ani gülümseme de nereden çıktı?"

Yanından yürüyüp geçtim. "Sana aradaki farkı ayırt edemeyeceğini söylemiştim."

Thomas peşimden gelip partiye döndü. Arkamda durup kollarımı belime doladı ve yanağını boynumun boşluğuna yerleştirdi.

Ben karşılık vermeyince dudaklarıyla kulağıma dokundu. "Hatlar birbirine karışıyor, Liis. Bunu sadece göstermelik olsun diye mi yaptın?"

"Ben şu anda çalışıyorum. Sen çalışmıyor musun?" Boğazımda bir yumru belirdi. Hayatımda hiç bu kadar iyi yalan söylememiştim.

"Vay be," dedi beni bırakıp başka bir yere yürümeye başlarken.

Thomas, Jim'le başka bir adamın arasında durdu. Emin olamıyordum ama adamın Thomas'ın amcası olması kesin gibiydi. Jim'e neredeyse tıpatıp benziyordu. Belli ki Maddox DNA'sı dominanttı, tıpkı aileleri gibi... ve erkekleri.

Birileri müziği kapatmış, sonra da ışıkları söndürmüştü. Ortalık zifiri karanlıktı ve kendi başıma duruyordum.

Kapı açıldı ve birkaç saniyelik sessizliğin ardından kapıdan yeni giren bir adam, "Aa..." dedi.

Işıklar açıldı ve Travis'in yanında Shepley olduğunu tahmin ettiğim biriyle kapının eşiğinde durduğunu gör-

düm. İşığa alışmaya çalışırken gözlerini kırıştırtıyorlardı. Taylor ile ikizi, Travis'in suratına penis şekilli konfetilerden atıyorlardı ve herkes tezahürat yapıyordu.

"Tebrikler, sik kafa!"

"Kınalı kutu!"

"Yürü be Kuduz İt!"

Herkese selam verirken Travis'i inceledim. Herkes alkışlayıp bağırırken birbirlerinin omuzlarına vurdular, kaba saba kucaklaştılar ve başlarının kenarlarını birbirine sürttüler.

Üstünde hâlâ neredeyse hiçbir şey olmayan ve parıl parıl parlayan Trenton müzik eşliğinde break dans hareketleri yapıp sonra da striptiz yapıyormuş gibi kalçalarını kıvırıyordu. Thomas ile Jim bu manzara karşısında başlarını iki yana salladılar.

Camille, Trenton'un çevresindeki kalabalığın önünde durmuş onu cesaretlendirip kontrol dışı bir şekilde kahkahalar atıyordu. İrrasyonel bir öfkeye kapıldım. Daha on dakika önce Thomas'ın üstüne çıkmış, ayrılıklarının yasını tutuyordu. Ondan hoşlanmamıştım. Neden bir değil de iki Maddox erkeğinin bu hale geldiğini anlayamıyordum.

Şarkı bittiğinde Trenton, Camille'in yanına gidip onu kollarına alıp kaldırdı ve havada döndürdü. Sonra da yere indirdi ve Camille, Trenton'un boynuna sarılıp onu öptü.

Hoparlörlerden başka bir şarkı yükselince orada bulunan az sayıdaki kadın, erkeklerini küçük dans pistine çekti. Erkeklerden bazıları onlara katılsa da çoğunlukla saçmalıyorlardı.

Thomas babasıyla amcasının arasına sıkışmış bir vaziyette duruyor ve bana sadece arada bir bakıyordu. Bana

kızgındı ve bunda sonuna kadar haklıydı. Ben kendi öfkemin geri tepmesiyle sarsılmış haldeyken onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum.

Orada öylece durdum, kendine her dikkat çekişinde Camille'e öfkeyle baktım. Thomas'a ondan çok daha iyi davranmamıştım. Thomas sadece rol yapmıyordu. Görev için yola çıkmamızdan önce bana olan ilgisini belli etmişti. Eğer karşılaştırma yapılacaksa ben Camille'den de kötüydüm. En azından o Thomas'ın kalbiyle oynarken önceden kırılmış parçalarla uğraştığı bilgisine sahip değildi.

Sorumlu olduğum şey profesyonel davranmaktı. Günün birinde Thomas ve Büro arasında bir seçim yapmam gerekecekti ve ben de işimi seçecektim. Ama her yalnız olduğumuzda, bana her dokunduğunda ve onu Camille'le gördüğümde hissettiklerimi dikkate alınca, ona karşı olan duygularımın görmezden gelinemeyecek kadar karmaşıklaştığını anlamıştım.

Val bana Thomas'a karşı dürüst olmamı söylemişti ama Thomas bunu kabul etmiyordu. Yanaklarım kızardı. Ben güçlü ve zeki bir kadındım. Sorunu parçalarına ayırmış, çözümünü tespit etmiş, bir karar vermiş ve bu kararımı ifade etmiştim.

İçimi çektim. Ardmdan ona neredeyse bütün ailesi ve arkadaşlarının önünde bağırmıştım. Bana sanki deliymişim gibi bakmıştı.

Öyle miydin?

Bana fotoğrafın gittiğini söylemişti ama bir fotoğrafı masanın üstünden almak duygularını değiştirmeyecekti. Jim, Camille'in Thomas'ın geçmişinde kaldığını söylemişti ve bu doğrudu. Ama Thomas'ın onu özleyiyor olmasını ya da onu hâlâ seviyor olmasını kaldıramıyordum.

Esas ihtiyacım olan şey Thomas'ın bu konuyu aklında bitirmesiydi ve bu çözüm de tamamen ona bağlıydı. Bunu aklında bitirmesini istemek mantıksız değildi ama bu isteği yerine getirmesi imkânsız olabilirdi. Bu benim elimde değildi. Bu sadece Thomas'ın yapabileceği bir şeydi.

Yetişkin olduğumdan beri ilk defa kontrol edemeyeceğim ya da yönetemeyeceğim bir duruma bulaşmama izin vermiştim ve bunu düşündükçe midem bulanıyordu.

Thomas'a baktım ve onu bir kez daha bana bakarken yakaladım. Nihayet yanma yürüdüm ve geldiğimi görünce omuzları gevşedi. Ellerimi kollarının altından geçirip beline sardım ve yanağımı göğsünün alt kısmına bastırdım. "Thomas..."

Dudaklarını saçlarıma dokundurdu "Efendim?"

Birisi müziği kapattı ve Trenton, Camille'in yanına yürüdü. Ellerini ellerine alıp onu mekânın ortasına çekti. Bir dizinin üstüne çöküp küçük bir kutuyu kaldırıp ona uzattı.

Thomas benden uzaklaşıp ellerini ceplerine soktu ve bir iki saniye boyunca kıpırdandı. Sonra da aşağı eğilip kulağıma fısıldadı. "Özür dilerim." Birkaç adım gerileyip sessizce arka duvar boyunca yürüdü ve kendini belli etmeden kalabalığın arkasına geçip nihayet çıkışa ulaştı.

Thomas, Camille'e son bir defa bakıp onun eliyle ağzını kapadığını ve başını sallayarak evet dediğini gördükten sonra cam kapıyı ancak dışarı çıkabileceği kadar açtı.

Jim başını önüne eğdi ardından bana baktı. "Bunun kim olursa olsun her erkek için zor olacağı belliydi."

Herkes alkışlayıp tezahürat yaptı ve Trenton yeni nişanlısını kucaklamak için ayağa kalktı. Herkes onların çevresinde toplandı.

"Senin için de zor olmalı diye düşünüyorum," dedi Jim yeniden, nazikçe omzumu sıvazlayarak.

Güçlkle yutkunup cam kapıya baktım. "Evde görüşürüz Jim. Seninle tanıştığımıza çok sevindim." Thomas'ın babasına sarılıp aceleyle otoparka çıktım.

Süveterim Orta Batı'nın erken bahar soğuşuna karşı pek bir koruma sağlamadı. Örgü kumaşa iyice sarınıp kollarımı kavuşturdum ve kaldırımdan otelin arkasına yürüdüm.

"Thomas?" diye seslendim.

Yaşı benden büyük, külüstür bir Chevrolet'nin arkasından sarhoş bir adam belirdi. Ağzındaki kusmuğu elinin tersiyle silip bana doğru sendeledi.

"Ssenjekimsin?" diye sordu tek bir kelimeyle.

Durup elimi havaya kaldırdım. "Arabama gitmeye çalışıyorum. Lütfen kenara çekilin."

"Ssen bur'damı kalıyon tatlışsey?"

Bir kaşımı kaldırdım. Bira göbeği ve lekeli gömleği pek de gözde bir bekârmuş havası yaratmıyordu ama kendisinin durumu böyle görmediği belliydi.

"Ben Joe," dedi geçirmeden önce. Gülümsedi, gözleri yarı yarıya kapalıydı.

"Seninle tanıştığımıza sevindim Joe. Epey çok içmiş olduğunu görebiliyorum, dolayısıyla lütfen bana dokunma. Sadece aracıma ulaşmaya çalışıyorum."

"Hannsisennin?" diye sordu otoparka dönüp.

"Şu." Fark etmeyeceğini bildiğimden öylesine bir yeri gösterdim.

"Dannsetmek isterrmissin?" diye sordu kafasında hangi şarkı çalıyorsa ona uygun adım sendeleyerek.

"Hayır, teşekkürler."

Kenara çekildim ama parmaklarıyla süveterimi yakaladı.

"Senbuakadarçabuknereyediyounbakım?"

İçimi çektim. "Canını yakmak istemiyorum. Lütfen beni bırak."

Beni bir defa çekti ve ben de parmaklarını yakalayıp kıvırdım. Acı içinde bir çığlık atıp dizlerinin üstüne düştü.

"Tamam, tamam!" diye yalvardı.

Elini bıraktım. "Bir dahaki sefere bir kadın onu bırakmanı istediğinde sözünü dinle. Eğer bu geceden aklımda tek bir şey kalacaksa," dedim parmağımı şakağına dayayıp kafasını iterek, "bu kalsın."

"Baş üstüne ha'mfendi," dedi ağzından beyaz buharlar çıkararak. Ayağa kalkmaya çalışmak yerine düştüğü yerde daha rahat bir pozisyona geçti.

İnledim. "Burada uyuyamazsın Joe. Hava soğuk. Ayağa kalk ve içeri gir."

Hüzünlü gözlerle bana baktı. "Od'mın nerde olduğunu hatırlamıyorum."

"Of, siktir. Joe! Bu güzel bayanı rahatsız etmiyorsun, değil mi?" dedi Trenton ceketini çıkarırken. Ceketini Joe'nun omuzlarına koydu ve ağırlığının büyük kısmını üstüne alarak ayağa kalkmasına yardım etti.

"Lanet olası elimi kırmaya çalıştı!" dedi Joe.

"Büyük ihtimalle hak etmişindir seni aptal ayyaş," dedi Joe'ye. Bana baktı. "Sen iyi misin?"

Başımınla onayladım.

Joe'nin dizleri çözüldü ve Trenton homurdanıp yanındaki iri adamı kaldırıp omzuna attı.

"Sen Liis'sin, değil mi?"

Bir kez daha başımınla onayladım. Trenton'la konuşurken neden olduğunu bilmesem de kendimi aşırı derecede rahatsız hissediyordum.

"Babam Thomas'ın dışarı çıktığını söyledi. İyi mi?"

"Burada ne yapıyorsun?" diye patladı Thomas. Benimle değil kardeşiyle konuşuyordu.

"Sana bakmaya geldim," dedi Trenton ağırlığını diğer ayağına vererek.

"Burada ne oluyor böyle?" dedi Taylor, Trenton'un omzundan sarkan Joe'ye bakarak. Sigarasından bir nefes çekti ve sonra üflediği koyu duman dönerek havaya yükseldi.

"Lanet olası elimi kırmaya çalıştı!" dedi Joe.

Taylor kıkırdadı. "O zaman elini ona sürmeyecektin, geri zekâlı!"

Thomas bana baktı. "Ne oldu?"

Omzumu silktilim. "Bana dokundu."

Taylor iki büklüm oldu, bütün vücudu katıla katıla attığı kahkahalarla titriyordu.

Tyler, Trenton'la Taylor'ın arkasından çıkıp bir sigara yaktı. "Burada gerçek bir parti varmış gibi duruyor!"

Taylor gülümsedi. "Liis ona ilk dokunduğunda seni de yüzüstü yere attı mı?"

Thomas suratını astı. "Kapa çeneni, Taylor. Gitmeye hazırız."

Tyler'in kaşları havaya fırladı ve bir kahkaha attı. "Tommy'nin Asyalı güzeli ka-ra-teee biliyormuş!" Elle-riyle birkaç karate darbesi vuruyormuş gibi yapıp havaya tekme attı.

Thomas ona doğru bir adım attı ama göğsüne dokundum.

Tyler bir adım geriledi ve avuçlarını açıp ellerini kaldırdı. "Şakalaşyoruz şurada Tommy. Siktir ya!"

Thomas'ın küçük kardeşlerinin hepsi son derece birbirlerine benziyorlardı ama ikizlerin ne kadar da tıpatıp benzediklerini görmek rahatsız ediciydi. Dövmeleri bile birbirinin aynıydı. Yan yana dururlarken Thomas isimlerini söyleyene dek kimin kim olduğunu çıkaramıyordum.

“Evet, Joe şişko piçin tekidir,” dedi Trenton.

“Beni yere indir,” diye homurdandı Joe.

Trenton zıplayıp Joe’nun omzundaki yerini ayarladı. “Onu donmadan önce lobiye götüreceğim.”

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Thomas. “Kolun nasıl?”

“Biraz kasıldı,” dedi Trenton. Göz kırptı. “Sarhoş olduğumda genelde farkına bile varmıyorum.”

“Yarın görüşürüz,” dedi Thomas.

“Seni seviyorum kardeş,” dedi Trenton girişe gitmek için dönerken.

Thomas’ın kaşları çatıldı ve aşağıya baktı.

Koluna dokundum. “Hazırız,” dedim Taylor’a

“Tamamdır,” dedi Taylor. “Sorun değil. Travis zaten gitti. Adam kılıbığın alası olup çıktı ya.”

Arabaya döndük ve Taylor kasabanın içine girip birkaç sapaktan saptıktan sonra dar, çakıl taşı kaplı bir otopark girişine geldi. Farların ışığında kırmızı bir verandası ve kirli bir tel kapısı olan, orta halli beyaz bir ev belirdi.

Thomas kapımı açtı ama elimi tutmadı. Bütün çantalarımızı Taylor’dan aldı ve eve giderken gelip gelmediğimi anlamak için sadece bir defa dönüp baktı.

“Babamla Trent parti olacağı için herkesin odasını temizlediler. Eski odanda uyuyabilirsin.”

“Harika,” dedi Thomas.

Taylor çekip açarken tel kapı gıcırdayarak şikayet etti ve sonra da Taylor sokak kapısının kulpunu çevirip açarak içeri girdi.

“Baban dışarı çıkarken kapsını kilitlemiyor mu?” diye sordum Taylor’ın peşinden eve girerken.

Thomas başını iki yana salladı. “Burası Chicago değil.”

Peşinden içeri girdim. Mobilyalar tıpkı halı gibi yıpranmışlardı ve havada küf, pastırma yağı ve bayat sigara karışımı bir koku vardı.

"İyi geceler," dedi Taylor. "Uçağım erken kalkacak. Sizinki de öyle mi?"

Thomas başıyla onayladı.

Taylor onu kucakladı. "Sabaha görüşürüz o halde. Büyük ihtimalle saat beş gibi evden çıkarım. Trav kendisi Shepley'le gideceği için Camry'i alabileceğini söyledi." Koridorda yürümeye başladı ama sonra döndü. "Hey, Tommy?"

"Efendim?" dedi Thomas.

"Seni yılda bir defadan fazla görmek süper."

Koridorda ilerleyip gözden kayboldu ve Thomas aşağıya bakıp içini çekti.

"Sana kendini şey hissettirmek istemediğine—"

"Biliyorum," dedi Thomas. Başını kaldırıp tavana baktı. "Tam yukarıdayız."

Başım la onayladım. Thomas'ın peşinden ahşap basamaklara tırmandım. Her adımımızda ayaklarımızın altında gıcırdayıp Thomas'ın dönüşünün acı-tatlı şarkısını söylüyorlardı. Duvarlarda rengi solmuş fotoğraflar asılıydı ve hepsinde de Thomas'ın dairesinde gördüğüm platin sarısı saçlı çocuk vardı. Sonra annesiyle babasının bir fotoğrafını görünce aniden derin bir nefes aldım. San ki Travis, Thomas'ın kadın versiyonuyla oturup fotoğraf çektirmiş gibi görünüyordu. Thomas annesinin gözlerini almıştı. Çenesi ve uzun saçları hariç bütün hatlarını olduğu gibi almıştı. Kadın nefes kesici güzellikte ve hayat doluydu. O kadar hasta olduğunu hayal etmek zordu.

Thomas bir kapıdan içeri girip valizlerimizi odanın bir köşesine koydu. Demir çerçeveli büyük boy yatak,

odanın uzaktaki köşesine itilmişti ve buna rağmen ahşap dolaplar odaya ancak sığabilmişlerdi. Thomas'ın lise yıllarında kazandığı ödüller duvarlardaki raflara dizilmişlerdi ve beyzbol ile futbol takımlarının fotoğrafları hemen yanlarına asılmıştı.

"Thomas, konuşmamız lazım," diye başladım.

"Bir duş alacağım. İlk sen almak ister misin?"

Başımı iki yana salladım.

Thomas valizinin fermuarını açarken tiz bir ses çıktı. Dış fırçası, diş macunu, bir jilet, tıraş kremi, gri bir boxer ve lacivert bir basket şortu çıkardı.

Tek bir kelime etmeden banyoya girdi ve kapıyı kapatmaya başladı ama kapı rayından çıkmıştı. İçini çekip eşyalarını lavaboya koydu ve sonra da eşikteki yerine oturana kadar kapıyla uğraştı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Hayır," deyip kapıyı kaydırarak kapattı.

Oflayıp yatağa oturdum, neden olduğum karışıklığı nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Bir yandan durum son derece basitti. Beraber çalışıyorduk. Bir görevdeydik. Duygular hakkında endişe etmek aptalca geliyordu.

Diğer yandan o duyguların bir yere gittikleri yoktu. Önümüzdeki iki gün Thomas için zor geçecekti. Başka bir kadına kızgın olduğum için kalbini ayaklarımın altına alıp çiğnemiştım ve rastlantı eseri söz konusu kadın da ona aynısını yapmıştı.

Ayağa kalkıp süveterimi çıkardım ve kırık kapıya baktım. Aşağıdaki boşluktan karanlık yatak odasına ışık geliyordu ve duş tekleyip düzenli bir akıntı halinde sıcak su akıtmaya başlayana dek borular inlediler. Duşun kapısı açılıp kapandı.

Yatak odasının kapısını kapatıp avucumu ve kulağımı kayan kapıya dayadım. "Thomas?"

Cevap vermedi.

Kapıyı kaydırıp açınca dışarıya yoğun bir buhar bulutu geldi. Otuz santim enindeki mekânda bir kez daha, "Thomas?" diye seslendim.

Hâlâ cevap vermemişti.

Kapıyı tamamen açıp içeri girdikten sonra kapattım düşün kapısı tamamen buğulanmıştı ve sadece Thomas'ın belli belirsiz silüeti görünüyordu. Lavabonun kireç çözücü ile iyi bir ovalanması gerekiyordu ve kayısı rengi yer muşambası köşelerden soyuluyordu.

"Göstermelik değildi," dedim. "Kıskanmıştım ve öfkeliydim ama esasen sadece korkuyorum."

Hâlâ cevap vermemişti ve yüzünü sabunla ovalamaya devam ediyordu.

"Jackson'la olmaktan keyif almıyordum. Neredeyse en baştan beri bunun farklı olduğunu biliyordum. Bunu görebiliyorum ve hissedebiliyorum ama hâlâ bu kadar uzun süredir yalnız olmanın hayalini kurarken bir ilişkiye atlamak bana doğruymuş gibi gelmiyor."

Hâlâ yanıt yok.

"Ama eğer bunu yapacaksam, senin onu tamamen atlatmış olman gerekiyor. Bunun tamamen mantıksız bir istek olduğunu düşünmüyorum. Sen ne diyorsun?" bekledim. "Beni duyabiliyor musun?"

Sessizlik.

İçimi çekip çatlamış formika yüzeyi ve paslanmış çekmece kulpları olan makyaj masasına yaslandım. Musluk su sızdırıyordu ve yıllar içinde giderin krom halkasının hemen üstünde siyah bir su lekesi oluşmuştu.

Başparmağımın ucu ağzımdaydı ve tırnağımın etrafındaki deriyi dişlerken bir sonraki cümlemin ne olacağını düşündüm. Belki söyleyeceğim hiçbir şeyi duymak istemiyordu.

Ayağa kalkıp bluzumu başımın üstünden geçirdim ve uzun çizmelerimi çıkardım. Dar denim pantolonumu çıkarmak biraz zahmetli oldu ama çoraplar hemen çıkıverdiler. Tanrı'ya şükür o sabah tıraş olmayı akıl etmiştim. Saçlarımın uzun siyah telleri göğüslerimin üstüne düştükleri için kendimi o kadar incinebilir hissetmiyordum ve duş kapısına doğru iki adım attım.

Bir kere asıldım ve sonra bir kere daha asıldım. Açıldığında Thomas gözleri kapalı şekilde bana dönmüştü ve yüzünden aşağı sabun köpükleri akıyordu. Sabunu silip bana baktı, sonra da yüzünü çabucak durulayıp bir kez daha baktı, kaşları saçlarına olabildiği kadar yaklaşmıştı.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım. "Beni dinliyor musun?"

Thomas çenesini kaldırdı. "Sen başladığında ben de dinlemeye başlayacağım."

"Daha sonra konuşabiliriz," dedim, gözlerimi kapatıp dudaklarına erişebilmek için yüzünü aşağı çekerken.

Bileklerimi kavrayıp beni durdurdu. "Bu hafta sonu nasıl bir badire atlatmamız gerektiğinin farkındayım ama artık seninle oyun oynamayacağım. Artık rol yapmak istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

"Tam karşında duruyorum." Bedenimi bedenine bastırdım ve etkileyici ereksiyonunu karnımda hissettim.

Soluğu kesildi ve gözlerini kapadı. Su saçlarından yüzüne boşalıp burnundan ve çenesinden aşağı dökülüyordu.

"Peki, burada kalacak mısın?" Başını eğip bana baktı.

Suratımı astım. "Thomas..."

"Kalacak mısın?" diye sordu bir kez daha her kelimenin üstüne basa basa.

"Kalmayı tanımla."

Bir adım geriledi. Büyü bozulmuştu. Uzanıp kolu indirince başımızdan aşağı buz gibi su dökülmeye başladı. Thomas ellerini duş başlığının altında duvara dayayıp başını serbest bırakıp aşağı eğdi ve bende ciyaklayıp kaçmak için kapıyı tırmadım.

Kapıyı itip dışarı çıktım ve kayıp dizlerimin üstüne düştüm.

Thomas kapıdan dışarı fırladı ve bana uzandı. "Tanrım! İyi misin?"

"Evet," dedim, önce dirseğimi sonra da dizimi ovarak.

Thomas katlanıp duş kapısının üstüne yerleştirilmiş olan havluyu alarak omuzlarıma koydu ve haşın bir hareketle raftan başka bir tane alıp beline sardı.

Başını iki yana salladı. "Bir yerin incindi mi?"

"Sadece gururum."

Thomas içini çekip kontrol etmek için kolumu kaldırdı. "Dizin nasıl?" diye sordu aşağı eğilerek.

İncelemesi için yere çarpan dizimi kaldırdım.

"Her işin içine etmekte üstüme yok," dedi ıslak saçlarını kurularken.

"Sana pratik yapman için fazla malzeme vermiyorum." Yanaklarımı şişirip nefes verdim.

Birkaç saniye süren rahatsız edici bir sessizliğin ardından onu banyoda yalnız bırakıp diş fırçamı almaya gittim ve sonra da yanına döndüm. Thomas diş macununun kapağını açtı. Diş fırçamı uzattım ve o da önce benim sonra da kendi fırçasının üstüne biraz macun sıktı.

Diş fırçalarımızı suyun altına tuttuktan sonra üstümüzde ince çiçek desenli havlular lise yıllarının banyosunda aynı lavabonun başında beraberce dişlerimizi fırçalayarak durduk. Çok evcimen bir şeymiş gibi geliyordu

ama aynı zamanda son on dakika o kadar tuhaf geçmişti ki bunun keyfini çıkarmak zordu.

Ağzımı çalkalayıp tükürmek için öne eğildim ve Thomas da aynısını yatı. Gülüp çeneme bulaşan bir parça diş macununu parmağıyla sildi ve sonra da yanaklarımı avuçlarına aldı. Gülümsemesi kayboldu.

"Her ayrıntıyı ince eleyip sık dokuma becerine hayranım ama neden bunu da dibine kadar deşmek zorundasın?" diye sordu mutsuz bir ses tonuyla. "Neden sadece deneyemiyoruz?"

"Senin için Camile defteri kapanmış değil, Thomas. Bu gece bunu belli ettin. Ve az önce seninle San Diego'da kalmam için söz vermemi istedin. Bu ikimizin de bildiği gibi tutmak istemediğim ve tutamayacağım bir söz. Başına gelenin ardından düzenli bir ilişki istemen doğal ama sana federal emniyet teşkilatının kariyer basamaklarını tırmanmayacağım sözünü veremem."

"Ya sana güvence verirsem?" diye sordu.

"Ne gibi? Ve bana sevgiden bahsetme. Daha geçen ay tanıştık."

"Biz başkaları gibi değiliz Liis. Her günü beraber geçiriyoruz, bazen her günü ve akşamı ve hatta hafta sonlarını da. Eğer hesap yapacak olursak yeterince uzun zamandır beraberiz."

Bunun üstüne bir süre düşündüm.

"Aşırı düşünmeyi bırak. Güvence mi istiyorsun? Bu benim için bir tahmin meselesi değil Liis. Daha önce başka birini sevdim ama senin için hissettiklerim... o duygunun bin katı."

"Ben de sana karşı bir şeyler hissediyorum. Ama hisler her zaman yeterli olmuyorlar." Dudağımı çiğnedim.

“Eğer ilişkimiz yürümezse iş hayatımızda da sefil olacağımızdan endişe ediyorum. Bu benim için kabul edilmesi imkânsız bir şey Thomas, çünkü ben işimi *seviyorum*.”

“Ben de kendi işimi seviyorum ama seninle olmak bu riske değer.”

“Bunu bilmiyorsun.”

“Sıkıcı olmayacağını biliyorum. Senin başka bir yere gitmene neden olsa da asla bir terfi imkânını senden esirgemeyeceğimi biliyorum. Belki ben de San Diego’dan sıkılırım. DC’yi seviyorum.”

“DC’ye gelir miydin?” dedim ifadesiz bir sesle.

“Ona daha çok zaman var.”

“İşte bu yüzden kalma sözü veremiyorum.”

“Senin San Diego’da kalmak için söz vermeni istemiyorum. Sadece *benimle* kalmanı istiyorum.”

Yutkundum. “Ha. O halde... büyük ihtimalle... bunu yapabilirim,” dedim gözlerim küçücük odanın her yerinde fır dönerken.

“Rol yapma zamanı bitti Liis.” Thomas bana doğru bir adım attı ve havlumu nazikçe çekti. Havlum yere düştü ve sonra kendisinininkini çekti. “Söyle,” dedi sesi alçak ve kontrollüydü. Yüzümü ellerine aldı. Eğildi ama dudaklarım iki santimden az kalmışken durdu.

“Tamam,” diye fısıldadım.

“Tamam ne?”

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Parmakları saçlarıma dolanırken beni çekip kendine bastırdı. Bir adım atıp beni duvara dayanana dek arkaya doğru ilerletti. Hızla içimi çektim ve dili ayrılan dudaklarımdan arasından ağzıma girip sanki bir cevap arıyormuş gibi nazikçe dilime dokundu. Geri çekilip beni soluk soluğa, aynı tadı bir kez daha almaya hasret bıraktı.

“Tamam” diye soludum, sesimdeki yalvarma tınısından utanmıyordum. “Rol yapmaya son verebiliriz.”

Beni kaldırdı ve ben de bacaklarımı beline doladım. Beni, sertliğinin ucunu kasıklarımın arasındaki hassas pembe tenimde hissedebileceğim kadar yukarı kaldırmıştı.

Parmaklarımı omuzlarına batırdım ve ilk gece vücudumu sarsarak beni kendimden geçiren o his için kendimi hazırladım. Beni sadece iki santim indirerek son üç haftadır kurduğum her fanteziyi tatmin edecekti.

Ama kıpırdamadı bir şey bekliyordu.

Dudaklarımla kulağına dokundum ve az sonra söyleyeceğimin ve bunun yol açacaklarının beklentisiyle dudağımı ısırdım. “Rol yapmaya bir son verebiliriz, efendim.”

Thomas gevşedi ve sonra yavaş, kontrollü bir hareketle bedenimi aşağı indirdi. İçime girdiği an inledim ve aleti tamamen içime girip beni doldurana dek o yumuşak mırıltının dudaklarımdan kaçmasına izin verdim. Yanağımı sertçe yanağına bastırırken tırnaklarımı kalın omuzlarının etine batırdım. Az bir çabayla beni kaldırıp yeniden indirdi ve o da inledi.

“Siktir,” dedi sadece, gözleri kapalı.

Hamleleri daha da ritmik hale gelirken bedenimdeki her sinir ucunu olabilecek en harika, en baş döndürücü acıyla kavuruyordu. Ses çıkarmamak için çabalarken her geçen dakika boğuk iniltilerinin sesi daha da yükseliyordu.

“Bizim şey yapmamız... kahretsin,” dedi soluk soluğa.

“Sakın durma,” diye yalvardım.

“İçinde olmak fazla güzel,” diye fısıldadı beni yere indirirken.

Tam karşı çıkacakken beni çevirip duvara itti. Göğsümle avuçlarım boyaya yapışmıştı ve ben de sırttım.

Thomas elini yanağıma koydu ve bende ancak parmak uçlarını öpebilecek kadar yana döndüm. Sonra ağzımı açıp bir parmağını içeri sokmasına izin verdim. Geri çekilirken parmağını hafifçe emince içini çekti.

Başparmağını nazikçe çenem, boynum ve sonra da omzumda dolaştırdı. Oradan avucunu omurgam boyunca indirdi ve kalçalarımın kıvrımının üstünden aşır kasıklarımın arasına yerleşti. Bir bacağına nazikçe itip diğerinden ayırdı. Bacaklarımı seve seve açtım ve Thomas kalçalarımı tutup sertçe çekerken avuçlarımı duvara dayayıp kendimi hazırladım.

Eliyle aletine yön vererek yavaşça içime girdi. Dışarı çıkmadı. Bunun yerine kalçalarını daire şeklinde hafif hafif oynatarak onu kavramamın verdiği sıcak hissin tadını çıkardı.

Kalçamı bir eliyle tutup diğer eliyle ön tarafa uzandı ve tenimin en hassas yerlerine dokundu. Orta parmağını küçük daireler şeklinde oynattı ve sonra da kalçalarını geri çekti. Bana doğru ilerlerken inledi.

Öne eğilip kalçamı ona yapıştırdım ve Thomas'ın kalçalarımın istediği kadar derinine gömülmesine izin verdim.

Her hamlesiyle, kalın parmakları kasıklarımın batır beni hazzın sınırlarına götürüyorlardı. Dudağımı ısırardım ve kendime çılgınlık atmaya yasakladım ve tam tenimin üstünde ince bir ter tabakası oluşmaya başladığında aynı anda hazzın ötesine yuvarlandık.

On Sekizinci Bölüm

Cep telefonundan gelen o berbat sesi susturmak için Thomas'ın çıplak göğsünün üstünden uzandım. Hareketim geçen gece saatlerce sevişmemiz sonucu bacaklarımın arasının tahriş olup şiştiğini bana hatırlattı ve başımı kaslı karnına yaslayıp gözümün önünde beliren anılarla gülümsedim.

Thomas gerindi bacakları yatak için fazla uzundu. Kıpırdanırken çarşaf lar hışırdadı ve ben de etrafım çocukluktan kalma süs eşyaları ve ganimetlerle çevrili yatakta yatmaya devam ederek parmaklarımı yumuşak teninin üstünde gezdirdim.

Uykulu gözlerle bana bir bakış attı ve gülümsedi. Yüz yüze gelinceye kadar beni kendine çekti ve sonra da her iki kolunu da omuzlarıma dolayıp yüzünü boynuma gömdü.

Başının tepesini öptüm ve mutlak bir tatminle mırıldandım. Daha önce hiç kimse yanıldığım için kendimi bu kadar iyi hissetmemi sağlamamıştı.

"Günaydın bebeğim," dedi Thomas, sesi zorlanıyormuş gibi boğuk geliyordu. Tel tel olup yüzüme yapışmış saçlarını dikkatle çekerken ayaklarını ayaklarıma sürttü. "Büyük ihtimalle varsayımda bulunmamam lazım ama kariyeriyle evli bir kadın olduğuna göre..."

“Evet,” dedim. “Doğum kontrolü sağlam ve daha beş yıl geçerliliği var.”

Yanağımı öptü. “Sadece emin olmak için sormuştum. Geçen gece biraz kendimi kaptırmış olabilirim.”

“Şikâyetçi değilim,” dedim yorgun bir gülümsemeyle. “Uçağımız dört saat sonra kalkıyor.”

Yeniden gerindi, bir kolu hâlâ boynuma sarılıydı. Beni kendine çekip alnımı öptü. “Eğer bu hafta sonu bu kadar önemli olmasaydı bütün gün yataktan çıkmama izin vermezdim.”

“Bunu San Diego’ya dönünce yapabiliriz.”

Beni sıktı. “Bu nihayet müsait olduğun anlamına mı geliyor?”

Ben de ona sarıldım. “Hayır,” dedim, tepkisine gülele. “Biriyle beraberim.”

Thomas gözlerime bakmak için başını yeniden yastığa bıraktı. “Geçen gece Camille’le konuşurken şunu fark ettim... o ilişkiler yürümemişlerdi ama bunun sebebi iş değildi. Bunun sebebi kendimizi o ilişkilere yeterince vermemiş olmamızdı.”

Onu süzdüm, şüphelenmiş gibi yapıyordum. “Kendini bana veriyor musun peki?”

“Sessiz kalma hakkımı kullanıyorum ama sadece cevabımla seni korkutup kaçırmamak için.”

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim.

Saçlarına dokundu. “Bu haline bayılıyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Hadi oradan.”

“Son derece ciddiym. Seni hiç bu kadar güzel görmedim ve bu da hafife alınacak bir laf değil. Seni ilk gördüğümde... demek istediğim bar taburemde otururken sana bakıp yüzünü gördüğüm anda paniğe kapıldım, nasıl olacak da dikkatini çekeceğim diye merak ettim ve

sonra da bir defa dikkatini çekince nasıl üzerimde tutacağımı düşünüp endişelendim.”

“Ertesi gün iş yerinde dikkatimi çektin.”

Thomas utanmış gibi duruyordu. “Çok sık sürprizlerle karşılaşmıyorum. Büyük ihtimalle normalden de fazla götlük yaptım, insanların öğrenmesini engellemeye çalışıyordum ve o anda seni tehlikeye atmış olduğum dank etti —”

Parmağımla dudaklarına dokundum ve sonra da istersem onu öpebileceğim aklıma geldi. Anında bu fırsatı kullandım. Dudakları yumuşak ve sıcaktılar ve bir türlü kendimi çekemiyordum ama bunu yapmayı denediğimde bile Thomas elini yanağıma koyup dilimle dilini okşarken ayrılmama izin vermedi.

Tanrım, o mükemmelliğin ta kendisiydi. Onun tadını çıkarma iznini bu kadar geç verdiğim için kendimi azarladım.

Beni nihayet bıraktığında sadece birkaç santimetre çekilip dudaklarını dudaklarıma sürttü. “Hep sabahları kolay uyanan bir insan olmuştumdur ama sen içindeyken yataktan nasıl kalkabileceğim hakkında en ufak bir fikrim yok.”

“Tommy!” diye seslendi Jim alt kattan. “Kıçını kaldırıp aşağıya gel ve annenin omletlerinden yap!”

Thomas gözlerini kırpıştırdı. “Az önce aklıma bir fikir geldi.”

Üstüme bol bir kolsuz tişört geçirip altına da uzun bir etek giydim. Thomas V-yaka beyaz bir tişörtü üstüne geçirip altına da haki renkli bir avcı şortu geçirdi.

Ellerini ovuşturdu. “Siktir, çok soğuk,” deyip kollarını spor ceketine soktu. “Ama Charlotte Amalie’de uçaktan inince de kıçımdan ter damlamasını istemiyorum.

“Benim de aklıma aynı şey geldi,” dedim süveterimi çekerek.

“Ya aslında şeyim olacaktı...” Dolabını açıp askıya asılı bir şey çıkardı ve bana fırlattı.

Üstüne lacivert harflerle ESU WILDCATS yazılı, gri, kapüşonlu svetsörtü tutup kaldırdım. Tam erkek işiydi. “Bunu ne zaman giyyordun? Emeklerken mi?”

“Üniversite birdeyken. İstersen senin olsun.”

Süveterimi çıkarıp svetsörtünü giydim ve bunu yaptığım için içim içime sığmayınca kendimi aşırı derecede aptal hissettim. Valizlerimizden çıkardığımız birkaç şeyi geri koyduk ve sonra da Thomas valizleri alt kata indirirken ben de saçlarımı fırçalayarak sevişirken dolanan telleri birbirinden ayırdım. Yatağı yapıp kirli çamaşırları topladım ama ayrılmadan önce odaya son kez, hasretle baktım. Artık her nasıl olacaksa olsun, burası geleceğimizin başladığı yerdi.

Merdivenden indim ve ocağın başında duran Thomas’a sırtıttım, babası tuzla karabiberi tutuyordu.

Jim omzunu silkti. “Tommy hariç kimse Diane gibi omlet yapamıyor, o yüzden fırsatını buldum mu kaçırmıyorum.”

“Bir gün mutlaka benim de denemem lazım,” dedim Thomas dönüp bana göz kırpınca daha da kocaman sırtarak. “Çamaşır odası nerede?”

Jim baharatları tezgâhın üstüne koydu ve kollarını açıp yanıma geldi. “Bana bırak.”

Jim’e o havluları verirken kendimi tuhaf hissettim. Esasen hayatımın en iyi sevişmesini yaşamadan önce Thomas’la üstümüzde bir tek onlar olduğu için, ama karşı çıkmak ya da açıklama yapmak istemiyordum, dolayısıyla çamaşırları kendisine teslim ettim.

Thomas'ın yanına gittim ve kollarımı beline doladım, "Yemek pişirebildiğini bilseydim üst katta daha çok zaman geçirirdim."

"Hepimiz yemek yapmasını biliyoruz. Annem bana öğretti. Ben de çocuklara."

Tavadaki yağ sıçrayıp elime geldi. Hızla elimi çekip salladım. "Ay!"

Thomas ıspatulayı tezgâha bıraktı. Elimini ellerine alıp inceledi. "İyi misin?" diye sordu.

Başımınla onayladım.

Parmaklarımı dudaklarına kaldırdı ve dördünü de nazikçe öptü. Onu izlerken burada, ofiste olduğu adamdan ne kadar farklı olduğunu görmek bende huşu uyandırmıştı. Onu mutfakta yemek yapıp elimi öperek iyileştirmeye çalışırken görseler inanmazlardı.

"Sen de çocuklardan birisin," dedim omletin ne âlemde olduğuna bakmak için döndüğünde.

"Yıllardır ona bunu anlatmaya çalışıyorum," dedi Jim koridordan dönerek. "Onu Trenton'u anaokulunun ilk günü giydirdirken görmeliydin. Tıpkı anneleri gibi telaş yapmayı ihmal etmedi."

"Onu bir gece önce yıkamıştım ama o uyandığında yine kirlenmişti." Thomas suratını astı. "Otobüse gitmeden önce yüzünü dört defa silmem gerekmişti."

"Onlara bakmayı hiç aksatmadın. Fark etmediğimi sanma," dedi Jim, sesinde hafif bir pişmanlık tınısıyla.

"Fark ettiğini biliyorum baba," dedi Thomas, bu konuyu konuşmaktan rahatsız olduğunu belli ederek.

Jim kollarını şiş göbeğinin üstünde kavuşturdu, bir defa Thomas'ı işaret etti, sonra da parmağıyla ağzına dokundu. "Trav'in ilk gününü hatırlıyor musun? Shepley'i ağlattığı için hep birlikte Johnny Bankonich'i eşek sudan gelinceye kadar dövmüştünüz."

Thomas poflayıp güldü. "Hatırlıyorum. Gereğinden fazla çocuğun gözü ilk defa Maddox kardeşler tarafından morartıldı."

Jim'in yüzünde gururlu bir gülümseme belirdi. "Çünkü siz birbirinizi kolladınız."

"Evet, öyle yaptık," dedi Thomas, tavadaki omleti kat-larken.

"Bir aradayken çözemeyeceğiniz hiçbir sorun yoktu," dedi Jim. "Kardeşlerinden birini pestilini çıkarana kadar döverdün ve sonra da senin kardeşini dövmeğe gülen olursa gidip onu kardeşine gülüyor diye pestilini çıkara-na kadar döverdün. Yaptığınız hiçbir şey birbiriniz için sa-hip olduğunuz anlamı değıştirmek. Bunu sakın unutma oğlum."

Thomas uzun uzun babasına baktıktan sonra boğazını temizledi. "Teşekkürler baba."

"Güzel bir kız arkadaşın var ve senden daha zeki oldu-ğunu düşünüyorum. Bunu da sakın unutma."

Thomas, Jim'in omletini bir tabağa koyup ona verdi.

Jim, Thomas'ın omzunu sıvazlayıp tabağıyla beraber yemek odasına gitti.

"Sen de bir tane ister misin?" diye sordu Thomas.

"Ben sadece havaalanında bir kahve içmeyi düşünüy-
yorum," dedim.

Thomas küçümseyici bir gülümsemeyle bana baktı. "Emin misin? Çok pis omlet yapıyorum. Yumurta sev-
mez misin?"

"Severim. Sadece daha bir şey yemek için çok erken."

"Güzel. Bu da bir ara sana bundan yapabileceğim an-
lamına geliyor. Camille yumurtadan nefret ederdi..."
Söylediklerinden anında pişman olup suskunlaştı. "Ne
diye böyle salakça bir laf ettim bilmiyorum."

“Onu düşündüğün için olabilir mi?”

“Bir anda aklıma geliverdi.” Etrafına bakındı. “Burada olmanın bana tuhaf bir etkisi oluyor. Sanki iki kişiymişim gibi hissediyorum. Sen de annenle babanın evindeyken kendini farklı hissediyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Ben gittiğim her yerde aynıyım.”

Thomas bunu düşünüp aşağıya baktı ve başıyla onayladı. “Tahminen yola çıkmamız lazım. Gidip Taylor’a bakayım.”

Yanağımı öpüp sola döndü ve koridorda ilerledi. Ağır ağır yemek odasına gittim ve Jim’in yanına bir sandalye çekip oturdum. Duvarlar poker fişleri ve insanlarla poker oynayan köpekleri gösteren resimlerle dekore edilmişti.

Jim sessizlik içinde, yüzünde duygusal bir ifadeyle omletin tadını çıkarıyordu. “Bir yemeğin bana karımı hatırlatabilmesi çok tuhaf. Acayip iyi bir aşçıydı. Acayip iyi. Thomas onun omletlerinden birini yaptığında sanki o hâlâ buradaymış gibi oluyor.”

“Onu özleyiyor olmalısın, özellikle de bugün gibi günlerde. Uçağın ne zaman kalkıyor?”

“Ben daha geç gidiyorum. Trent ve Cami’yle aynı uçaktayız. Tyler de öyle. Hepimiz aynı uçaktayız.”

Cami. Thomas’ın ona neden böyle demediğini merak ettim.

“Hepimizin havaalanına aynı arabayla gidebilmemiz iyi oluyor.”

Thomas’la Taylor, sokak kapısının önünde duruyorlardı.

“Geliyor musun bebeğim?” diye seslendi Thomas. Ayağa kalktım. “Akşama görüşürüz Jim.”

Bana göz kırptı ve ben de aceleyle kapıya gittim. Thomas kapıyı Taylor ve benim için açık tuttu ve sonra da hep beraber Travis'in arabasına yürüdük.

Şafağa daha iki saat vardı ve Eakins kasabasının tamamı hâlâ uyuyor gibiydi. Duyabildiğimiz tek ses çimenlerin üstündeki donmuş çiyin ayakkabılarımız altında çıtırdamasıydı.

Ellerimi svetşörtün ön cebine sokup titredim.

"Pardon," dedi Taylor önce kapıları sonra da bagaj kapağını açmak için arabanın kumandasına bastıktan sonra.

Thomas benim için arka kapıyı açtıktan sonra valizleri bagaja götürdü.

"Arabayı ısıtmış olmalıydım," dedi Taylor açık kapısının yanında dururken.

"Evet, o iyi olurmuş," dedi Thomas, önce bizim sonra da Taylor'un valizlerini yüklerken.

"Dün gece uyuyamadım. Faly'n gelmeyecek diye kafayı yiyorum."

Taylor direksiyonun başına geçip Thomas'ın içeri girmesini bekledi.

Arabayı çalıştırdı ama babasının evinin içine girmesinler diye farları yakmak için yola çıkana kadar bekledi. Bilinçdışı yaptığı tatlı jesti beni gülümsetti.

Konsoldaki ışıklar Thomas'la Taylor'un yüzlerinin soluk yeşil bir ışıltıyla parlamasına neden oluyordu.

"Gelecektir," dedi Thomas.

"Ona bardaki hatundan bahsetmeyi düşünüyorum," dedi Taylor. "Durmadan içimi kemiriyor."

"Bu kötü bir fikir," dedi Thomas.

"Sence ona söylememeli mi?" diye sordum.

"Eğer onu elinden kaçırmak istemiyorsa hayır."

"Onu aldatmadım," dedi Taylor. "Beni terk etmişti."

Thomas ona sabırsızlıkla baktı. "Senden ayrılmış olmasını umursamayacaktır. Senin evde oturup onu geri kazanmanın yolları üstüne düşünüyor olman gerekiyor."

Taylor başını iki yana salladı. "Tam da onu yapıyorum ama sonra delirecekmişim gibi geldi, ben de San Diego'ya bir bilet aldım."

Thomas başını iki yana salladı. "Siz salaklar reddedildiğiniz anda gidip biriyle yatmamanız gerektiğini ne zaman öğreneceksiniz? Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlamayacak. Öyle durumlarda zaman dışında hiçbir şey size iyi gelemesin."

"Sana iyi gelen de bu mu oldu?" diye sordu Taylor.

Nefesim kesildi.

Thomas başını çevirip bana baktı. "Belki de şu an bunu konuşmak için iyi bir zaman değildir Taylor."

"Affedersin, ben sadece... bilmem gerekiyor, eğer gelmezse diye. Bir daha öyle hissedemem abi. Ölüm gibi bir histi. Liis, birini nasıl unutursun, bir bilgin var mı?"

"Ben, eee... daha hiç kalbim kırılmadı."

"Gerçekten mi?" diye sordu Taylor, dikiz aynasından bana bakarak.

Başımınla onayladım. "Lisede çok kimseyle çıkmadım ama bundan kaçınmak mümkün. Davranışları gözlemleyip herhangi bir ilişkinin sonunun geldiğini gösteren belirtileri tespit etmek mümkün. Riski hesaplamak o kadar da zor değil."

"Oha," dedi Taylor, Thomas'a bakarak. "Bununla işin iş senin."

"Liis'in bunun matematikle bir ilgisinin olmadığını anlaması lazım," dedi Thomas gülümseyerek. "Aşk, tahminler ya da davranışsal belirtilerle ilgili değildir. Sadece olur ve senin, onun üstünde bir kontrolün yoktur."

Suratımı astım. Son üç haftada Thomas'ın tarif ettiği şeyi az da olsa deneyimlemiştim ve bunun alışmam gereken bir şey olduğu gitgide netleşiyordu.

"Demek hep sana fazla bir şey hissettirmeyen adamlarla çıktın," dedi Taylor.

"Kesinlikle kendimi... verdiğim kimse olmadı."

"Şu anda veriyor musun peki?" diye sordu Taylor.

Arkasından bile Thomas'ın yüzündeki sırtıtmayı görebiliyordum.

"Pis işlerini küçük kardeşine mi yaptıracaksın?" diye sordum.

"Sadece soruya yanıt ver," dedi Thomas.

"Kendimi veriyorum," dedim.

Taylor'la Thomas bakiştılar.

Sonra da Thomas bana döndü. "Eğer içini rahatlatırsak bilmeni isterim ki gerekli hesapları yaptım ve kalbini kırmayacağımdan yüzde yüz eminim."

"Ha," dedi Taylor, "entelektüel ön sevişme. Ne halattan bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok ama şu anda biraz rahatsız oldum."

Thomas, Taylor'un başının arkasına bir şaplak attı.

"Hey! Bu yolculukta şoförü istismar etmek yasaktır!" dedi başının arkasını ovarken.

Uçak güneş doğduktan hemen sonra havalandı. Bu yolu uçakla gitmek inanılmaz olmuştu, çünkü sabah soluğumuzu görebiliyorduk ve sadece açık havada olmak tenimizi acıtiyordu ama öğleden sonra üstümüzde ne var ne yoksa çıkarıyor ve yüzümüzü Karayipler'in parlak güneşinden korumak için güneş kremi sürüyorduk. Thomas

kayan cam kapıyı açıp Travis'le Abby'nin evliliklerini tazeleyecekleri Ritz-Carlton'un ikinci katındaki odamızın balkonuna çıktı.

Thomas'ı takip edip ellerimi korkuluğa dayadım ve aşağıdaki manzarayı gözden geçirdim. Otelin arazisinin bakımı kusursuz yapılmıştı ve bin bir çeşit ses ve görüntü vardı. Kuşlar birbirlerine sesleniyorlardı ama onları göremiyordum. Puslu havada her nefes çabalamayı gerektiriyordu ama benim hoşuma gitmişti.

"Güzel bir yer," dedim. "Ağaçların arasından bak. Okyanusu görebiliyorsun. Büro'nun bir ofisi olsa buraya taşınmaya bir an bile tereddüt etmezdim."

"Emekli olunca gelmek her zaman mümkün," dedi Thomas.

Başımı kaldırıp ona baktım.

İrkildi. "Fazla mı dürüst oldu?"

"Yaptığın bu muydu sence?"

Omzunu silkti. "Sadece yüksek sesle düşünüyordum." Yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi ve sonra da odaya döndü. "Bir duş alıp çıkacağım. Dügün doksan dakika sonra."

Manzaraya bir kez daha bakmak için arkama döndüm ve tuzlu, aşırı nemli havayı içime çektim. Onunla bir ilişki yürütmeyi denemeyi daha yeni kabul etmişim ve o şimdiden hayatımızın geri kalanından bahsetmeye başlamıştı.

Thomas'ın peşinden odaya girdim ama o çoktan duşu girmişti. Kapıyı vurunca açtı.

"Söyleme," dedi Thomas saçını durularken.

"Neyi söylemeyeyim?"

"Söylemek üzere olduğun şeyi. Aşırı analiz ediyorsun."

Suratımı astım. "Benim kişiliğimin bir parçası bu. Bu yüzden işimde iyiyim."

"Ve ben de bunu kabul ediyorum. Kabul etmediğim bunu beni itmek için kullanman. Ne yaptığını biliyorum."

Aynı anda üstüme çullanan öfke, aşağılanmışlık ve yıkılmışlık hislerinin altında ezildim. "Ve ben de insanların aslında kim olduklarını anlama konusunda yetenekli olsan da bu yeteneğinin benim üstümde hiçbir işe yaramadığını ve kendi üstünde de zaten hiç kullanmadığını kabul ediyorum."

Yanıt vermedi.

"Thomas?"

"Bunu daha önce konuşmuştuk."

"Taylor'ın bu sabah söylediği, birini nasıl unutabileceğin—"

"Hayır Liis."

"Ne soracağımı bilmiyorsun bile."

"Evet, biliyorum. Seni Camille'i unutmak içi kullanıp kullanmadığımı bilmek istiyorsun. Cevabım hayır."

"O halde nasıl oldu da onun üstesinden geldin? Eski-den hâlâ onunla yaşadıklarının anısıyla cebelleşiyordun."

Bir an için sessiz kaldı ve suyun başından yüzüne akmasına izin verdi. "Birini sevmeyi öyle bir anda durduramazsın. Daha önce hiç âşık olmadıysan sana nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum."

"Daha önce hiç âşık olmadığımı da kim söyledi?"

"Sen söyledin, daha önce hiç kalbinin kırılmadığını söylediğinde."

"Dünyada âşık olup da kalbi kırılmamış olan bir sürü insan var."

"Ama sen onlardan biri değilsin."

İrkildim. "Sen onu geride bırakabildin mi?"

Tereddüt etti. "Açıklaması güç."

"Bu evet ya da hayır ile yanıtlanacak bir soru."

Yüzünü silip kapıyı açtı. "Bebeğim, onuncu defa söylüyorum... onunla olmak istemiyorum. Ben seni istiyorum."

"Trent araya girmiş olmasa hâlâ onunla beraber mi olacaktın?"

Oflayıp bıkkınlıkla iç çekti. "Bir ihtimal. Bilmiyorum. Konuştuğumuz gibi California'ya taşınmış olup olmamasına bağlı bu."

"Beraber yaşamayı mı düşünüyordunuz?"

İçini çekti. "Evet. Anlaşılan kafan rahatlayana ve bazı şeyler hakkında kendini daha iyi hissedene kadar bu konu üstünde daha çok konuşmamız gerekiyor ama şu anda törene hazırlanmamız lazım. Tamam mı?"

"Tamam. Ama... Thomas?"

"Efendim?"

"Muallakta kalmış duyguları hiçbir zaman kabul etmeyeceğim."

Bana hüznü gözlerle baktı. "Bunu yapma. Emekli olunca buraya taşınmaktan bahsettiğim için özür dilerim. Fazla erken oldu. Paniğe kapılmana neden oldum. Anlıyorum."

"İçinde bulunduğum durum bu değil. Bu bir süredir devam ettiğimiz bir konuşma."

"Bunun farkındayım."

Ona öfkeyle baktım.

"Liis..." dudaklarını birbirine bastırıp söylemek üzere olduğu şeyi tuttu. Birkaç saniye sonra yeniden konuşmaya başladı. "Bir yolunu buluruz. Sen sadece benimle beraber biraz sabret."

Başım la onayladım, o da küçük bir gülümsemeyle bana bakıp düşün kapısını kapattı.

“Thomas?” dedim.

Kapıyı yeniden açtı, çileden çıkmaya başladığı yüzünün kararmasından belliydi.

“Ben sadece... seni incitmek istemiyorum.”

Gözleri yumuşadı. Yaralanmış gibi göründü. “Sen incinmek istemiyorsun.”

“Kim ister ki?”

“Duyacağın mutlulukla riski karşılaştırmam lazım.”

Başımla onayladım ve düşünü bitirebilmesi için yanından ayrıldım. Bitki örtüsü de okyanus da odanın ortasından bile görülebiliyordu ve ben de şu anki endişelerim, geleceğimiz ve aradaki her şeyi unutmaya çalıştım.

Kendimi yatağa atıp iki kere zıpladım. Saçmalıklarıma karşı bu kadar güçlü bir kalkanı olan biriyle beraber olmak sarsıcıydı. Daha ben ne yaptığımı anlamadan Thomas kaçmak için bahane aradığımı fark edip yüzüme çarpmıştı.

Biri kapıya vurdu. Etrafıma bakındım, hangi odada olduğumuzu birisine söyleyip söylemediğimizi bile bilmiyordum. Kapıya gidip delikten dışarı baktım. Kanım aynı anda hem buz kesti hem de kaynamaya başladı.

Aman. Tanrım.

On Dokuzuncu Bölüm

Başka ne yapacağımı bilemediğim için zinciri kaydardım ve gülümseyerek kapıyı bütün gücümle çekip açtım. "Selam."

Camille tereddüt etti. Lacivert straplez kokteyl elbisesinin dikiş yerlerinde çok az sim vardı. En ufak kıpırdanmasında bile kumaş ışığı yansıtıp her hareketini vurguluyordu. Kollarındaki boyama kitaplarından fırlamış gibi rengârenk dövmelerle uyumsuz olmasın diye sade bir kıyafet giymek zorunda kaldığını düşündüm.

"Şey, aa... bizimkiler Shepley'le America'nın odasında hazırlanıyorlar. Fotoğraf da çekiyorlar."

"Tamam," dedim kapıyı yavaşça itip kapatarak. "Onu haberdar ederim."

Camille elini kapıya koyup kapanmasını engelledi. Ona öyle bir bakış attım ki anında elini çekip korumak istemişçesine diğer eliyle tuttu. Parmak boğumlarına varana dek kollarının dövmelerle kaplı olduğu düşünülürse bir barda çalışıyor olması en azından serseri görüntüsünün onun için bir sıkıntı oluşturmayacağı izlenimi veriyordu. Camille benden bir baş daha uzundu, dolayısıyla ürkmüş gibi davranmasının bir anlamı yoktu.

"Siktir, özür dilerim," dedi. "Ben sadece..."

Bir şeyler biliyor. "Buraya onu görmeye mi geldin?" diye sordum.

"Hayır! Yani demek istediğim, evet, ama düşündüğün gibi değil." Başını iki yana sallayınca usturayla kesilmiş saçlarının uçları da tedirgin olmuş gibi titrediler. "Burada mı?"

"Duşta."

"Ha." Dudağını ısırp ben hariç her yere baktı.

"Daha sonra uğramak ister misin?"

"Ben... otelin arazisinin öbür ucundaki diğer binadayım."

Onu bir anlığına inanamayarak izledim. Ve kendisine o anda söylemeyi isteyebileceğim son şeyi söyleyip, "İçeri gelmek ister misin?" diyerek odamıza davet ettim.

Mahçup mahçup gülümsedi. "Sorun olmayacaksa. Emrivaki yapmak istemem."

Kapıyı sonuna kadar açtım ve o da içeri girdi. Yatağın üstüne tam olarak az önce benim oturduğum yere oturunca göğsümü cehennem ateşi sarmış gibi hissettim. Hiç çaba harcamadan sinirlerimi altüst edebilmesinden nefret ediyordum.

Duş kapandı ve neredeyse anında banyonun kapısı açıldı. Küçük bir buhar bulutunun ardından üstünde sadece gevşek bir şekilde belinde tuttuğu havluyla Thomas geldi. "Bebeğim şeyi gör..." Önce Camille'yi gördü ve ardından gözleri beni aradı. "Tıraş bıçağımı?"

Başımla onayladım. Camille'i gördüğünde yüzünde oluşan şok ve rahatsızlık çok az da olsa bir tatmin duygusu vermişti, tabii bana hitap etmek için kullandığı sevgi nidası da. Aynı anda bu kadar çocuksu olduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Bu sabah valizinin iç cebine koymuştun." Birkaç adım atıp valizinin yanına gittim ve karıştırmaya başladım.

"Bir tişörtle şort da verebilir misin?" diye sordu.

Kapıyı kapattı ve istediklerini bulunca ben de ona katıldım.

Thomas tişörtü, şortu ve tıraş bıçağını benden aldı ve aşağı eğildi. "Burada ne yapıyor?" diye tısladı sessizce.

Omzumu silktim.

Camille'in oturduğu yöne doğru, duvara baktı. "Bir şey söylemedi mi?"

"Erkeklerin Shepley'in odasında hazırlandıklarını ve sonra da hep birlikte fotoğraf çekileceğinizi söyledi."

"Peki... o zaman niye hâlâ burada?" Yüzündeki tiksinti dolu ifade kendimi daha da onaylanmış hissetmemi sağladı.

"Söylemedi. Sadece içeri gelmek istedi."

Thomas bir defa başıyla onayladı ve eğilip yanağımı öptü. "Ona bir dakikaya çıkacağımı söyle."

Dönüp kapının kulpunu tuttum ama Thomas beni kavrayıp gerisin geri çevirdi, yanaklanımı ellerine aldı ve dudaklarıyla dudaklarıma saldırdı.

Beni bıraktığında soluk soluğaydım ve başım dönüyordu. "Bu da neydi?" diye sordum.

Ofladı, "Ne diyeceğini bilmiyorum. Sadece senin canının sıkılmasını istemiyorum."

"Neden onu dışarı çıkarmıyorsun?" diye teklifte bulundum.

Başını iki yana salladı. "Aynı odada olduğumuzu biliyordu. Eğer benimle konuşmak istiyorsa diyeceklerini senin önünde dile getirebilir."

"Sadece... kıpırdanmayı bırak. Dehşete kapılmış gibi görünüyorsun."

Havlusunu bırakıp tişörtü üstüne geçirdi.

Odaya döndüm. "Bir dakikaya çıkıyor."

Camille başıyla onayladı.

Köşedeki sandalyeye oturdum ve etrafta okunabilecek ne varsa diye bakıp en yakınimdakine uzandım.

"Bu güzel bir oda," dedi Camille.

Etrafıma bakındım. "Evet, öyle."

"Sana smokinleri getirdiklerini söylediler mi? Onunki dolapta olmalı."

"Ona söylerim."

Thomas banyodan çıkar çıkmaz Camille ayaklandı.

"Selam," dedi Thomas.

Camille gülümsedi. "Selam. Eee, şey... erkekler Shep'in odasındalar."

"Duydum," dedi Thomas sadece.

"Ve smokinin de dolapta."

"Teşekkür ederim."

"Ben, eee... bir dakikalığına konuşabiliriz diye ummuştum," dedi.

"Ne hakkında?" diye sordu Thomas.

"Dün gece... ve diğer şeyler." Az önce Thomas'ın olduğu kadar dehşete kapılmış görünüyordu.

"Geçen gece konuşacağımızı konuştuk. Söylemek istediğin başka bir şey mi var?" diye sordu Thomas.

"Acaba biz..." diyerek koridoru işaret etti.

"Çıkmazsak Liis'e saygısızlık etmemiş oluruz diye düşünüyorum."

Camille bana baktı, içini çekti ve metalik siyah ojesiyle oynamaya başladı.

"Gerçekten de mutlu görünüyorsun," dedi aşağıya bakarak. "Kardeşlerin eve dönmeni istiyorlar T.J." Thomas yanıt vermeyince başını kaldırıp ona baktı. "Aramızda bir tuhaflik olmasını istemiyorum. Uzak durmanı istemiyorum. Dolayısıyla umuyordum ki... artık çok da mutlu görüldüğüne göre... bizi daha sık ziyarete gelmeyi düşünebilir misin? Abby, Liis, Falyn ve benim ortak bir cephe

oluşturmamız lazım." Sinirli sinirli kıkırdadı.

"Siz Maddox erkekleriyle baş etmesi çok zor ve ben sadece... geçinip gitmek istiyorum."

"Tamam," dedi Thomas.

Camille'nin yüzü parlak bir kırmızı oldu ve ben de hissettiğim duygudaşlık yüzünden içimden kendime sayıp döktüm.

"Sen değişmişsin, T.J. Bunu herkes görebiliyor."

Thomas konuşmaya başladı ama Camille sözünü yarıda kesti. "Yo, ben çok sevindim böyle olmana. Hepimiz çok sevindik. Artık hep olman gereken adamsın ve benimle kalmış olsaydın bunu yapmış olabileceğinden emin değilim."

"Ne demeye çalışıyorsun, Camille?" diye sordu Thomas.

Camille irkildi. "Liis'in üniversitede çalışmadığını biliyorum."

Ağzım açık kalınca elini kaldırdı. "Sorun değil. Sakladığım ilk sır olmayacak." Kapıya gidip kulpunu çevirdi. "İkiniz için de öylesine mutluyum ki bilemezsin. Sen tam onun ihtiyacı olan kişisin. Ben sadece... Partideki tartışmanızı duydum ve en azından bir defa sohbet etmiş olsak iyi olur diye düşündüm. Bunu arkamızda bırakmamız lazım T.J., bir aile olarak ve Liis de bunun büyük bir parçası."

Thomas yanımda durup gülümsedi. "Uğradığın için teşekkürler. Daha sık ziyaret etmek için çaba harcayacağız, tabii işlerimiz el verdiği ölçüde."

Thomas'a bir bakış attım.

"Tamam. Törende görüşürüz," dedi çıkıp kapıyı kapatmadan önce.

Panik halinde, "Konuşacak mı?" diye sordum.

“Hayır. Ona güveniyorum.”

Oturup ellerimle yüzümü kapadım ve yaşaran gözlerimin yandığını hissettim.

“Ne oldu?” diye sordu Thomas önümde diz çöküp dizlerime dokunarak. “Konuş benimle, Liis.” Omuzlarımla titrediğini görünce durakladı. “Sen... ağlıyor musun? Ama ağlama. Neden ağlıyorsun?” Son kelimeleri kesik kesik telaffuz etmişti, belli ki halim onu sarsmıştı.

Islak gözlerimle ona baktım. “Ben berbat bir gizli ajanım. Senin kız arkadaşınken bile kız arkadaşın rolünü yapamıyorsam, resmi olarak beceriksizim demektir.”

Gülüp yanağıma dokundu. “Tanrım, Liis. Tamamen farklı bir şey söyleyeceğini sanmıştım. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.”

Burnumu çektim. “Ne söyleyeceğimi düşündün?”

Başını iki yana salladı. “Fark etmez. Camille’in ajan olduğunu anlamasının tek nedeni benim ajan olduğumu biliyor olması.”

“Anthony de anlamıştı.”

“Anthony hafta içi her gece ajanlara hizmet veriyor. Çok fazla federal ajan gittiği için çevrede oturanlar o mahalleye Kartal Yuvası diyorlar.” Başparmaklarıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi ve ardından dudaklarıyla dudaklarıma dokundu. “Sen beceriksizin teki değilsin. Beceriksizin tekine asla bu kadar fena âşık olmazdım.”

Gözlerimi kırpıştırdım. “Bana âşık mı oluyorsun?”

“Çoktan oldum bile. Kaderin ağlarına yakalandım.”

Ben sessizce kıkırdarken ela gözlerindeki yeşil kısımlar parlıyordu.

Başparmağıyla altdudağıma dokundu. “Gitmek zorunda olmamayı istedim. Seninle bir sahile gidip bir hamağa uzanmayı çok istedim.”

Camille haklıydı. Thomas değişmişti, barda tanıştığım adamla kıyasladığımda bile görebiliyordum bunu. Gözlerindeki karanlık tamamen kaybolmuştu.

“Resepsiyondan sonraya ne dersin?”

Thomas başıyla onaylayıp bana bir veda öpücüğü verirken dudakları dudaklarımın üstünde oyalandı.

“Anlaştık,” diye fısıldadı. “Nikâh kıyılana dek seni görmeyeceğim ama babam ön sırada senin için bir yer tutacak. Camille, Falyn ve Ellie’nin yanında oturacaksın.”

“Ellie de kim?”

“Ellison Edson. Tyler’in arkadaşı. Tyler cilalı taş devrinden beri onun peşinden koşuyor.”

“Cilalı taş devrinden beri mi? Seni biraz daha koşturmalıymışım. İşini fazla kolaylaştırdım.”

Thomas’ın gözlerinde hınzır bir ifade belirdi. “Federaller adamın peşinden koşturmaz, doğrudan avlar.”

Gülümsedim. “Hadi git artık.”

Zıplayarak ayağa kalktı ve odanın diğer tarafına yürüdü. Çoraplarını bir çift parlak düğün ayakkabısının içine tıktırdıktan sonra dolapta, plastik kılıfının içinde asılı duran smokini aldı ve askının halkasını tutup smokini omzundan arkaya sallandırdı. “Yakında görüşürüz.”

“Thomas?”

Elini kapıya dayayıp durdu ve başını yana çevirip konuşmamı bekledi.

“Saatte yüz seksen kilometreyle gidiyormuşuz gibi hissediyor musun?”

Omzunu silkerken ellerindeki şeyler de omuzlarıyla aynı anda yükseldi. “Umurumda değil. Üstüne fazla kafa yormamaya çalışıyorum. Zaten sen bunu ikimiz için de yapıyorsun.”

“Aklım frene basmamız gerektiğini söylüyor. Ama aslında bunu istemiyorum.”

“İyi,” dedi. “Bunu kabul edebileceğimi sanmıyorum.” Gülümsedi. “Bir sürü yanlış yaptım, Liis. Seninle olmak onlardan biri değil.”

“Bir saat sonra görüşürüz,” dedim.

Kapının kulpunu çevirip dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Sandalyede arkama yaslanıp aşağıya kaydım ve derin bir nefes alıp bu defa durumu aşırı analiz etmemeye çalıştım. Mutluyduk ve o haklıydı. Neden olduğunun bir önemi yoktu.

Travis, Abby’yi kollarına alıp onu öperken biraz arkaya yasladı. Hepimiz alkışladık ve Thomas gözlerime bakıp göz kırptı.

Abby’nin duvağı Karayip rüzgârında uçuştı ve ben de bir resim çekmek için cep telefonumu çıkardım. Bir yanımda Camille ve diğer yanımda da Falyn aynı şeyi yapıyorlardı.

Travis, Abby’yi sonunda doğrulttuğunda Maddox kardeşler ve Shepley tezahürata başladılar. America, Abby’nin hemen yanında durmuş bir elinde gelinin buketini tutarken diğer eliyle de gözyaşlarını siliyordu. Tıpkı onun gibi gözlerini kurulayan annesini işaret edip güldü.

“Sizlere Bay ve Bayan Travis Maddox’u takdim ederim,” dedi rahip, sesini rüzgâr, okyanusun dalgaları ve tezahüratlar üstünden duyurmaya çalışırken zorlanıyordu.

Travis, Abby’nin kameriyenin basamaklarından inmesine yardımcı oldu ve gelin yolunun sonuna kadar yürüyüp ağaç ve çalılardan oluşan bir duvarın ardında gözden kayboldular.

"Bay ve Bayan Maddox, Sails restoranında akşam yemeği ve resepsiyon için kendilerine katılmanızı rica ederler. Bu en mutlu günümüzde aramızda olduğunuz için teşekkür ederiz derken onlar adına konuşuyorum."

Başını bir defa aşağıya doğru sallayınca herkes ayağa kalkıp eşyalarını toplamaya başladı.

Thomas yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanıma geldi, törenin bitmesinden rahatlamış gibi görünüyordu.

"Evet, hepimiz gülün bakalım," dedi Falyn kameralı telefonunu kaldırarak.

Thomas beni kollarına alıp yanağımı öptü. Gülümsedim.

Falyn de gülümseyip işini bitirdikten sonra bize çektiği fotoğrafı gösterdi. "Mükemmel."

Thomas beni sıktı. "Öyledir kendisi."

"Ayy, ne şiriiiin," dedi Falyn.

Taylor omzuna dokununca onu kucaklamak için arkasına döndü.

Trenton, Camille'i kollarına alıp öpünce ortam bir anda fiziksel olarak hissedilecek denli gerildi.

Jim ellerini çırpıp birbirlerine sürttü. "Kadınlarınızı kapın çocuklar. Açlıktan ölüyorum. Hadi gidip yiyelim."

Thomas'la ben el ele Jim'in peşinden Trenton ve Camille'le beraber yürüdük. Taylor'la Falyn ve Tyler'le Ellison da çok arkamızda değillerdi.

"Taylor rahatlamış görünüyor," diye fısıldadım.

Thomas başıyla onayladı. "Falyn mesaj atıp uçağının indiğini söylediğinde bayılacağını sandım. O ana dek geleceğine inandığını sanmıyorum."

Açık hava restoranına yürüdük. Büyük beyaz kumaştan tenteler masaları güneşten koruyorlardı. Thomas beni Shepley'le America'nın, geziden önce yaptığım araştırmadan Jack ve Deana olduklarını çıkardığım iki kişiyle

oturdıkları masaya götürdü. Oturduktan hemen sonra garson gelip ne içmek istediğimizi sordu.

"Seni gördüğüme çok sevindim," dedi Deana. Uzun kirpikli ela-yeşil gözlerini bir defa kırparak.

"Ben de seni gördüğüme çok sevindim Deana Teyze," dedi Thomas. "Liis'le tanıştın mı?"

Başını iki yana sallayıp Thomas'ın üstünden bana uzandı. "Törenden önce tanışma fırsatımız olmadı. Elbisen kesinlikle baş döndürücü. Bu eflatun tonu o kadar canlı ki. Bildiğin parlıyorsun. Tenin ve saçma da mükemmel uyuyor."

"Teşekkür ederim," dedim elini bir defa sıkarak.

İçki siparişlerini vermek için Jack'la aynı anda garsona döndüler

Thomas'ın kulağına eğildim. "Annene çok benziyor. Eğer önceden okumamış olsam ciddi biçimde kafam karıştırdı. Sen ve Shepley kardeş olacak kadar birbirinize benziyorsunuz."

"İnsanları hep şaşırtıyor," dedi. "Bu arada haklı. Baş döndürücüsün. Sana söylemeye fırsatım olmadı ama köşeyi döndüğünde kameriyede kalmak için kendimi zorlamam gerekti."

"Altı tarafı mor uzun bir elbise işte."

"Mesele elbise değil."

"Ha," dedim dudaklarım yukarıya kıvrılırken.

Abby'yle Travis restorana girince hostes hoparlörden geldiklerini anons etti. Ses sisteminden bir rock baladı yayınlanmaya başlandı ve Travis, Abby'yi dansa kaldırdı.

"O kadar tatlılar ki," dedi Deana, altdudağı titrerken. "Diane'nin de burada olup onları görebilmesini o kadar isterdim ki."

"Hepimiz isterdik bebeğim," dedi Jack kolunu karısı-

nın omuzlarına atıp onu kendisine çekip sıkarken.

Jim'e baktım. Oturmuş Trenton ve Camille'le çene çalıyordu. Jim, Travis'le Abby'nin dans etmelerini izlerken yüzünde aynı duygusal gülümseme vardı. Onun da Diane'yi düşündüğünü biliyordum.

O kadar da yeni olmayan evliler şarkıları eşliğinde dans ederken güneş okyanusa batıp söndü. Dansları bitince hepimiz onları alkışladık ve başlangıç tabaklarımız geldi.

Kardeşler birbirleriyle atışıp masalarından birbirlerine hikâyeler anlatırken yemek yiyip güldük.

Tatlıdan sonra Shepley ayağa kalkıp çatalıyla kadehini birkaç defa çınlattı. "Bu konuşmayı yazmak için bir yılım vardı ve dün gece yazdım."

Restorandaki her masadan kahkahalar yükseldi.

"Nikâh şahidi ve en iyi arkadaşı olarak görevim Travis'i hem onurlandırmak hem de utandırmak. Çocukluğumuzdan bir hikâyeyle başlayacağım, bir defasında fasulyeli burritomu bankta oturduğum yerin yanına koymuştum ve Travis de arkadan zıplayıp yanıma oturup oturamayacağını görmek için o ânı seçmişti."

America kıkırdadı.

"Travis benim sadece kuzenim değil, aynı zamanda en iyi arkadaşım ve kardeşim. Büyürken onun yönlendirici etkisi olmasaydı bugün olduğumun yarısı kadar bir erkek olacağımdan... ve tabii şu anda sahip olduğumun yarısı kadar düşmanımın olacağımdan eminim."

Kardeşlerin hepsi ağızlarını yumruklarıyla kapayıp çocuklar gibi güldüler.

"Bu zamanı Abby'yle tanışma hikâyesinin üstüne düşünerek geçirmemiz lazım. Ve bunu yapabilmemin nedeni de o anda orada bulunmamdı. Her ne kadar her zaman

en ateşli tezahüratçıları olmamış olsam da Travis'in buna ihtiyacı yoktu zaten. Ta en başta bile Abby'nin ona ve kendisinin de Abby'ye ait olduğunu biliyordu. Evlilikleri hep bildiğim ve hayatımı yaşarken kendime düstur edindiğim bir şeyin sağlamasını yaptı; bir kadını her yerde takip etmek, taciz etmek ve genel olarak hayattan bezdirene dek canını sıkmanın eninde sonunda sağlam bir getirisi olur."

"Of Tanrım, Shepley Maddox!" diye feryat etti Deana.

"Bana verilmiş olan bu süreyi az önce söylediklerimin hiçbirini yapmak için kullanmayacağım. Onun yerine sadece kadehimi Bay ve Bayan Maddox'un şerefine kaldıracığım. Daha en baştan birbirlerini seviyorlardı, bütün iniş çıkışları boyunca birbirlerini sevmeye devam ettiler ve herkesin onlara asla yürümeyeceğini ve deli olduklarım söylediği geçen yıl boyunca da bir an bile birbirlerine duydukları sevgiden şüphe etmediler. Bu her zaman sabit oldu ve her zaman da öyle olacağını biliyorum. Damat ve geline."

"Şerefe!" diye bağırdı Jim, kadehini kaldırarak.

Hepimiz aynı şeyi söyleyip kadehlerimizi kaldırdık ve Travis'le Abby öpüşürken alkışladık. Travis, Abby'nin gözlerine öyle bir şefkatle bakıyordu ki... Thomas'ın bana bakarken gözlerinde gördüğüm şefkat gibiydi.

Çenemi avcuma yaslayıp gökyüzünün pembe ve mor renklere bürünmesini izledim. Beyaz kumaş tavanın kenarlarından sarkan ışıklar hafif meltemde sallanıyorlardı.

America konuşmasını bitirdikten sonra müzik başladı. İlk önce kimse dans etmedi ama üçüncü kadehler de içildikten sonra hemen herkes dans pistine çıkmıştı. Thomas dâhil bütün kardeşler kendi Travisvari dans hareketleri-

ni yaparak Travis'e takılıyorlardı ve ben de o kadar çok kıkırdıyordum ki bir yandan da gözyaşlarım sular seller gibi yanaklarımdan aşağı akıyorlardı.

Abby mekânın öbür tarafından gelip yanıma oturdu ve yeni yerinden çocukları izledi. "Vay be," dedi. "Zavallı Cami'yi korkutmaya çalışıyorlar galiba."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum," dedim yanaklarımı silerek.

Abby sonunda dönüp ona bakana dek beni izledi. "Duyduğum kadarıyla yakında elti olacaktınız."

"Evet. Teklif epey eğlenceliydi."

Başını biraz yana çevirip dilini şaklattı. "Trent hep öyledir zaten. Ordaydınız ha?"

"Ben oradaydım." Thomas'ın ne kadar zeki olduğu konusunda beni hiç uyarmamış olmasını diledim. Ölçüp biçen hesapçı bakışları sandalyeme gömülüp kaybolmayı istememe neden oluyordu.

"Baştan sona mı?" diye sordu.

"Büyük kısmında. İlk Travis gitti."

"Peki ya striptizciler?"

Rahatlayıp içimi çektim. "Sadece Trenton vardı."

"Ulu Tanrım," dedi başını sallayarak.

Birkaç saniye süren rahatsız bir sessizlikten sonra konuştum. "Güzel bir tören oldu. Tebrik ederim."

"Teşekkürler. Sen Liis'sin, değil mi?"

Başımla onayladım. "Liis Lindy. Sonunda tanıştığımıza sevindim. Hakkında çok şey duydum. Poker fenomeni ha? Çok etkileyici," dedim sesimde bir damla küçümseme olmaksızın.

"Thomas sana başka neler anlattı?" diye sordu.

"Bana yangından bahsetti."

Abby bakışlarını önce aşağıya sonra da kocasına çevirdi. "Bir yıl önce bugün." Aklı hoş olmayan bir yerlere gitti ve sonra da kendini kurtarıp gerçekliğe döndü. "Tanrı'ya şükürler olsun orada değildik. Vegas'taydık. Söylemeye bile gerek yok aslında. Evleniyorduk."

"Elvis de orada mıydı?"

Abby bir kahkaha attı. "Oradaydı! Oradaydı. Grace-land Şapeli'nde evlendik. Mükemmeldi."

"Orada yaşayan akrabaların vardı, değil mi?"

Abby'nin omuzları gevşedi. Müthiş soğukkanlıydı. Val'in bile onu okuyup okuyamayacağından emin olamadım.

"Babam. Konuşmuyoruz."

"Dolayısıyla düğüne gelmedi herhalde."

"Hayır. Kimseye haber vermedik."

"Gerçekten mi? Trent'le Cami'nin bildiklerini düşünmüştüm. Ama zaten öyle olamaz, çünkü o gece dövüştüydi, değil mi? Tanrım, ne kadar korkutucu. Şu anda kendisini komik duruma düşürmesini izliyor olabildiğimiz için çok şanslıyız."

Abby başıyla onayladı. "Orada değildik. İnsanlar," dedikten sonra gülerek devam etti, "Travis'in yangın sırasında orada olmadığını kanıtlamak için Vegas'a kaçıp evlendiğimizi söylüyorlar. Yani, ne kadar gülünç, değil mi?"

"Biliyorum," dedim. İlgilenmiyormuş gibi bir izlenim vermeye çalışarak. "Bu delice olurdu. Ve onu sevdiğin de gün gibi meydanda."

"Seviyorum," dedi söylediğine sonuna kadar inanarak. "Onunla aşktan başka bir şey için evlendiğimi söylüyorlar. Bu gerçek olsaydı bile ki değil, son derece... yani bildiğin salakça bir şey. Onu yangında olmadığına kanıt

oluşturmak için Vegas'a kaçırıp evlenmiş olsaydım bile bunu aşkım için yapmış olmayacak mıydım? Zaten bütün amacı aşkımızı korumak olmayacak mıydı? Aşk için yapılabilecek en yüce şey onu kurtarmak değil mi zaten? O insanı çok ama çok sevdiğin için kendi kurallarına karşı gelmek?"

Konuştukça öfkeleniyordu.

"Kesinlikle," dedim.

"Eğer onu kurtardıysam bunu onu sevdiğim için yaptım. Birisi için bunu yapmanın başka bir nedeni olamaz, yanlış mı düşünüyorum?"

"Ben de başka bir neden bilmiyorum," dedim.

"Ama onu yangından kurtarmıyordum. Orada bile değildik. En çok canımı sıkan da bu."

"Yok, tamamen anlıyorum. Geceni mahvetmelerine izin verme. Eğer illa bir kulpunu bulup nefret kusacaklarsa bırak yapsınlar. Bu işin nasıl gelişeceğine karar vermek senin elinde. Bu onların öyküsü değil ki anlatsınlar."

Bana gülümseyerek bakarken tedirginlikle oturduğu yerde kıpırdandı. "Teşekkür ederim. Geldiğine sevindim. Thomas'ı yeniden mutlu görmek çok güzel. Ne durumda olursa olsun Thomas'ı yeniden görmek çok güzel." Gülümseyip içini çekti ve devam etti. "Bana düğününü burada yapacağına söz ver ki bir daha gelmek için bahanem olsun."

"Pardon?"

"Thomas'la ilişkiniz hâlâ yeni, değil mi? Ve seni bir düğüne getirdi. Bu sırlıslıkla âşık olmadıysa hiç de Maddox'ların yapacağı tarzda bir şey değil ki öyle olduğuna bahse girerim." Tatmin olmuş bir şekilde dans pistini izlemeye döndü. "Ve ben girdiğim bir bahsi asla kaybetmem."

“Kız arkadaşı olmayan tek kardeş olmak istemedi.”

“Deli saçması. Siz ikinizin arasından su sızıyor. Kendinizi kötü kaptırmışsınız, anlayabiliyorum,” dedi hınzır bir gülümsemeyle. Beni utançtan kıvrandırmaya çalışıyordu ve bundan inanılmaz bir keyif alıyordu.

“Bu şahsi tanışma ritüelin mi oluyor?” diye sordum.

Gülüp öne eğilirken çıplak omzuyla omzuma dokundu. “Beni yakaladın.”

“Ne yapıyorsunuz şıllıklar?” dedi America dans ede ede yanıma gelerek. “Lanet olası bir partideyiz! Dans ediyoruz!”

Önce Abby’nin sonra da benim elimi çekti. Dans pistindeki güruha katıldık. Thomas elimi kavradı, beni kendi etrafımda döndürdü, kalçam ona yaslanana dek kendine çekti ve sonra da kollarını belime doladı.

Ayaklarım ağrıyana kadar dans ettik ve sonra da Abby’le America’nın, annesiyle babasına iyi geceler deyip sarıldıklarını gördüm. Sonra da Jack ile Deana gittiler ve hepimiz Jim’e sarılıp odasına gönderdik.

Travis’le Abby yalnız kalmak için sabırsızlanıyorlardı, dolayısıyla hepimize teşekkür ettiler ve Travis onu kollarına alıp gecenin içine götürdü.

Herkesle vedalaştık ve sonra da Thomas beni sahile ulaşana dek kıvrılarak ilerleyen loş bir ışıkla aydınlatılmış kaldırım boyunca çekerek ilerletti.

“Hamak,” dedi sudan yirmi metre uzaktaki bir cismi işaret ederek.

Ayakkabılarımı çıkardım ve Thomas da aynısını yaptıktan sonra beyaz kumların üstünde acele etmeden yürüdük. Örülü iplerin üstüne ilk oturan Thomas oldu ve ardından yanına oturdum. Düşmeden yerleşmeye çalışırken epey bir sallandı.

koşuşturuyorlardı. Gözlerden uzak bir adada, herkesten ayrı, sahilin kendimize ait küçük ama huzurlu bir köşesinde birbirimize sarılmış yatıyor gibiydik.

"Hâlâ o ağların pençesinde misin?" diye sordum.

"Kurtuluş umudum hiç yok," dedi.

Onu sıkınca burnundan derin bir nefes aldı.

"Bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum ama aslında odaya gitsek iyi olacak. Sabah erken kalkmamız lazım."

Ona baktım. "Sorun olmayacak biliyorsun, değil mi? Travis iyi olacak. Grove'dan kurtulacağız. Her şey yoluna girecek."

"Bu gece sadece seni düşünmek istiyorum. Yarın zor geçecek."

"Dikkatini üstümde tutmak için elimden geleni yapacağım." Zar zor hamaktan inip ayağa kalktım. Onun da kalkmasına yardım ettim ve başını aşağı çekip dudaklarını dudaklarıma yapıştırdıktan sonra geri çekilirken alt dudaklarını emdim.

Mırıldandı. "Buna hiç şüphem yok. Dikkatimi kusursuz bir şekilde dağıttın."

Yüreğim ezildi.

"Ne?" diye sordu gözlerimdeki incinmişliği görünce.

"Neden kabul etmiyorsun? Yüksek sesle söylemen yeter. Beni onun hakkında düşünmemek için kullanıyorsun. Bu bitirmek değil, bu ertelemek."

Yüzü düştü. "Demek istediğim bu değildi."

"Bu âşık olmak değil, Thomas. Sen kendin mükemmel bir şekilde söyledin zaten. Ben dikkatini dağıtmak için yanında dolaştırdığın bir aksesuarım."

Üstümüzdeki bir hareket gözüme çarptı ve Thomas

da başını kaldırıp yukarı baktı. Trenton Camille'i Sails'in balkonunda döndürüyordu ve sonra kollarına aldı. Camille keyifle ciyakladı ve ikisi de gülüp görüş alanımızdan çıktılar.

Thomas aşağıya bakıp ensesini sıvazladı. Kaşlarını çat-tı. "Onunla olmak bir hataydı. Trenton onu çocukluğundan beri seviyordu ama onun hakkında yeterince ciddi olmadığını düşünmüştüm. Yanılıyordum."

"O zaman neden artık onu bırakmıyorsun?"

"Elimden geleni yapıyorum."

"Bunun için beni kullanmak sayılmaz ama."

Aynı anda hem oflayıp hem de güldü. "Bunu sana açıklamak için söyleyebileceklerim bitmek üzere."

"O zaman dur. Benim farklı bir cevaba ihtiyacım var ve sende de o yok."

"Sanki sevmekten ışığı kapatırmış gibi tek bir düğmeye basarak vazgeçebilirmişim gibi davranıyorsun. Bu konuşmayı en az bir düzine defa yaptık. Ben *seni* istiyorum. Ben *seninleyim*."

"Bir yandan da onu özlerken, onunla olmayı hayal ederken. Ve benim de bunun uğruna güvendiğim her şeyi değiştirmemi istiyorsun, öyle mi?"

Başını duyduklarına inanamayarak iki yana salladı. "Bu inanılmaz bir durum. Aynı olduğumuz için mükemmel bir çift olduğumuzu düşünmüştüm ama belki de birbirimize fazla benziyoruz. Belki de sen benim kurtarıcım değil de belamsın."

"Belan mı? Bütün hafta sonu boyunca beni bana âşık olmaya başladığına inandırdın!"

"Öyle zaten! Sana âşık oldum bile! Tanrım, Camille, bunu senin kafana nasıl sokabilirim?"

Donup kaldım ve Thomas hatasını anladığında o da aynı şekilde donup kaldı.

“Kahretsin. Çok, çok üzgünüm,” dedi bana uzanarak.

Başımı iki yana salladım ve gözlerim yanmaya başladı. “Ben... ne kadar da aptalmışım.”

“Hayır, değilsin. Bu yüzden kendini geride tuttun. İlk gecedен beri mesafeni korumayı bildin. Haklısın. Ben seni ihtiyaç duyduğun şekilde sevemem. Ben kendimi bile sevmiyorum.” Son cümlede sesi titredi.

Dudaklarımı sert bir çizgi oluşturacak şekilde birbirlerine bastırdım. “Ben seni kurtaramam Thomas. Trent’e yaptığınla kendi başına yüzleşmen gerekecek.”

Thomas başıyla onaylayıp kaldırımı yöneldi. Ben arkada kalıp karanlık okyanusun kumlara vurmasını izlerken gökyüzü omzumda ağlıyordu.

Yirminci Bölüm

"Gergin görünüyorsun," dedim. "Eğer adam olup kendine çeki düzen vermezsen beş kilometre öteden yamuk bir şeylerin olduğunu anlayacak."

Thomas gözlerini bana çevirdi ama beklediğim gibi pis pis bakmaktansa inanılmaz bir otokontrol sergileyip başka bir yere baktı.

Kapı çaldığında ikimiz de yerimizden zıplayıp ne yapmamız gerektiğini hatırladık. Kapıya gidip açtım.

"Günaydın Liis," dedi Travis, yüzünde coşkusunun verdiği bir parıltıyla

"İçeri gelsene Travis." Yana çekilip içeri geçmesi için yol açarken hissettiğim suçluluğun ağırlığı altında ezilip Oscarlık gülümsememden olmamaya çalışıyordum. "Gecen nasıl geçti? Ayrıntılara ihtiyacım yok. Sadece nezaketten soruyorum."

Travis gülüp koltuğun üstünde katlanmış duran çarşafı, battaniyeyi ve yastığı fark etti. "Ha," dedi ensesini sıvazlarken. "Senin gecenden iyi kardeş. Ben, şey... daha sonra gelmemi ister misiniz? Resepsiyondan bana bir not verdiler, saat altıda buraya gelmem gerektiğini söylemişsiniz."

"Aynen," dedi Thomas ellerini ceplerine sokarak. "Otursana Travis."

Travis koltuğa yürüyüp oturdu ve tedirgin gözlerle bize baktı. "Neler oluyor?"

Yatağın köşesine oturdum ve omuzlarımı gevşetip genel olarak tehditkâr görünmemeye çalıştım. "Travis, seninle on dokuz Mart'taki ESU yangınındaki rolün hakkında konuşmamız lazım."

Travis kaşlarını çattıktan sonra neşesiz bir kahkaha attı. "Ne?"

Devam ettim, "Bu vakaya FBI el koymuştu ve Thomas senin yararına olacak bir anlaşma yapmayı başardı."

Travis ellerini birbirine kenetledi. "FBI mı? Ama o bir reklamcı." Ağabeyini işaret etti. "Ona söylesene, Tommy." Thomas karşılık vermeyince Travis'in gözleri kısıldı "Burada neler oluyor?"

Thomas bakışlarını önce aşağı çevirdi ve sonra yenisinden kardeşine baktı. "Ben reklamcı değilim Trav. Ben FBI'da görevli bir özel ajanım."

Travis tam on saniye boyunca ağabeyine baktıktan sonra kıkırdadı. "Tanrım, oha lan! Sayende ufaktan dudağım uçuklamaya başlamıştı ha. Bana böyle şeyler yapma! Benimle gerçekten konuşman gereken şey ne?" Thomas'ın yüzünde en ufak bir gülümseme belirmeyince kahkahaları durdu. "Tommy, abi kes şunu artık!"

Thomas kıpırdandı. "Travis, bir yıldır patronumla beraber çalışıp senin için bir anlaşma yapmak için pazarlık ediyorduk. Senin Eakins'te olduğunu biliyorlar. Abby'nin planı işe yaramadı."

Travis başını iki yana salladı. "Ne planı?"

"Vegas'taki düğününüzün olay yerinde olmadığını kanıtlaması ve bu şekilde hapse girmekten kurtulman," dedi Thomas, sakın ifadesini bozmamaya çalışarak.

"Abby benimle hapse girmemem için mi evlendi?"

Thomas'ın gözleri düştü ama başıyla onayladı. "Bilmeni istemiyor."

Travis ayağa fırladı ve Thomas'ı gömleğinden kavrayıp odanın öbür ucuna kadar itip duvara çarptı. Ayağa kalktım ama Thomas elini kaldırıp karışmamam için beni uyardı.

"Hadi ama Travis, aptal bir adam değilsin. Sana bilmediğin bir şey söylemiyorum," dedi Thomas, güçlükle soluk alarak.

"Geri al," dedi Travis müthiş bir öfkeyle, sıkıdığı dişlerinin arasından. "Karım hakkında söylediğin şeyi geri al."

"Daha on dokuz yaşındaydı Travis. Dövüşün organize edilmesindeki rolün yüzünden hapse girmen riskiyle karşı karşıya kalana kadar evlenmek istemiyordu."

Travis, Thomas'a bir yumruk salladı ama Thomas eğilip darbeyi savuşturdu ve boğuşmaya başladılar ve sonra Thomas üstünlüğü ele geçirip kolunun ön kısmıyla küçük kardeşini duvara yapıştırdı.

"Kes şunu! Kahretsin kes şunu! Kız seni seviyor! Seni o kadar çok seviyor ki senin o salak kıcını kurtarmak için daha yıllar boyu yapmaya niyeti olmadığı bir şeyi yaptı!"

Travis soluk soluğa kalmıştı ve pes etliğini göstermek için ellerini havaya kaldırdı.

Thomas onu bırakıp bir adım gerileyince Travis sert bir yumruk savurup Thomas'ın çenesinin tam ortasına isabet ettirdi. Thomas bir eliyle dizini tutarken diğer eliyle de çenesini kavrayıp öfkesine hâkim olmaya çalıştı.

Travis onu işaret etti. "Bu babama yalan söylediğin içindi."

Thomas doğrulup işaret parmağını havaya kaldırdı.

"Bu hakkın olan tek darbeydi. Beni eşek sudan gelinceye kadar seni dövmek zorunda bırakma. Kendimi yeterince kötü hissediyorum zaten."

Travis ölçüp biçen bir bakışla bana baktı. "Gerçekten FBI'dan mısın?"

Başımla onayladım, temkinli bir şekilde ona bakıyordum. "Beni de seni eşek sudan gelinceye kadar dövmek zorunda bırakma."

Travis bir kahkaha attı. "Ama mecburen bırakmam gerekirdi. Ben kızlara vurmam."

"Ben oğlanlara vururum," dedim gardımı indirmeden.

Thomas çenesini ovalayıp kaşlarını kaldırdı. "Eskisine göre daha sert vuruyorsun."

"Bu tam güçte değildi bile sık kafa," dedi Travis küçümseyen bir ifadeyle.

Thomas dişlerini gıcırdattı. "Abby yaratıcılığıyla göz dolduruyor Travis ama kayıtlar bileti kredi kartıyla yangın başladıktan çok sonra satın aldığını gösteriyor."

Travis başıyla onaylamakla yetindi. "Dinliyorum."

"Aynı zamanda Vegas'taki bir kara para aklama ve uyuşturucu kaçakçılığı çetesiyle ilgili bir dosya üstüne de çalışıyorduk. Benny Carlisi adında bir adam tarafından yönetiliyor."

"Benny mi?" diye sordu Travis, kafasının karışmış olduğu belliydi. "Tommy şu anda benimle kafa mı buluyorsun? Sen bildiğimiz FBI'dasın lan."

"Konudan sapma Travis. Fazla zamanımız yok ve bu önemli," diye patladı Thomas. "Başın çok fena sıkışmış durumda. Patronum bugün bir cevap bekliyor. Anlıyormusun?"

“Nasıl sıkışmış?” Travis yeniden koltuğa oturdu.

“Adam’a yöneltilen gibi taksirle adam öldürme suçlaması söz konusu. Hapse gireceğin kesin.”

“Ne kadar?” diye sordu Travis. Koca kahverengi gözleriyle ağabeyine bakarken korkmuş küçük bir çocuğa benziyordu.

“Adam on yıl yedi,” dedi Thomas, vakur duruşunu bozmamaya çalışarak. “Sana da farklı bir ceza vereceklerini düşünmüyorum. Medya bu olayla çok ilgilendi. İntikam istiyorlar.”

Travis aşağıya baktı ve elleriyle başına dokundu. “Abby’den o kadar uzun süre ayrı kalamam.”

Sözcükleri kalbimi sızlattı. Hapse girmek umurunda değildi. Sadece karısından ayrı kalmak istemiyordu.

“Hapse girmek zorunda kalmayacaksın Travis,” dedim. “Ağabeyin bunun gerçekleşmemesi için çok zaman ve emek harcadı. Ama önce bir şeye evet demen gerekiyor.”

Travis önce Thomas’a sonra da bana baktı. “Neye evet diyecekmişim?”

Thomas ellerini yine ceplerine soktu. “Seni işe almak istiyorlar Trav.”

“Mafya mı?” diye sordu. Başını iki yana salladı. “Benny için dövüşmem, Abby beni terk eder.”

“Mafya değil,” dedi Thomas. “FBI.”

Travis bir kahkaha attı. “Benden ne istiyor olabilirler ki? Ben daha üniversite bebesiyim... yarı zamanlı çalışan boktan bir kişisel antrenörüm.”

“Senin, Mick ve Benny’le olan bağlantını kullanıp yasadışı operasyonlarının içyapısı hakkında bilgi edinmeni istiyorlar.”

"Gizli ajan olarak çalışmanı istiyorlar," diye netleştirdi Thomas.

Travis ayağa kalkıp ileri geri yürümeye başladı. "Onun için dövüşmemi isteyecek, Tommy. Bunu yapamam. Karımı kaybederim."

"O zaman yalan söylemen gerekecek," dedim havadan bahsediyormuş gibi bir sesle.

Travis önce bana, ardından ağabeyine bakıp kollarını kavuşturdu. "İkiniz de siktirin gidin. Yapmayacağım."

"Ne?" dedi Thomas.

"Güvercin'e yalan söylemeyeceğim."

Thomas gözlerini kıstı. "Seçeneğin yok. Ya Abby'e yalan söyleyip onunla beraber kalacaksın ya da hapse girip onu kaybedeceksin."

"Yalan söylemeyeceğim. Ona söyleyemez miyim? Benny gibi adamların etrafında büyümüş. Gevezelik etmez."

Thomas başını iki yana salladı. "Onu tehlikeye atmış olursun."

"Esas bu adamlara kazık atarsam tehlikede olacak! Beni kafamdan vurup işin ucunu bırakacaklarını mı sanıyorsun? Böyle insanlar bütün aileden intikam alırlar. Eğer Abby'le dururlarsa şanslı sayılırız. Büyük ihtimalle babam, Trent, Taylor ve Tyler'i de indirirler! Sen ne halt yedin, Tommy?"

"Onları hapse atmama yardım et Travis," dedi Thomas.

"Sen bizi sattın. Ne için? Sikik bir terfi için mi?" Travis başını iki yana salladı.

Belli etmesem de yüreğim ezildi. Thomas'ın içten içe

öldüğünü biliyordum.

"Babam kolluk kuvvetlerine girmememizi söylemişti. Annem bunu istemiyordu!"

Thomas içini çekti. "Ceza hukuku okuyan bir adamdan duyunca pek de etkili olmuyor. Zamanını boşa harcıyorsun Travis. Abby kısa süre içinde uyanacak."

"Hepimizi sikip attın! Seni orospu çocuğu!" diye bağırdı Travis havaya yumruk atarak.

"Bitirdin mi?" diye sordu Thomas, son derece sakın bir sesle.

"Abby'e yalan söylemeyeceğim. Eğer ona yalan söylemem gerekirse anlaşılar. yatar."

"O zaman anlaşmayı kabul etmeyeceksin, öyle mi?" diye sordu Thomas.

Travis ellerini başının üstüne koydu, çılgına dönmüş gibi görünüyordu.

"Karıma yalan söyleyemem." Kollarını iki yana bıraktı ve gözleri buğulandı. "Lütfen beni bunu yapmak zorunda bırakma Tommy." Altdudağı titredi. "Sen benim ağabeyimsin."

Thomas tek kelime etmeden gözlerinin içine baktı.

Güvenli duruşumu bozmadan ağırlığımı diğer bacağıma verdim. "O halde belki de yüz otuz iki üniversite öğrencisinin ölümüyle sonuçlanan yasadışı bir işe bulaşmamalıydın."

Travis'in yüzü çöktü ve başı öne düştü. Tam bir dakika öyle durduktan sonra ensesini sıvazlayıp bana baktı. "Üstüne düşüneceğim," dedi kapıya doğru yürürken.

"Travis," dedi Thomas bir adım atarak.

"Üstüne düşüneceğim dedim."

Thomas'ın koluna dokundum ve sonra kapı çarparak kapanınca irkildim. Thomas dizlerini tuttu, soluk soluğaydı ve sonra da yere yığıldı. Yerde sessizce hıçkırarak ağlarken yanına oturdum ve ona sımsıkı sarıldım.

Bir kez daha Anthony'e bakıp başımla işaret ederek Thomas'a bir içki daha vermesinde ısrar ettim. Travis'in teklifi kabul etmesinin ardından da, otelden havaalanına gidişimiz sırasında da hiç konuşmamıştı. Sadece apartmanımıza olan kısa mesafeyi aynı taksiyle gelmemizde işaret etmişti.

İsteyip istemediğini sormadan ona Cutter's'a gittiğimizi söylemiştim. Karşı çıkmayı reddettiğinde onu bir şeyler yapmaya ikna etmek kolaydı.

"Tanrım," dedi Val sessizce, çantasını omzundan indirirken. "Berbat görünüyor."

Marks, Thomas'ın diğer yanında oturmuş, ses çıkarmayarak arkadaşının huzur içinde sarhoş olmasına izin veriyordu. Ağzına birkaç fıstık atıp televizyona baktı.

"İyi olacak," dedim. "Sawyer nasıl?"

Val surat yaptı. "Ben nereden bileyim?"

"Gerçekten mi?" dedim ifadesiz bir sesle. "Bana gerçekten de yalan söyleyecek misin?"

Öfkeyle Thomas'ın başının arkasına baktı. "Maddox sana söyledi mi?" diye tısladı.

"Evet ve çok boktan bir hafta sonu geçirdiği için ona kızamazsın, ancak ben hakkımdaki en ufak bilgi kırıntısını dahi öğrenmekte ısrar ederken bu kadar devasa bir şeyi benden sakladığın için sana müthiş kızgıyım."

Val dudağını sarkıttı. "Özür dilerim. Bilmeni istemiştim. Kimsenin bilmesini istemiyorum. Hiç yaşanmamış olmasını diliyorum."

"Onunla yaşıyor olmasan daha kolay unutabilirdin belki," dedim.

"Boşanma kâğıtlarını imzalamıyor ve eğer evden taşınırsam daireyi kaybediyorum."

"Yani?"

"Orada ilk ben oturmaya başlamıştım!"

"Benim yanıma taşın," dedim.

"Gerçekten mi?" diye sordu gözleri yumuşayarak. "Benim için bunu yapar mıydın?"

"Evet. Tam bir kâbus. Hem ayrıca faturaları paylaşacak birinin olması iyi olurdu. Böylece bir araba alabilirim ve o zamana kadar da işe seninle giderim."

"Teşekkür ederim," dedi Val, başını yana eğerek. "Gerçekten de, ama dairemi kaybetmeyeceğim. O benim ve taşınacak olan onun kıcı, benimki değil."

"Neden artık işe benimle gitmek istemiyorsun?" dedi Thomas dili dolanarak.

Saatlerdir ilk defa konuşuyordu ve sesini duymak bir anda orada belirmiş gibi şaşırmama neden oldu.

"İstiyorum," dedim. "Sadece Val yanıma taşınırsa iyi bir değiş tokuş olacağını düşünmüştüm."

Gömleğinin kollarını neredeyse dirseklerine kadar sıyırmıştı ve gevşettiği kravatu da yamuk bir şekilde boyundan sarkıyordu. O kadar çok içmişti ki gözleri yarı yarıya kapalıydı.

"Benimle işe gitmenin neresi kötü?"

"Liis'in yanına mı taşınyorsun?" diye sordu Marks, Val'a bakabilmek için geriye doğru yaslanarak.

"Hayır," dedi Val.

"Neden hayır?" diye sordu Marks. "O teklif etti ve sen de hayır mı dedin? Neden hayır dedin ki?"

"Çünkü o benim dairem ve Charlie'ye verecek değilim!"

Marks konuşmak için ağzını açtı.

O bir şey diyemedi Thomas bana doğru eğildi. "Artık benimle aynı arabada gidemeyecek kadar iyi mi oldun ha?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır." Val'a baktım. "Charlie de kim?"

"Sawyer," dedi aşağılayan bir ses tonuyla.

"Ha, bence öylesin," dedi Thomas. "Bence bir sürü şey için fazla iyi olduğunu düşünüyorsun."

"Tamam," diye kestim. Sesim alaycılık yüklüydü. Bunu anneme de yapardım ve onu tamamen delirtmiştim. Bana Japonca hakaretler yağdırırdı ki bunu o iki heceli sözcüğe karşı tepki göstermenin haricinde asla yapmazdı. Onun gözünde daha saygısızca bir şey yoktu. "Thomas, sen sarhoş olmana bak da biz de seni evine taşıyabilelim ve Marks da seni yatağına yatırıp üstünü örtsün."

"Sen bana Ajan Maddox diye hitap edeceksin."

"Güzel. Salyalarını akıtan bir sarhoş olmaktan çıktığında öyle derim."

Bir yudum daha almadan önce, "Beni buraya getirenin sen olduğun unutuyorsun," dedi.

Val'le Marks bakiştılar.

"Başka bir içki daha ister misin?" diye sordum Thomas'a.

Hakarete uğramış gibi göründü. "Hayır, eve gitme vakti geldi."

Bir kaşımı kaldırdım. "Demek istediğin senin eve gitme vaktinin geldiği, değil mi?"

“Yani hafta sonu söylediğin her şey yalan mıydı?” diye sordu.

“Hayır, son derece samimi konuştuğumu hatırlıyorum.”

Burnunu kınıştırdı. “En son beraber içtiğimizde eve benimle beraber gelmiştin.”

Marks irkildi. “Hey, Thomas, belki biz—”

“Hayır, sen eve benimle beraber gelmiştin,” dedim defansif olmamak için bütün gücümle uğraşarak.

“Bu ne demek ki şimdi?” diye sordu Thomas. “İngilizce konuş!”

“İngilizce konuşuyorum zaten. Sadece sarhoş lehçeyle değil,” dedim.

Yüzündeki tiksinti ifadesi daha da ciddileşti. “Bu hiç de komik değil.” Marks’a baktı. “Hiç de komik değil ve bu kötü, çünkü sarhoşum,” dedi kendini işaret ederek. “Ben her şeyin komik olduğunu düşünüyorum.”

Anthony’nin kaldırdığı elinden mavi bir bez sarkıyordu. “Ayıyı dürtmeye niyetim yok ama sinirlerim liğme liğme olmuş vaziyette ve Maddox da onları giyinik haliyle beceriyor. Dolayısıyla, rica etsem artık ikileyebilir misiniz lütfen?”

Thomas kafasını arkaya doğru atıp bir kahkaha attı ve sonra da Anthony’i işaret etti. “Bak, bu komik işte!”

Thomas’ın koluna dokundum. “O haklı. Hadi gel. Seninle dairene kadar yürürüm.”

“Hayır!” dedi kolunu çekerek.

Ellerimi uzattım. “Seninle yürümemi istiyor musun, istemiyor musun?”

“Ben kız arkadaşımdan benimle eve gelmesini istiyorum!”

Val'ın ağzı bir karış açıldı ve Marks'ın gözleri de Thomas'la benim aramda gidip geldi.

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Thomas, San Diego'ya geri geldik. Görev sona erdi."

"O zaman bu mudur yani?" diyerek ayağa kalktı, sallanıyordu.

Marks da onunla beraber kalktı, Thomas düşerse tutmak için ellerini hazırladı.

Ben de ayağa kalktım ve Anthony'e hesabı getirmesini işaret ettim. Fişi önceden kesmişti, dolayısıyla kasanın yanında koyduğu yerden alıp tezgâhın üstüne koydu.

İsmimi karalayıp Thomas'm koluna uzandım. "Tamam, haydi gidelim."

Thomas kolunu çekti. "Unutma beni eve atacaksın."

"Güzel. Marks seninle yürüse olur mu?" diye sordum.

Thomas beni işaret etti. "Hayır!" Gülüp Marks'm omzuna uzandı ve beraber kapıya doğru yürüdüler.

Üfleyip saçlarımı yüzümden çektim.

"Şu hafta sonunu bir dinlemek istiyorum," dedi Val. "Ama bu seferlik üstelemeyeceğim."

Kaldırımında bizim çocuklara katıldık ve sonra da Marks'm Thomas'ı düz bir çizgide yürütme çabasını izledik. Dördümüz de asansöre binip altıncı kata çıktık ve Val ile birlikte, Marks'ın Thomas'ın anahtarlarını cebinden çıkarıp kapıyı açmasını izledik.

"Tamamdır kanka. Kızlara iyi geceler de."

"Bekle." Marks beline sarılmış onu dairenin içine doğru çekerken Thomas kapının kulpunu kavradı. "Bekle!"

Marks onu bırakınca Thomas neredeyse yüzüstü kapaklanıyordu.

"Benimle kalacağına söz verdin," dedi gözlerindeki

hüznü görmemenin imkânı yoktu. Hızla başını iki yana sallayan Val'a bir baktıktan sonra Thomas'a döndüm.

"Thomas..." diye başladım. Sonra Val ile Marks'a baktım. "Ben onu hallederim. Sizin evlerinize gitmeniz lazımdır."

"Emin misin?" diye sordu Marks.

Başımın altına onayladım ve Val omzunun üstünden geriye birkaç defa baktıktan sonra Marks ile asansöre inip lobiye indiler.

Thomas bana sarılıp çaresizce beni kendine çekti. "Yerde uyuyacağım. Sadece kendimi bir pislik parçası gibi hissediyorum. Bütün ailem benden nefret ediyor. Bütün ailem benden nefret ediyor ve etmeliler de. Etmeliler."

"Hadi gel," dedim onu içeri yürütürken. Bir tekmeyle kapıyı kapattım, kilidi kapatmak için arkama uzandım ve sonra da Thomas'ın yatağına yatmasına yardım ettim.

Sırt üstü düşüp gözlerini elleriyle kapadı. "Oda dönüyor."

"Ayağını yere koy. Yardımı dokunur."

"Ayaklarım zaten yerde," dedi.

Onu aşağı çekip ayaklarını halının üstüne koydum. "Artık öyleler."

Gülmeye başladı ve sonra da bir anda kaşları çatıldı. "Ben ne yaptım. Ben ne haltlar yedim, Liis?"

"Selam," dedim onun yanına gelmek için yatağa tırmanırken. "Sadece uyu yeter. Yarın her şey farklı olacak."

Döndü ve başını göğsüme gömdü. Uzanıp, başıma destek olması için bir yastık aldım. Thomas bir nefes aldı ve ben de onu sımsıkı kucakladım.

"Sıçır batırdım," dedi. "Gerçekten de sıçır batırdım."

"Düzelteceğiz."

“Sen artık benimle olmayacaksan nasıl düzeltebiliriz?”

“Thomas dur. Yarın her şeyi düzelteceğiz. Sen sadece uyu.”

Başıyla onaylayıp derin bir nefes alarak yavaşça verdi. Solukları düzene girince uyuduğunu anladım. Saatile bakmak için elimi kaldırdığımda gözlerimi devirdim. İki-miz de sabah bitkin olacaktık.

Ona bir kere daha sarıldım ve ardından yanağını öpmek için eğilip yavaşça uykuya daldım.

Yirmi Birinci Bölüm

Kulaklıklarımdan gelen kaydedilmiş konuşmaları dinlerken tırnaklarımı bilgisayara vuruyordum. Bozuk bir Japoncayla, çoğunlukla argo konuşmuşlardı ama Ajan Grove bir kez daha yanlış çeviri yapmıştı. Bu defa da aslında belirttiği yerin on kilometre uzağında profesyonel bir tıp merkezi olan bir mekânı bir hastaneni yanındaki boş bir bina olarak göstermişti.

Telefonumun ahizesini kaldırıp ilk hızlı arama tuşuna bastım.

"Yönetici Özel Ajan Asistanı'nın ofisi. Ben Constance."

"Ben Ajan Lindy. Ajan Maddox'la görüşebilir miyim lütfen?"

"Hemen bağlıyorum," dedi Constance.

Cevabı beni hazırlıksız yakalamıştı. Normalde en azından meşgul olup olmadığını kontrol ederdi.

Thomas telefonu, "Liis," diye açtı. Sesi yumuşaktı ve biraz şaşırmış gibi geliyordu.

"Şu Yakuza kayıtlarını dinliyordum. Grove," omzumun üstünden arkama ve sonra da açık kapımın ilerisine baktım, "iyice cüretkâr hatta özensiz davranmaya başladı. Mekânların koordinatlarını yanlış veriyor. Büyük bir şeyler olacakmış gibi hissediyorum."

"Üstünde çalışıyorum."

"Zaten Travis'in göreve alındığını öğrenmeden ondan kurtulmalıyız. Daha ne bekliyoruz ki?"

"Sahte bir kaza düzenleyeceğiz. Tarou'nun onun ve Benny'nin peşinde olduğumuzu anlamamasının tek yolu bu. Aksi takdirde bütün operasyonu tehlikeye atabiliriz."

"Anlıyorum."

"Öğle yemeğinde ne yapacaksın?" diye sordu.

"Ben şey... Val ile Fuzzy's'e gideceğim."

"Tamam." Sinirli sinirli güldü. "Akşam yemeğine ne dersin?"

İçimi çektim. "Açıkları kapatıyorum. Akşam mesaiye kalacağım."

"Ben de. Seni eve götürürüm ve yolda da yiyecek bir şeyler alabiliriz."

Takım odasıyla aramdaki cam duvara baktım. Val, öğle yemeğine çıkacağımızdan tamamen habersiz telefonda konuşuyordu.

"Seni haberdar ederim," dedim. "İşlerimizin aynı anda bitmesi ihtimali zayıf."

"Sen bitince bana haber ver yeter," dedi Thomas telefonu kapatmadan.

Ahizeyi yerine koydum ve tahtıma gömüldüm.

Bir kez daha kulaklıklar kulaklarımda, klavyeden oynatma tuşuna bastım.

O sabah da son derece sıradan bir sabah gibiydi, tek fark yorgun ve yalnız bir şekilde Thomas'ın yatağında uyanmış olmamdı. İş için giyinirken kapımı tıklatmıştı. Kapıyı açtığımda bana bir simit, krem peynir ve bir de kahve getirmişti.

İşe giden yol boyunca aramızda rahatsız edici bir sessizlik vardı ve araba bayilerini araştırmak ve hatta Chicago'ya gidip Camry'i ta oradan buraya kendim kulla-

narak getirmek gibi tatsız düşünceler gelmeye başlamıştı aklıma.

Tam kayıt ilginçleşmeye başlamıştı ki kapım çarparak açıldı ve aynı şekilde kapandı. Thomas ceketinin yan tarafını arkaya atarak elini beline koydu ve çaresizce söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı.

Kulaklıkları çekip çıkardım. "Ne?" Aklıma hepsi de Thomas'ın ailesiyle ilgili bin türlü çirkin senaryo geldi.

"Beni görmemek için elinden geleni yapıyorsun ve Constance da yanından geçerken telefonda bir araba bayisiyle konuştuğunu duymuş. Neler oluyor?"

"Eee... bir arabaya ihtiyacım var."

"Neden? Zaten ben seni işe getirip götürüyorum."

"İş dışında da gitmem gereken yerler var Thomas."

Masama yürüyüp ellerini dümdüz ahşabın üstüne koydu ve doğruca gözlerimin içine baktı. "Benimle açık konuş."

"Bana Camille'le ilgili durumunu daha ayrıntılı açıklayacağını söylemiştin. Şimdi açıklasan nasıl olur?" diye sordum kollarımı kavuşturup.

Arkasına baktı. "Nasıl yani? Burada mı?"

"Kapı kapalı."

Thomas koltuğa oturdu. "Sana Camille dediğim için üzgünüm. Onun hakkında konuşuyorduk, ortam iyice gerilmişti ve Trent'le attıkları kahkahaları duyabiliyordum. Arkasında bir şey yok, basit bir hataydı işte."

"Haklısın, Jackson. Seni affediyorum."

Thomas'ın yanakları kızardı. "Kendimi berbat hissediyorum."

"Hissetmelisin zaten."

"Benimle olan ilişkini bitirmiş değilsin Liis, aptal bir hata yüzünden bitirecek değilsin bunu."

“Zaten gerçek anlamda başlamamıştık ki bitireyim, sence de öyle değil mi?”

“Sana karşı son derece güçlü hisler besliyorum. Senin de benim için aynı şekilde hissettiğini düşünüyorum. Tanımadığın sulara girmekten hoşlanmadığını biliyorum ama emin ol bu benim için de en az senin için olduğu kadar korkutucu.”

“Artık korkmuyorum. Kendimi bıraktım bir kere. Sıkıntı senin de benimle beraber atlamamış olman.”

Yüz ifadesi değişti. İçime bakıyordu, saklayamadığım derinliklere. “Kaıyorsun. Seni ölesiye korkuttum.”

“Yapma.”

Teninin altından çene kaslarının dans ettiğini görebiliyordum. “Senin peşinden koşmayacağım Liis. Eğer beni istemiyorsan yürüyüp gitmene izin vereceğim.”

“Güzel,” dedim rahatlamış bir gülümsemeyle. “İkimize de epey zaman kazandırır.”

Bana gözleriyle yalvardı. “Gitmeni istediğimi söylemedim.”

“Thomas,” dedim ne eğilerek. “Ben meşgulüm. Lt-fen FD--sıfır-iki raporumla ilgili bir sorun varsa söyle. Gün sonunda Constance’a bırakacağım.”

Bana inanamayan gözlerle baktı ve sonra ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Kulpu çevirdi ama çıkmadan önce teredt edip omzunun üstünden arkaya baktı. “Araba sorununu zene dek hâlâ benimle işe gelip gidebilirsin.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Ama Val ile bir şeyler ayarladık.”

Başını iki yana sallayıp gözlerini kırptıştırdıktan sonra da kapıyı açıp dışarı çıktı ve kapadı. Sola, ofisine değil de sağa dönünce spor odasına gittiğini anladım.

Thomas güvenlik kapısından geçene kadar Val ofisine koşturup oturdu. "Bu epey tatsız görünüyordu."

Gözlerimi yuvarladım. "Bitirdim."

"Neyi bitirdin?"

"Biz... hafta sonu bir şeyler yaşadık. Artık bitti."

"Şimdiden mi? Çok berbat görünüyordu. Ona ne yaptın?"

"Neden otomatik olarak benim hatam oluyormuş?" diye patladım. Val bir kaşını kaldırdığında devam ettim. "Bir ilişkiye benzer bir şeyler yapmayı denedim ve o da Camille'e hala âşık olduğunu itiraf etti. Sonra da bana Camille dedi, işte dolayısıyla..." Kutuda duran kalemlerle oynayarak yaşadıklarımıza yeni baştan öfkelenmemeye çalıştım.

"Ee, sonra ne dedi, ne olmuş Camille'e?" diye sordu yanlış anlayarak.

"Hayır, bana 'Camille' dedi, yani kazayla bana onun ismiyle seslendi."

"Yatakta mı?" dedi ciyaklayarak.

"Hayır," dedim yüzüm tiksintiyle buruşarak. "Sahilde. Tartışıyoruz. Hâlâ ne üstüne olduğundan emin değilim."

"Haa, bu kulağa ümit verici geliyor. İki kontrol manyağının geçinmekte ne kadar zorlanacaklarını önceden tahmin etmeliydik herhalde."

"Biz de aynı şeyi söyledik. Ha bu arada, seninle öğle yemeğinde buluşacağız."

"Öyle mi?"

"Thomas'a öyle dedim, dolayısıyla evet."

"Ama benim Marks'la planlarım vardı."

"Hayır, ama bana borçlusun."

"Tamam," dedi dirseklerini masaya dayayıp beni işaret ederek. "Ama bana hafta sonuyla ilgili bütün ayrıntıları anlatacaksın."

"Tabii. Sen bana evliliğinle ilgili bütün ayrıntıları anlattıktan hemen sonra."

Gözlerini devirdi. "Olmaz!" diye sızlandı. "Gördün mü? İşte bu yüzden bilmeni istemiyordum."

"Herkesin her düşünce, his ve sırrını açık etmek istemediğini anlamak sana iyi bir ders olur bence. Nihayet bir kozumun olmasına çok sevindim."

Bana öfkeyle baktı. "Sen kötü bir arkadaşım. Öğle yemeğinde buluşuruz."

Ona gülümsedim, kulaklıkları yeniden kulaklarıma taktım ve Val da masasına döndü.

Günün geri kalanı da ertesi gün gibi son derece sıradan geçti.

Val her sabah apartmanın hemen dışına gelip beni bekliyordu. Ve görece daha iyi günlerde Thomas'la asansörde rastlaşmıyorduk. Çoğunlukla bana kibar davranıyordu. Ofisime gelmeyi bıraktı ve onun yerine Constance aracılığıyla gönderdiği e-postalarla beni yönlendirmeye başladı.

Grove'a karşı kanıt toplarken Tarou'nun ona olan güvenini kullanıp istihbarat edindik. Cevaplar Grove ve Tarou ile iş ortaklarının havadan sudan konuşmalarında ve Büro'nun ne kadar da kolay kandırılabilirdiği ve doğru kişiyi tanıdığında sistemimizi istediğin gibi yönlendirmenin ne kadar kolay olduğuna dair böbürlenmelerinde gizliydi.

Thomas'la benim Polanski'ye Travis hakkındaki iyiliği tartışmalı haberi vermemizin üstünden tam iki hafta geçtikten sonra kendimi Cutter's'ta kendi başıma içip

Anthony'le laflarken buldum.

"Sonra da çocuğa dedim ki 'Sen beni ne sandın lan orospu?'" dedi, başını yana eğerek.

Alkışlarmış gibi yapıp kadehimi elime aldım. "Aferin."

"Affedersin, bir an için şıllığa bağlayıp ağzımı bozdum ama herife aynen böyle dedim."

"Bence durumu gayet iyi idare etmişsin," dedim bir yudum daha almadan önce.

Anthony bana doğru eğilip başını bir defa yukarı doğru salladı. "Neden buraya artık Maddox'la gelmiyorsunuz? Neden Maddox artık buraya gelmiyor?"

"Çünkü dünyanın kadınları aralarında anlaşıp sistematik olarak en sevdiği mekânlarını onun için gidilmez hale getiriyorlar."

"Hadi ya, bu pek zavallıymış. Bir de bana drama kraliçesi derler." Gözleri bir an için kocaman oldular.

"Kimler böyle diyorlar?"

"Biliyorsun," dedi, elini isim vermeye gerek yokmuş gibi sallayarak. "Onlar." Beni işaret etti. "O zaman yaptığınızı düzeltmeniz lazım. Bahşişlerimin canına okuyor." Öne, yukarıya sonra da aşağıya baktı. "O-o, Jölecan, saat on bir yönünde."

Başımı çevirmedi. Gerek yoktu. Sawyer oturduğum yere gelebilmesi için gerekenden çok daha kısa bir süre sonra burnumun dibinde soluyordu.

"Selam, güzelim."

"Striptiz kulüplerine de mi almıyorlar artık?" diye sordum.

Yüzü buruştu. "Boktan bir moddasın. Artık öğretmenin gözdesi olmadığını biliyorum ama öfkeni bana yansıtmana gerek yok."

Bir yudum aldım. "Öğretmenlerin gözdesi olmakla ilgili ne bileceksin ki sen? Kimse seni sevmiyor."

"Ah, acıttı," dedi Sawyer, alınmıştı.

"Özür dilerim. Biraz sert oldu. Ama kendimi savunmak için o kâğıtları imzalarsan en az bir arkadaş kazanacağını söyleyebilirim."

Gözlerini kırptırdı. "Bir dakika—şu anda neden bahsediyoruz biz?"

"Boşanma kâğıtların."

"Biliyorum, ama artık arkadaş olmadığımızı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Değiliz," dedim bir yudum daha almadan önce.

"Of, Liis, siktir ya. Maddox'la bir hafta sonunu beraber geçiriyorsun sonra da bir bakıyorum Kool-Aid içmeye başlamışsın." Başını iki yana sallayıp Anthony'nin önüne koyduğu bira şişesinden bir yudum aldı. "Hayal kırıklığına uğradım."

"Kâğıtları imzalarsan yeter. Ne kadar zor olabilir ki?"

"Yaygın inanışın aksine bir evliliği bitirmek oldukça zor bir iş."

"Gerçekten mi? Eşini aldatan biri için epey kolay olur diye düşünmüştüm."

"Ben eşimi aldatmadım!"

Bir kaşımı kaldırdım.

"Onun şu olayı var ya," diyerek gözlerini ve kafasını işaret etti, "beni deli ediyordu. Biriyle beraber olup da hiç bir sırrının olmamasının nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

"Peki, o halde onu neden aldattın? Bildiğin boşanmak istiyormuşsun ama şimdi de o isteyince hayır diyorsun."

Bir kahkaha attı, birasını dikip lıkır lıkır içti ve sonra da şeyeyi masanın üstüne koydu. "Çünkü onu yaptıktan

sonra artık kafamın içinden çıkar diye düşündüm."

"Bu," dedim, yeni bir Manhattan getirmiş olan Anthony'e bakıp, "kulağa geri zekâlının tekiymişsin gibi gelmene neden oluyor."

Şişesine parmağını sürdü. "Öyleydim. Geri zekâlının tekiydim. Ama hatamı düzeltmeme izin vermiyor."

Boynumu eğip ona baktım. "Sen Val'a hâlâ âşık mısın?"

Gözlerini birasından ayırmadı. "Doğum gününde masasına o tavşanı kimin bıraktığını sanıyordun? Marks olmadığı çok belli değil mi?"

"Of siktir," dedi Anthony. "Marks'la senin gay olup olmadığın üstüne bir bahse girmiştik."

"Gay radarın bozulmuş," dedim.

Anthony'nin dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Ben paramı hetero olduğuna yatırmıştım."

Sawyer'in burnu kırıştı. "Marks gay olduğumu mu düşünüyor? N'oluyoruz ya?"

Kıkırdadım ve tam Anthony bir şey söylemek için eğiliyordu ki Thomas yanımdaki tabureye oturdu.

"Antohny sana burada olduğumu söyleyecekti," dedi Thomas.

Sırtım kasıldı ve gülümsemem kayboldu. "Maddox," dedim onu selamlamak için.

"Tersten alma Maddox," dedi Anthony. "Az önce bundan sonra onun arkasını kollayacağıma söz verdim."

Thomas kafası karışmış gibi göründü.

"Saygısızlık etmek istemem ama demek istiyor," dedim.

"Ha," dedi Thomas.

"Her zamankinden mi?" diye sordu Anthony, çevirmenlik yapmamın gerekmesinden canı sıkılmış gibi görünüyordu.

"Bu gece viski kola alacağım," dedi Thomas.

"Tamamdır."

Sawyer öne eğildi. "Kötü bir gün müydü patron?"

Thomas yanıt vermedi. Bunun yerine birbirine kenetleyip hemen önünde barın üstüne koyduğu ellerine baktı.

Sawyer'le birbirimize baktık.

Konuşmamıza kaldığımız yerden devam ettim. "Peki, bunu o biliyor mu?"

"Tabii ki biliyor. O her şeyi bilir," dedi Sawyer yüzü asılarak.

"Belki de yoluna devam etme zamanın gelmiştir."

İki genç erkek kapıyı itip içeri girdiler. Onları burada daha önce hiç görmemiştim ama göğüslerini şişirip kollarını sallayarak yürüyorlardı. Tam başımı çevirecekken bir tanesi beni baştan aşağı süzdü.

"Güzel ceketmiş, Yoko," dedi.

Sawyer ayağını yere koyup kalkmaya başladı ama koluna dokundum.

"Onları görmezden gel. Bu gece The Casbah'da bir rock konseri vardı. Büyük ihtimalle oradan çıkıp kavgaya aranmaya gelmişlerdir. İri olanın tişörtüne bak."

Sawyer hızla ikiliye doğru baktı ve bahsettiğim adamın tişörtünün boynundaki beş santimlik yırtığı işaret ettim. Birer içki daha ısmarladık. Thomas içkisini bitirip bara bir banknot attı ve tek bir kelime daha etmeden çıkıp gitti.

"Bu epey tuhaftı," dedi Sawyer. "Ne kadar zamandır buraya gelmemişti?"

"İki haftadır," dedi Anthony.

Sawyer, "Ve şimdi de gelip bir içki içiyor, sonra da gidiyor, öyle mi?"

"Zaten genelde tek bir içki içmiyor mu?" diye sordum.

Anthony başıyla onayladı. "Ama yüzünde bu ifade

varken hiçbir zaman bir içkiyle yetinmez."

Kapıya doğru dönüp yırtık tişörtlü adamla arkadaşının çıktıklarını gördüm. "Bu çok uzun sürmedi."

"Duyduğuma göre sıkılmışlar. Görünüşe göre servis süresi çok uzunmuş," dedi Anthony göz kırparak.

"Muhteşemsin," dedim sırtarak.

"Val ile bir kez daha konuşmalısın, Sawyer. Her şeyi açık açık söylemelisin. Ama eğer ikna olmazsa artık oradan taşınman ve o kâğıtları imzalaman lazım. Ona adil davranmıyorsun."

"Haklısın. Senden nefret ediyorum ama haklısın. Ve sen ne dersen de Lindy, biz hâlâ arkadaşız."

"Güzel."

Sawyer ile hesabımızı ödedik, Anthony'e görüşürüz dedik ve sonra da karanlık mekânın diğer tarafına yürüyüp kapıyı iterek açtık. Kaldırım aydınlıktı, trafik normaldi ama yolunda olmayan bir şeyler olduğu hissediliyordu.

Sawyer koluma dokundu.

"Sen de mi?" diye sordum.

Dikkatle köşeye yaklaştık ve birinin inlediğini duyduk.

Sawyer çabucak köşeden bakıp geri gelecekti ama orada ağzı bir karış açık bakakaldı. "Siktir!"

Onu takip ettim ve anında cep telefonumu çıkardım. Bardaki iki adam kendi kanlarından oluşan iki küçük gölün ortasında yatıyorlardı.

"Dokuz yüz on bir. Acil durumunuz nedir?"

"İki erkek, yirmili yaşlarının ilk yarısında, Midtown'da bir kaldırımında feci şekilde dövülmüşler. İkisinin de bir ambulansa ihtiyacı var."

Sawyer ikisini de kontrol etti. "Bu tepki vermiyor," dedi.

“İkisi de nefes alıyorlar. Bir tanesi tepki vermiyor.”

Onlara adresi verip konuşmayı bitirdim.

Sawyer etrafa bakındı. Orta yaşlı bir çift, bir sonraki sokağın orada yolun karşısında yürüyorlar ve kuzeyde de evsiz bir adam köşedeki çöplüğü karıştırıyordu ama onların dışında sokak bomboştu. Gözüme şüpheli görünen kimse olmadı.

Uzaktan siren sesleri gelmeye başladı.

Sawyer ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “Galiba aradıkları kavgayı buldular.”

“Belki de daha önce kapıştıklarıyla yeniden karşılaşmışlardır?”

Sawyer omzunu silkti. “Benim yetki alanımın dışında.”

“Aman ne komik.”

Birkaç dakika içinde bir devriye arabası geldi ve onu da kısa süre sonra ambulans takip etti. Onlara bildiklerimizi anlattık ve kimliklerimizi gösterdikten sonra gitmemize izin verdiler.

Sawyer benimle beraber apartmanın lobisine yürüyüp bana sarıldı.

“Seninle eve yürümemi istemediğinden emin misin?” diye sordum. “Bunu yapmış olan her kimse hâlâ dışarıda olabilir.”

Sawyer kıkırdadı. “Of, kapa çeneni Lindy.”

“İyi geceler. Yarın görüşürüz.”

“Görüşemeyiz. Dışarıda olacağım.”

“Ha, tamam. Ee... şu şey vardı, değil mi?” dedim. Düzgün düşünemiyordum ve bardan doğru zamanda kalktığımızı düşünüp sevindim.

“Vegas’taki kaynaklarımızdan birini izliyorum, Arturo.”

“Benny’nin adamı mı? Neden San Diego’da?” diye sordum.

“Benny beraber çalıştığı yeni Doğu ailesini ziyaret etmesi için göndermiş. Yoldan bir milim bile sapmamasını sağlıyorum. Yakuza’nın adamlarının onu korkutup operasyonlarıyla ilgilendiğimizi öğrenmelerini ya da anlamalarını istemiyorum.”

“Kulağa fazlasıyla resmi geliyor.”

“Hep öyledir zaten. İyi geceler.”

Sawyer lobinin kapılarını itip dışarı çıktı ve ben de asansörün düğmesine basmak için döndüm. Düğmenin üstünde taze bir kan lekesi vardı. Etrafıma bakındım ve sonra da düğmeyi temizlemek için ceketimin içini kullandım.

Kapılar iki yana kayıp açılırken çıkan zil sesi hoştu ve insanı rahatlatıyordu ama içeri girince canım çok feci sıkıldı. Altıncı kat düğmesine de kan bulaşmıştı.

Bir kez daha ceketimle kanıtı ortadan kaldırdım ve sabırsızlıkla kapının açılmasını bekledim. Ayaklarımı yere vura vura dışarı çıkıp doğruca Thomas’ın odasına gittim ve bütün gücümle metal yüzeye vurmaya başladım. Cevap vermeyince yeniden vurdum.

“Kim o?” diye sordu Thomas kapının arkasından.

“Liis. Hemen kapıyı aç.”

Zincirin çekilme sesi geldi, kilit çevrilip tık etti ve sonra da Thomas kapıyı açtı. Onu omzumla itip içeri girdim ve sonra da dönüp kollarımı kavuşturdum.

Thomas sağ elinde bir paket buz tutuyordu ve sol eline de kanlı bir bandaj sarılıydı.

“Tanrım! Sen ne yaptın?” dedim bandaja uzanarak.

Bandajı özenle derisi soyulmuş, usul usul kanayan yarısından soyup çıkardım ve ardından başımı kaldırıp ona baktım.

“O ırkçı piç sana hakaret etti.”

“Sen de kalkıp onu ölesiye dövdün, öyle mi?” diye çığlık attım.

“Hayır... Bu, onların aralarında öylesine konuşurken, senin eve dönüş yolunun karanlık bir ara sokaktan geçmesini umduklarını işittikten sonra oldu.”

İçimi çektim. “Hadi gel. Yaralarını temizleyeyim.”

“Ben hallettim zaten.”

“Sarıp üstüne buz koyunca temizlemiş olmuyorsun. Eklem yerlerinde iltihap kapacaksın. Bu kulağına eğlenmeliymiş gibi geliyor mu?”

Thomas suratını astı.

“Tamam o zaman.”

Thomas’la banyosuna gittik. Küvetin kenarına oturup iki elini de gevşek birer yumruk yaptı.

“İlk yardım çantan nerede?”

Başıyla lavaboyu işaret etti. “Altında.”

Şeffaf plastik kutuyu çıkardım, kapağın kilidini açıp kapağını çıkardım ve içindeki türlü çeşit malzemeyi karıştırdım. “Peroksit?”

Thomas irkildi.

“Ellerinin derileri soyulana kadar iki koca adamı yumruklatabiliyorsun da birkaç saniye boyunca köpürdeyip biraz da tenini yakacak bir şeyden mi korkuyorsun?”

“Ecza dolabında. Ayna standart, çekilerek açılıyor.”

“Biliyorum. Benimki de öyle,” dedim ifadesiz bir sesle.

“Denemedim değil... Aslında eve dönerken ilk önce şey yapmaya niyetim yoktu—”

“Onlara saldırmaya mı?”

“Bazı insanlar hayatları boyunca kavgacı, kendinden zayıflara acı çektirmekten keyif alan hırtlara olarak yaşarlar, ta ki biri gelip de onları hastanelik edene kadar. Bunu

yaşamak onlara yeni bir perspektif kazandırır.”

“Yaptığını böyle mi adlandırıyorsun? Onlara iyilik ettiğini mi düşünüyorsun?”

Suratını astı. “Bütün dünyaya bir iyilik yaptım.”

Hidrojen peroksiti alıp yaralarının üstüne döktüm ve o da acıyla ellerini geri çekip sıkığı dişlerinin ardından derin bir nefes aldı.

İçimi çektim. “Aptal bir hakaret ve boş bir tehdit yüzünden kendini kaybettiğine inanamıyorum.”

Thomas başını omzuna doğru eğip omzuyla yanağını silerek iki küçük kan lekesini yüzüne yaydı.

“Tahminen bunun içinde yıkanman lazım,” dedim büyük kahverengi şişeyi kaldırarak.

“Niye?”

Bir parça tuvalet kâğıdı alıp dezenfektana batırdım. “Çünkü bunun senin kanın olmadığından oldukça eminim.”

Thomas başını kaldırıp bana baktı, sıkılmış gibi görünüyordu.

“Özür dilerim. Gitmemi ister misin?” diye sordum.

“Aslında evet, isterim.”

“Hayır!” diye patladım bir anda.

“Haa! *O sana* hakaret etti.”

Temiz bir parça pamuk alıp yaralarının üstüne hafif hafif kompres yaptım. “Yabancılar duygularımı incitemezler Thomas. Önem verdiğim insanlar incitebilirler.”

Omuzları düştü. Bir anda tartışamayacak kadar yorgun düşmüş gibi göründü.

“Cutter’s’ta ne yapıyordun?” diye sordum.

“Ben oranın müdavimiyim.”

Suratımı astım. “Bir süredir değildin.”

“Bir içkiye ihtiyacım vardı.”

“Kötü bir pazartesi miydi?” diye sordum, iyi bir pazartesi diye bir şey mümkün mü diye merak ederek.

Tereddüt etti. “Cuma günü Travis’i aradım.”

“1 Nisan’da mı?” diye sordum. Thomas bana birkaç saniye verdi.

“Ha! Doğum günü.”

“Telefonu yüzüme kapattı.”

“Ah!”

Tam kelimeyi söylediğim anda Thomas elini hızla geri çekti.

“Hass—” Dudaklarını birbirine bastırıp kendini kasarken boynundaki damarlar şişti.

“Affedersin.” İrkildim.

“Seni özlüyorum,” dedi Thomas sessizce. “İş yerinde profesyonel davranmaya çalışıyorum ama kendimi seni düşünmekten alıkoyamıyorum.”

“Biraz öküzlüşmüşsin. İnsanlar durumunu Camille’den ayrılmanın hemen sonrasına benzetiyorlar.”

Neşesiz bir kahkaha attı. “Karşılaştırma yapmak mümkün değil. Bu çok, çok daha kötü.”

Yaralarını sarmaya konsantre oldum. “O zaman sadece bunun fazla ilerlemesine izin vermediğimize sevinelim.”

Başıyla onayladı. “Sen kesinlikle sevinmelisin. Ben o kadar akıllı davranamadım.”

Ellerimi kucağıma bıraktım. “Sen neden bahsediyorsun? İki hafta önce bana beni sevemeyeceğini söyledin.”

“Liis... bana karşı bir şeyler hissediyor musun?”

“Hissettiğimi biliyorsun.”

“Beni seviyor musun?”

Uzun bir süre boyunca çaresizlik içindeki gözlerine baktım. Saniyeler geçtikçe daha da çaresiz görünüyorlardı.

Titrek bir nefes verdim. "Âşık olmak istemiyorum, Thomas."

Daha şimdiden üstünde kan kırmızısı benekler belir-
miş olan ellerindeki bandajlara baktı. "Sorumu cevapla-
madın."

"Hayır."

"Yalan söylüyorsun. Nasıl olur da bu kadar güçlü bir
kişiliğin varken bu kadar korkak olabiliyorsun?"

"Ne olmuş yani?" diye patladım. "Eğer hâlâ Jackson'a
âşık olduğumu söylemiş olsam ve duygusal açıdan ken-
dini güvende hissettiğin bölgenin çok, çok dışında olsan
sen de korkardın."

"Bu adil değil."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Sana adil olmak zorunda
değilim Thomas. Sadece kendime adil olmak zorunda-
yım." Ayağa kalkıp kapıya doğru bir adım geriledim.

Başını iki yana sallayıp güldü. "Sen Liis Lindy, sen ke-
sinlikle benim belamsın."

Yirmi İkinci Bölüm

Bir kat aşağı inmek için merdivenleri kullanmak asansörü kullanmaktan daha iyi geldi. Ağır ağır kendi katıma inip koridorun sonundaki pencereye giden birkaç adımı atmak için kapımın yanından geçtim.

Sokağın karşısındaki köşe kan içindeydi ama kimse fark etmemiş gibi görünüyordu. Sokaktan geçen insanların daha bir saatten kısa bir süre önce üstünden geçtikleri yerde nasıl bir şiddet yaşandığı hakkında en ufak bir fikirleri yoktu.

Bir çift, en büyük lekenin sadece bir metre ilerisinde durup tartışmaya başladılar. Kadın iki tarafa da baktıktan sonra sokağın karşısına geçti ve ben de tam binamızın lobisinin üstündeki tentenin altına girmeden önce kim olduğunu anladım. Marks peşinden geldi ve ben de ikisinin de birkaç dakika sonra asansörden inceklerinin bilinciyle içimi çektim.

Kapıma gidip kilidi açtım ve eşikte bekledim. Asansörün sesi geldi ve kapı açılığında arkadaşımın o güne kadar hiç görmediğim kızgınlıktaki suratını gördüm.

Dışarı çıkıp aniden durdu ve ona çarpan Marks'ı dirseğiyle itti. "Gidiyor musun?" diye sordu bana.

"Hayır. Daha yeni eve geliyordum." Kapıyı açık tuttum. "İçeri gel."

Yanımdan geçti ve sonra da Marks durup izin vermemi bekledi. Başımınla onaylayınca onun peşinden koltuğa gitti.

Kapıyı kapatıp kollarımı kavuşturdum ve arkama döndüm. "İkinize danışmanlık yapacak durumda değilim. Daha kendi kıçımı toplayamıyorum." Saçımı yüzümden çektim ve sonra da sandalyeme yürüyüp katlanmış şalı topladım ve otururken kucağıma koydum.

"Benimle aynı fikirdesin, değil mi Liis? Onu evinden atması lazım."

"Çıkmıyor ki," dedi Val, bıkkın bir sesle.

"O zaman ben onu çıkarırım," diye hırladı Marks.

Gözlerimi devirdim. "Hadi ama Marks. Yasaları biliyorsun. Sawyer onun kocası. Polis gelse seni dışarı çıkarırdı."

Marks dişlerini sıktı ve sonra da gözlerini mutfağımın ilerisine dikti. "İkinci bir yatak odan var. Onu davet ettin zaten."

"Dairesini kaybetmek istemiyor," dedim.

Val'ın gözleri kocaman oldu. "Ben de öyle dedim."

"Senin onunla yaşamayı istemiyorum! Çok tuhafıma gidiyor!" dedi Marks.

"Joel, durumun kontrolü bende," dedi Val. "Tabii eğer bunlarla uğraşamam deyip ayrılmak istersen anlarım."

Gözlerimi kıstım. "Siz ikiniz burada ne arıyorsunuz?"

Marks içini çekti. "Yemeğe çıkacaktık, ben de onu evinden almaya geldim. Sawyer meseleyi büyüttü. Normalde onu dışarıda beklerdim ama bir kez olsun centilmenlik yapayım dedim. Adam da beni görünce olay çı-

kardı. Peki, arkadaşın bunun üzerine kime kızdı dersin? Tabii ki bana.”

“Neden kendimize böyle şeyler yapıyoruz?” diye sordum, daha çok kendime. “Bizler yetişkin insanlarız. Aşk hepimizi aptallaştırıyor.”

“O bana âşık değil,” dedi Val.

“Evet, âşığım,” dedi Marks, Val’a bakarak.

Val yavaşça ona döndü. “Âşık mısın?”

“Aylarca peşinden koştum ve bak daha hâlâ peşinden koşuyorum. Bunun benim için öylesine bir macera olduğunu mu düşünüyorsun? Ben sana âşığım.”

Val’ın yüzü düştü ve altdudağı aşağı sarktı. “Ben de sana âşığım.”

Birbirlerine sarılıp öpüşmeye başladılar.

Tavana bakıp ben de mi olay çıkarsam, diye düşündüm.

“Affedersin,” dedi Val, dudağına bulaşan ruju silerken.

“Boş ver ya, takıl sen,” dedim ifadesiz bir sesle.

“Biz gitsek iyi olacak aslında,” dedi Marks. “Zaten güç bela rezervasyon yaptırabildik. Düzgün yemek yenebilecek bir yer bulmak için gece saat dokuz buçukta arabayla her yeri dolanmak zorunda kalmak istemiyorum.”

Kendimi zorlayıp gülümsedim ve sonra da gidip kapıyı ardına kadar açtım.

“Affedersin,” diye fısıldadı Val, yanımdan geçerken.

Başımı iki yana salladım. “Sorun değil.”

Kapıyı kapatıp doğruca yatak odama döndüm ve kendimi yüzüstü yatağa attım.

Val ile Marks bir çözüm bulmayı o kadar kolaymış gibi göstermişlerdi ki. Hem de Val’ın bir yılı aşkın bir süredir Sawyer ile aynı daireyi paylaşmasına rağmen. Ben ise

Thomas'la aramda topu topu bir katlık mesafe olmasına rağmen sefil haldeydim. Sevemeyeceğim bir adamı seviyordum ve o da başka birini sevmesine rağmen beni daha çok seviyordu.

Sevgi kıcımı yiyebilirdi.

Ertesi sabah Thomas'ı asansörde görmeyince rahatladım.

Haftalar geçtikçe bu bir endişe olmaktan bir anı olmaya geçiş yaptı.

Thomas istisnasız benden önce işe gelip benden çok sonra işten çıkıyordu. Toplantılarımız kısa ve gergindi ve bize bir görev verilmişse Val, Sawyer ve ben, Constance'a görevimiz başarılı olmadan dönmekten nefret ediyorduk.

Takım Beş'in geri kalanı olan bitene hiç karışmıyor ve fark etmeyeceğimi düşündüklerinde bana pis pis bakıyorlardı. Günler fazlasıyla uzundu. Sadece takım odasında bulunmak bile büyük bir stres yaratıyordu ve kısa sürede binanın en az sevilen denetçisi olmuştum.

Thomas'a Cutter's'ta rastlamadan sekiz gün geçirdim ve sonra bir hafta daha geçti.

Anthony bana araba taşımacılığı yapan bir arkadaşının telefonunu vermişti ve onu arayıp Anthony'nin adını verince fiyat yarıya iniverdi.

Mayıs'ta Camry'm bana teslim edilmişti ve ben de San Diego'nun daha büyük bir kısmını keşfe çıkabildim. Val ile birlikte hayvanat bahçesine gittik ve ben de sistemli bir şekilde, hep kendi başıma, bütün plajlara gittim. Yeni olayım bu olmuş gibiydi.

Şehre âşık olmam uzun sürmeyince, hızla âşık olmayı da alışkanlık haline mi getiriyorum acaba, diye merak et-

tim ama Val ile birkaç defa gece çıktığımda bir erkekle her konuşmamın bana sadece Thomas'ı ne kadar özlediğimi hatırlattığını fark ettim ve bu umudum da suya düştü.

Sıcak, yapış yapış bir cumartesi gecesi arabamı Kansas City Barbeque'nün otoparkına park edip anahtarlarımı çantama attım. Straplez yazlık bir elbise giymiş olmama karşın göğüslerimin altından damlayan terlerin karnımdan aşağı aktıklarını hissedebiliyordum. Sadece denize ya da havuza girmekle başa çıkılabilecek bir sıcaktı bu.

Tenim terden kayganlaşmıştı ve saçımı da başımın tepesinde gevşek bir topuz olacak şekilde toplamıştım. Nem bana adayı hatırlatıyordu ve dikkatimi dağıtmam lazımdı.

Kapıyı açar açmaz donup kaldım. Gördüğüm ilk şey Thomas'ın dart tahtasının önünde bir kolunu beline doladığı bir sarışına diğer koluyla nasıl hedef alınacağını göstermesi oldu.

Göz teması kurduğumuz anda arkama dönüp çabucak arabama yürüdüm. Dolgu topuklarla koşmak pek mümkün değildi. Ben daha ön avludan çıkamadan birisi köşeyi döndü ve ben de ona çarpıp dengemi kaybettim.

Yere düşmeden bir çift büyük el beni tutup kaldırdı.

"Bu ne acele böyle? Bir yere mi yetişeceksin?" diye sordu Marks dengemi bulunca beni bırakarak.

"Affedersin. Akşam yemeğini geciktirdim de, burada yerim diye düşünmüştüm."

"Ha," dedi, bilgiç bir sırtmayla. "İçeride Maddox'u gördün."

"Ben, şey... yemek yiyecek başka bir yer bulabilirim."

"Liis?" diye seslendi Thomas kapıdan.

"Sen buradasın diye burada yemek istemiyor," diye bağırarak karşılık verdi Marks, elini omzuma koyarak.

Avluda yemek yiyen herkes dönüp bana baktı.
Marks'ın elini itip çenemi kalırdım. "Bisiktirol."
Ayaklarımı yere vura vura arabama gittim.
Marks arkamdan seslendi. "Val ile fazla zaman geçirdin sen!"

Arkama dönmeyip çantamdaki anahtarın düğmesine basıp arabamın kilidini açtım.

Kapıyı açmama fırsat kalmadan bir kez daha birisinin ellerini üstümde hissettim.

"Liis," dedi Thomas, otoparkı koşarak geçtiği için soluk soluğaydı.

Kolumu çekip elinden kurtardım ve sinirle kapıyı açtım.

"O sadece bir arkadaş. Polanski Y-YÖA konumundayken Constance'ın yaptığı işi yapıyordu."

Başımı iki yana salladım. "Açıklama yapmana gerek yok."

Ellerini ceplerine soktu. "Evet var. Canın sıkıldı."

"İstediğimden değil." Başımı kaldırıp ona baktım.
"Bunun üstesinden gelmenin bir yolunu bulacağım. O gün gelene dek birbirimizden uzak durmamızda hiçbir sakınca yok, benim için gayet iyi işliyor."

Thomas başıyla onayladı. "Özür dilerim. Canını sıkamak, istediğim son şey. Sen, şey... harika görünüyorsun. Biriyle mi buluşacaktın?"

Suratımı astım. "Hayır, kimseyle buluşmayacaktım. Çıktığım biri yok. Artık kimseyle çıkmıyorum," diye patladım. "Ama senin çıkmamanı bekliyor değilim," dedim restoranı işaret ederek.

Şoför koltuğuna geçmeye başladım ama Thomas nazikçe kolumu tuttu.

"Biz çıkmıyoruz," dedi. "Sadece dart atmasına yardımcı oluyordum. Erkek arkadaşı da içeride."

Söylediklerine inanmamıştım ve ona öfkeyle baktım. "Aman ne güzel. Gitmem lazım. Akşam yemeği yemedim."

"Burada ye," dedi. Yüzünde umut dolu küçük bir gülümseme belirdi. "Sana da nasıl oynandığını öğretebilirim."

"Pek çok kadından biri olmamayı tercih ederim. Teşekkürler."

"Öyle değilsin. Hiç öyle olmadın."

"Doğru, sadece iki kadından biriydim."

"İster inan ister inanma Liis... sen hep tektin. Hiçbir zaman senin dışında birisi daha olmadı."

İçimi çektim. "Özür dilerim. Bu konuyu hiç açmamalıydım. Pazartesi iş yerinde görüşürüz. Sabah erkenden bir toplantımız var."

"Aynen," dedi bir adım gerileyerek.

Şoför koltuğuna geçip anahtarımınla kontağı bıçaklar gibi çevirdim. Camry'den nazik bir gırlama sesi yükseldi ve ben de geri geri gidip uzaklaştım ve sonra da otoparktan çıkarak Thomas'ı yalnız bıraktım.

Işıkları yanmış ilk 'arabaya servis yapılır' işaretini gördüğüm mekâna girdim ve sırada bekledim. Fuzzy olmayan hamburgerimi ve küçük patates kızartmamı alınca eve döndüm.

Arabamın kapısını kapatırken paketim hışırdadı ve sonra da lobinin kapısına yürüdüm ve kafamı dağıtmak için yaptığım mükemmel planın daha başarısız olamayacağına aklıma getirdikçe kendimi iyice sefil hissediyordum.

"Hey!" diye seslendi Val sokağın karşısından.

Ona baktım ve o da el sallayarak karşılık verdi.

"Yakıyorsun, hadi gel de Cutter's'ta bir şeyler iç benimle!"

Elimdeki torbayı kaldırdım.

"Akşam yemeği mi?" diye bağırdı.

"Gibi gibi!" diye seslendim.

"Fuzzy's mi?"

"Hayır!"

"İğrenç!" diye seslendi. "İçmek daha tatmin edici olur."

İçimi çekip sağıma soluma baktıktan sonra karşıya geçtim. Val bana sarıldı ve ardından yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsemesi kayboldu.

"Ne oldu? Niye böylesin?"

"KC Barbeque'ye gittim. Thomas da yanında çok uzun ve çok tatlı bir sarışınla oradaydı."

Val dudaklarını büzdü. "Sen ondan açık ara daha iyisin. Herkes o hatunun tam bir yosma olduğunu gayet iyi biliyor."

"Onu tanıyor musun?" diye sordum. "Polanski'nin asistanıymış."

"Ha," dedi Val. "Yok, Allie dünya tatlısıdır ama biz yosmaymış gibi yapacağız."

"Allie mi?" diyerek inleyip birisi karnıma bir yumruk geçirmiş gibi ofladım. Kulağa tam da Thomas'ın âşık olabileceği mükemmel kıza yakışan bir isimmiş gibi geliyordu. "Beni şu anda öldür."

Kolunu boynuma doladı. "Emanet yanımda. Çok istersen yapabilirim."

Başımı omzuna yasladım. "Sen iyi bir arkadaşınsın."

"Biliyorum," dedi Val, beni Cutter's'a yönlendirirken.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kimlik kontrolde Ajan Trevino için kendimi zorlayıp gülümsedim ve sonra da Camry'mle doğrudan otoparka gittim. Hafta sonundan zaten berbat bir moralle çıkmıştım ve günün pazartesi olması bana hiç yardımcı olmuyordu.

Thomas haklıydı, otoyolda araba kullanmaktan nefret ediyordum ve bu durum da canımı sıkıyordu. Park edecek bir yer bulup vitesi P'ye getirdim. Sonra da çantamla kahverengi deri omuz çantamı aldım. Kapıyı itip açarak dışarı çıktığımda Ajan Grove'un mavi Sedan'ından çıkmaya uğraştığını gördüm.

"Günaydın," dedim.

Başıyla selam verdi ve beraber asansöre gittik. Düşmeye basarken arkamda durmasının beni tedirgin ettiğini belli etmemeye çalıştım.

Öksürünce bunu arkama bakmak için bahane olarak kullandım.

Başımı arkaya çevirirken parlak atkuyruğum sağ omzumun üstünden arkaya savruldu. "En kötüsü de yazın grip olmak."

"Alerjim var," diye homurdandı, neredeyse kendi kendine.

Asansörün kapısı açıldı ve arkamda Grove içeri girdim. Uçuk mavi gömleği ve fazla kısa kravatı hacimli göbeğinin daha da büyük görünmesine neden oluyordu.

"Sorgular nasıl gidiyor?" diye sordum.

Grove'un fırça gibi bıyığı titredi. "Havadan sudan konuşmak için saat daha çok erken, Ajan Lindy."

Kaşlarımı kaldırıp önüme bakarken ellerimi önümde tutum. Yedinci kata geldiğimizi belirten zil çaldı ve ben de koridora çıktım. Grove'a bakmak için arkama döndüm ve o da kapılar kapanana kadar bana aksi aksi baktı.

Güvenlik kapılarına yaklaşıırken Val neredeyse üstüme çıktı. "Kapıyı aç, kapıyı aç, kapıyı—"

"İşimiz bitmedi," dedi Marks asık bir suratla.

Val'in yüzünde anında bir gülümseme belirdi ve arkasına döndü. "Şu an için bitti."

"Hayır, bitmedi," dedi Marks, parlak mavi gözleri alev alevdi.

Kapıyı iterek açtım ve Val bir adım gerilerdi. "Ama bitti... dolayısıyla da bitti." Kapı Marks'ın yüzüne kapanınca arkasına dönüp kolumu sıktı. "Teşekkür ederim."

"Bu da neydi böyle?"

Gözlerini yuvarlayıp ofladı. "Hâlâ dairemden çıkmanımı istiyor."

"Yani, ben de erkek arkadaşımın karısıyla oturmasını istemezdim."

"Marks benim erkek arkadaşım değil, Sawyer da benim kocam değil."

"Marks ile statün tartışılabilir ama Sawyer'le hâlâ evli olduğun kesin. Daha hâlâ kâğıtları imzalamadı mı?"

Ofisime döndük ve Val da kapıyı kapatıp kendini koltuğa bıraktı.

"Hayır! Bir gece Cutter's'tan eve sarhoş sarhoş gelip Davies'in bir hata olduğu üstüne atıp tuttu."

"Bir dakika, Ajan Davies mi?"

"Evet."

"Ama sen..."

Val'ın burnu kırıştı ve sonra neden bahsettiğimi anlayınca zıplayarak koltuktan kalktı. "Hayır! İy! İyy! Lezbiyen olsaydım bile daha nötr görünümlü birini tercih ederdim. Ajan Davies, yüzündeki bütün o," dedikten sonra işaretparmağıyla yüzünün çevresinde bir daire çizerek, "şeylerle Cher taklitçileri yarışmasına katılıp abartıdan elenmiş gibi duruyor."

"Yani hem Sawyer hem de Davies'i deneyimlediğini söylemenin sebebi Sawyer'in seni Davies'le aldatmış olmasıydı, öyle mi?"

"Evet!" dedi, tiksilmesi geçmemişti. Koltuğun köşesine oturup arkasına yaslandı.

"Bunu başka birine daha söylediğinde ne demek istediğini biraz açıkla istersen."

Val bu fikri kafasında biraz evirip çevirdikten sonra gözlerini kapadı ve omuzları düştü. "Siktir."

"Sawyer'i affetmeyecek misin?" diye sordum.

"Yok, daha neler!"

"Seni oradan ayrılmaktan alıkoyan nedir, Val? Oranın senin dairen olduğunu biliyorum ama tek neden bu olmaz."

Kollarını kaldırıp hızla indirerek bacaklarına şaplak attı. "Sadece bu."

"Yalancı."

"Vay, vay, vay, kimler becerilerini geliştiriyormuş böyle?" dedi doğrulup kollarını kavuşturarak.

"Beceriden çok aklın yolu bir olduğundan," dedim. "Şimdi, eğer kötü bir arkadaş olacaksan kış kış. Yapacak işlerim var." Kâğıtları karıştırıp ilgilenmiyormuş gibi yaptım.

"Onu affedemiyorum," dedi küçücük bir sesle. "Denedim. Başka her şeyi affedebilirdim."

“Gerçekten mi?”

Başıyla onayladım.

“Ona bunu söyledin mi?”

Tırnaklarıyla oynadı. “Söyledim sayılır.”

“Ona tam olarak söylemen lazım, Val. Daha hâlâ bir şansının olduğunu düşünüyor.”

“Ben Marks’la çıkıyorum ama Sawyer hâlâ ona takık olduğumu mu düşünüyor?”

“Onunla *evlisin*.”

Val içini çeki. “Haklısın. Zamanı geldi. Ama seni uyarıyorum, üstelememe rağmen geri adım atmazsa yeni bir ev arkadaşın olabilir.”

Omzumu silktim. “Eşyalarını toplamana yardım ederim.”

Val yüzünde bir gülümsemeyle ofisimden ayrıldı ve ben de dizüstü bilgisayarımı açıp şifremi girdim ve e-postalarımın üstünden geçmeye başladım. Constance’dan gelip *Acil* olarak işaretlenmiş üç tanesi gözüme çarptı.

AJAN LINDY,

**Y-YÖA MADDOK SAAT 10:00’DA GÖRÜŞME TALEP EDİYOR.
LÜTFEN PROGRAMINIZDA GEREKLİ DEĞİŞİKLİKLERİ YAPIN
VE VAKA DOSYANIZI YANINIZDA GETİRİN.**

CONSTANCE.

İkincisini açtım.

AJAN LINDY,

**Y-YÖA MADDOX BU E-POSTA ELİNİZE GEÇİNCE DERHAL
OFİSİNE GELMENİZİ RİCA EDİYOR. LÜTFEN VAKA DOSYA-
NIZI YANINIZDA GETİRİN.**

CONSTANCE.

Saatime baktım. Daha yeni sekiz olmuştu. Fareyi alıp son kullanılanlara girip birkaç klikle topladığım yeni istihbaratı bastım, kâğıtları yazıcıdan kaptığım gibi dışarı fırlayıp koridorda koşmaya başladım.

“Selam Constance,” dedim soluk soluğa.

Bana bakıp gülümserken uzun kirpiklerini kırptı.

“Hemen görüşebilirsin.”

“Teşekkür ederim,” dedim nefes alarak, yanından geçip giderken.

Thomas sırtını bana dönmüş oturuyor, ofisinin muhteşem manzarasına bakıyordu.

“Ajan Maddox,” dedim normal bir sesle konuşmaya çalışarak. “Özür dilerim. E-posta... ları yeni gördüm. Vaka dosyasını yanımda getirdim. Birkaç tane daha—”

“Otursana Lindy.”

Gözümü kırıp bana söyleneni yaptım. O üç gizemli çerçeve hâlâ masanın üstündeydi ama ortadaki yüzüüstü yatırılmıştı.

“Onları artık daha fazla bekletemem,” dedi Thomas. “Baş Müfettişlik Ofisi tutuklama yapılmasını istiyor.”

“Travis’i mi?”

Bana döndü. Gözlerinin altı mosmordu. Sanki kilo vermiş gibi görünüyordu. “Yok, hayır... Grove. Travis kısa süre içinde eğitimine başlayacak. Grove, Benny ya da Tarou’dan Travis hakkında bir şey duyarsa da... yani zaten her halükarda biletimiz kesilmiş olacak.”

Constance elindeki her şeyi Adalet Bakanlığı'na gönderecek. Hep gittiği benzin istasyonunda sahte bir silahlı soygun düzenleyecekler ve Grove vurulacak. Tanıklar öldüğü yönünde ifade verecek.

Sonra da Tarou'yla Benny, Grove'un yakalandığını düşünüp her yol onların suç faaliyetlerine çıktığından kanıtları toplayıp yok etmek yerine salak bir talihsizlik yaşadıklarını düşünüp işlerine aynen devam edecekler."

"Kulağa doksandan çakıyormuşuz gibi geliyor, efendim."

Soğuk tepkim masasının arkasında oturan Thomas'ı irkiltti. Tam on saniye boyunca rahatsız bir sessizlik içinde oturduk ve Thomas küçük bir hareketle kapıyı işaret etti.

"Teşekkür ederim, Ajan Lindy. Çıkabilirsin."

Başımla onaylayıp ayağa kalktım. Kapıya doğru yürüdüm ama çıkamadım. Mantiğim tam tersini yapmamı söylüyor olsa da serbest elimi yumruk yapıp dosyayı düştürmemek için diğer elimi sıkarak geri döndüm.

Bir elinde fosforlu kalem, diğer elinde kalemin kapağı bir deste kâğıdın en üstündekini okuyordu.

"Kendinize bakıyor musunuz, efendim?"

Thomas'ın yüzü bembeyaz oldu. "Ben ne... affedersin?"

"Kendinize bakıyor musunuz? Yorgun görünüyorsunuz da."

"Ben iyiyim, Lindy. Çıkabilirsin."

Dişlerimi gıcırdatıp bir adım ilerledim. "Çünkü eğer konuşmak isterseniz —"

İki elini de masanın üstüne bıraktı. "Konuşmak istemiyorum ve istiyor olsaydım da konuşacağım son kişi sen olurdun."

Başımla onayladım. "Özür dilerim, efendim."

"Kes şunu... bana öyle deme," dedi sesini cümlelerin sonuna doğru alçaltarak.

Ellerimi önüme tuttum. "Artık size Thomas diye hitap etmenin uygun olmadığı kanaatindeyim, efendim."

"Ajan Maddox ya da Maddox iyidir." Başını eğip önündeki kâğıda baktı. "Şimdi, lütfen... lütfen git Lindy."

"Beni görmek istemiyorduysanız neden buraya çağırдыңız? Bu söylediklerinizi Constance da gayet güzel söyleyebilirdi."

"Çünkü, Liis, arada bir de olsa senin yüzünü görmeye ihtiyacım var. Sesini duymaya ihtiyacım var. Bazı günler benim için diğerlerinden daha zor geçiyor."

Yutkunup masasına yürüdüm. Bir sonraki hamleme hazır olmak için kasıldığını hissettim.

"Bunu yapma," dedim. "Bana kendimi suçlu hissettirme. Senden uzak durmaya çalıştım... tam da bunu engellemeye çalışıyordum işte."

"Biliyorum. Bütün sorumluluğu üstleniyorum."

"Bu benim hatam değil."

"Ben de az önce onu dedim zaten," dedi bitkin bir sesle.

"Sen buna davetiye çıkardın. Bana karşı olan hislerinin Camille'e olan hislerinin yerine geçmesini istedin. Suçlayabileceğin daha yakın biri olmasını istedin, çünkü onu suçlayamıyordun. Onunla iyi geçinebilmen lazım, çünkü o artık ailenin bir parçası olacak ve bense sadece beraber çalıştığın biriyim... işin bittiğinde yoluna devam edeceğini bildiğin biri."

Thomas karşı çıkamayacak kadar duygusal açıdan tükenmiş gibi görünüyordu. "Tanrım, Liis, gerçekten de bunu planladığımı mı düşünüyorsun? Sana daha kaç

farklı şekilde anlatmam lazım? Senin için hissetmiş olduklarım, senin için hâlâ hissettiklerim Camille için hissettiklerimi anlamsızlaştırıyor.”

Yüzümü kapadım. “Kendimi bozuk plak gibi hissediyorum.”

“Öylesin,” dedi ifadesiz bir sesle.

“Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?” diye sordum.

“Öyle görüldüğü kesin.”

“Ama öyle değil. Düşünmüştüm ki... artık bir önemi olduğundan değil tabii ama o hafta sonu değişebileceğimi ummuştum. İki yaralı insanız ve eğer kendimizi yeterince verirsek, duygularımız yeterince derin olursa, o zaman başarabiliriz diye düşünmüştüm.”

“Biz yaralı değiliz Liis. Biz birbirine tıpatıp uyan ayrı birer yarayız.”

Gözlerimi kırıştırdım. “İlişkimiz yabancı olduğumuz, tanımadığımız yerlere gelseydi ve benim esas takıldığım yer de bu zaten, geldiğimiz yere uyum sağlayabilirdik, biliyorsun değil mi? Ama günün birinde artık onunla olmadığın için üzölmeyi bırakacaksın diye geleceğim için yaptığım her planı çöpe atamam.” Gözlerimin sulanıp yandığını hissettim. “Sana geleceğimi verecektiysem senin geçmişini arkada bırakmana ihtiyacım vardı.” Masanın üstüne yatırılmış çerçeveyi alıp Thomas’ın yüzüne tutup onu fotoğrafa bakmaya zorladım.

Gözleri gözlerimden ayrıldı ve camın altındaki fotoğrafa bakınca dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı.

Öfkeyle çerçeveyi çevirmemle ağzımın bir karış açılması bir oldu. Fotoğrafta Thomas’la ben vardık, Faly’nin St. Thomas’ta çektiği siyah beyaz poz. Beni kendisine bastırıp yanağını öpüyordu ve ben de sonsuz aşkı bulmuş gibi gülümsüyordum.

Diğer çerçeveyi alıp baktım. Beş Maddox kardeşin top-
luca çekilmiş bir fotoğrafıydı. Sonuncusuna baktığımda
da annesiyle babasını gördüm.

“Önce onu sevdim,” dedi Thomas. “Ama sen Liis... se-
veceğim son kadın sensin.”

Orada tek kelime etmeden durdum ve sonra da kapıya
doğru geriledim.

“Şunları... fotoğraflarımı geri alabilir miyim?” diye
sordu.

Dosyayı masasında bırakıp yerine fotoğrafları aldığı-
mı fark ettim. Yavaşça ona doğru yürüdüm. Elini uzattı ve
ben de çerçeveleri geri verdim.

“Bunları Constance’a vereceğim,” dedim dosyayı alıp.
Başım dönüyordu. Hemen arkama dönüp fırladım.

“Liis,” diye seslendi arkamdan.

Kapıdan çıkar çıkmaz dosyaları kafasına atar gibi
Constance’a verip yoluma devam ettim.

“İyi günler, Ajan Lindy,” dedi, bütün takım odasında
duyulacak kadar yüksek sesle.

Ofisime çekilip koltuğuma oturdum ve başımı elleri-
min arasına aldım. Birkaç saniye sonra Val hışımla içeri
girdi ve Marks da peşinden gelip kapıyı çarparak kapattı.

Başımı kaldırıp baktım.

Val onu işaret etti. “Yeter! Bütün bina boyunca peşim-
den gelemezsin!”

“Bana doğru dürüst yanıtlar vermeye başlayınca, ben
de peşinden gelmeyi bırakacağım!” diye bağırdı Marks.

“Bugün herkesin nesi var böyle? Bütün ofis aklını mı
yitirdi?” diye bağırdım.

“Sana cevabını vereli çok oldu!” dedi Val beni duy-
mazdan gelerek. “Sana onunla bu akşam konuşacağımı
söyledim!”

Sawyer başını kapıdan içeri soktu ve aynı anda kapıya vurdu. "Patron?"

"Çık dışarı!" diye bağırdık Marks, Val ve ben aynı anda.

"Peki," dedi Sawyer geri çekilerek.

"Peki, sonra?" diye sordu Marks.

"Eğer o taşınmazsa ben taşınacağım," dedi Val, sanki sözcükler zorla ağzından alınmış gibi.

"Tanrı'ya şükürler olsun!" diye bağırdı Marks, sanki kendisini izleyen bir izleyici kitlesi varmış gibi, bütün parmaklarını Val'a doğrultarak. "Nihayet düzgün bir yanıt geldi!"

Thomas hızla içeri daldı. "Bütün bu bağırış çığırış nedir?"

Yine yüzümü kapadım.

"İyi misin Liis? Ona ne oldu Val? Bir şeyi mi var?" diye sordu Thomas.

İlk konuşan Marks oldu, "Özür dilerim, efendim. Sen... sen iyi misin, Lindy?"

"Benim bir şeyim yok!" dedim çağlık atarak. "Sadece siz bebelerin ofisimden siktir olup gitmenize ihtiyacım var!"

Üçü de donup kaldı ve duyduklarına inanamamış gibi bana baktı.

"Dışarı!"

Önce Val ve Marks çıktı ve sonra da Thomas biraz tereddüt etmesinin ardından çıkıp kapıyı kapattı ve beni yalnız bıraktı.

Takım Beş'in geri kalanı bana bakıyordu. Cam duvara yürüdüm, her iki elimin orta parmağını kaldırdım, bağırarak Japonca birkaç sert söz sarf ettim ve jaluzileri çekip kapadım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Cep telefonumun yerini değiştirip bir yandan yemek yapmaya çalışırken omzumla yanağım arasına daha iyi oturmasını sağladım. "Biraz bekleteceğim anne, sadece bir saniye," dedim sonunda telefonu dolabın üstüne koymak zorunda kalıp.

"Hoparlörden konuşmaktan nefret ettiğimi biliyorsun." Sesi havadaki baharatlara karıştı. "Liis, hoparlörü kapatıp telefonu eline alır mısın lütfen?"

"Burada bir tek ben varım anne. Seni benden başka duyabilecek kimse yok. İki elimi de kullanabilmem lazım."

"Neyse, en azından yemeğini kendin pişiriyorsun ve o her gece işlenmiş zehri yemiyorsun. Hiç kilo aldın mı?"

"Aslında birkaç kilo verdim," dedim beni görememesine rağmen gülümseyerek.

"Umarım çok kilo vermemişsindir," diye homurdandı.

Güldüm. "Anne, seni de tatmin etmek imkânsız ha."

"Sadece seni özledim. Ne zaman eve dönüyorsun? Noel'e kadar beklemeyeceksin, değil mi? Ne yemek yapıyorsun? İyi oluyor mu bari?"

Tavada kızdırdığım kanola yağına brokoli, havuç ve su ekleyip karıştırdım. "Ben de seni özledim. Bilemiyorum. Programıma bakarım, wok tavada sebzeli tavuk yapıyorum ve umarım muhteşem olacak."

"Sosu karıştırdın mı? Biliyorsun değil mi, önce karıştırmalısın ki havalanıp iyice kıvamını bulsun."

"Evet anne. Yanımdaki tezgâhta duruyor."

"Başka bir şey daha eklemedin, değil mi? Benim yaptığım şekliyle mükemmel."

Kıkırdadım. "Hayır anne. Bu senin tarifiñ."

"Neden bu kadar geç saatte yiyorsun?"

"Ben Batı Sahili'ndeyim. Burada saat o kadar geç değil."

"Fark etmez, orada da saat dokuz. Akşam yemeğini bu kadar geç saate bırakmamalısın."

"İşten geç çıkıyorum," dedim gülümseyerek.

"Üstüne fazla iş yüklemiyorlar, değil mi?"

"Ben üstüme fazla iş alıyorum. Ama zaten biliyorsun, ben öylesini severim."

"Geceleri tek başına yürümüyorsun, değil mi?"

"Yürüyorum!" dedim gıcıklık olsun diye. "Hem de üstümde sadece iç çamaşırım varken!"

"Liis!" dedi azarlar gibi bir sesle.

Yüksek sesle bir kahkaha attım ve bunun epey iyi geldiğini fark ettim. Sanki uzun zamandır gülümsememiş gibiydım.

"Liis?" dedi kaygılı bir sesle.

"Buradayım."

"Evi özledin mi?"

"Sadece sizi özledim. Babama selam söyle."

"Patrick? Patrick! Liis selam söylüyor."

Babamın odada bir yerden, "Sana da selam bir tanem! Seni özledim! İyi bir kız ol!" diye seslendiğini duydum.

Annem, "Bu hafta balık yağı içmeye başladı. Gaz yapıyor," dedi.

Sesinden yüzünü eksittiğini anladım ve bir kere daha güldüm.

“İkinizi de özledim. Görüşürüz anne.”

Serçe parmağımla bitir tuşuna basıp telefonu kapattım ve tavukla lahanayı da ekledim. Tam bezelyelerle sosu ekleyecektim ki kapı çaldı. Yanlış duyduğumu düşünüp bekledim ama kapı bir kez daha, bu defa daha yüksek sesle çalındı.

Kendi kendime, “Of hayır. Off siktir ya,” deyip ocağın altını neredeyse kapatana kadar kıstım.

Ellerimi bulaşık bezine silip kapıya koşturdum. Delikten bakınca kapıyı açmak için zincirle kilide delirmiş gibi asıldım.

Şoke olduğumu saklayamayıp, “Thomas,” diye fısıldadım.

Düz beyaz bir tişört ve bir de egzersiz şortu giymiş, öylece duruyordu. Çıplak ayaklarına bakılacak olursa ayak-kabı giymeye bile zamanı olmamıştı.

Konuşmaya başladı ama sonra vazgeçti.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum

“Burası çok hoş kokuyor,” dedi burnuyla nefes alıp.

“Öyledir.” Mutfığa döndüm. “Wok tavada sebzeli tavuk. Bol bol var, eğer açsan.”

“Sadece sen mi varsın?” diye sordu arkama bakarak.

Kıkırdadım. “Tabii ki sadece ben varım. Başka kim olacaktı ki?”

Bana birkaç saniye boyunca baktı. “Benim svetşörtümü giyiyorsun.”

Aşağıya baktım. “Ha. Geri istiyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. İmkânı yok. Sadece hâlâ giydiğini düşünmemiştim.”

"Çok sık giyiyorum. Bazen kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor."

"Ben, şey... seninle konuşmam lazım. Ofis senin bağırmanla çalkalanıyor."

"Sadece benimkiyle mi? Kadın olduğum için duygusal olan ben oluyorum, değil mi? Tipik," diye homurdandım.

"Liis, ofiste Japonca konuştun. Herkes biliyor."

Yüzüm bembeyaz oldu. "Özür dilerim. Moralim bozuktü ve ben... siktir."

"Y.Ö.A. Grove'u devreden çıkarma planına yeşil ışık yaktı."

"Güzel." Kollarımla kendimi sardım, kendimi çok yalaranabilir hissediyordum.

"Ama onu bulamadılar."

"Ne? Peki ya Sawyer? Onun Gözetmenlerin Efendisi olduğunu sanıyordum. Onun Takipçilerin Efendisi olduğunu sanıyordum. Grove'un peşindeki o değil miydi?"

"Sawyer sahada şu anda Grove'u arıyor. Endişelenme. Sawyer onu bulacaktır. Sen... Seninle kalmamı ister misin?"

Ona baktım. Yüzünde bana evet demem için yalvaran bir ifade vardı. Onun yanımda olmasını istiyordum ama bu sadece sonu tartışmayla bitecek uzun konuşmalara neden olacaktı ve ikimiz de tartışmaktan yorulmuştuk.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, bana bir şey olmaz."

Gözlerinin çevresindeki gerginlik gevşedi. Bir adım atıp yukarı ellerini uzattı ve yüzümü avuçlarına aldı. Gözlerimin içine baktığında içindeki çatışma yüzündeki ela-yeşil ikiz enginliği bulandırmıştı.

"Siktir et," dedi ve eğilip dudaklarıyla dudaklarıma dokundu.

Bulaşık bezini yere atıp tişörtünü asla bırakmamak

üzere tutmak için uzandım ama zaten gitmek gibi bir niyeti yoktu. Uzun uzun beni tattı ve dudaklarımızın birbirine geçmesinin sıcaklığını hissetti. Dudakları güçlü ve kendinden emindi ama dudaklarımı dudaklarına yapıştırdığımda aralandılar. Tam geri çekileceğini düşündüğümde bana sarıldı.

Thomas beni sanki yıllardır hasretimi çekiyormuş gibi öperken aynı anda da veda ediyordu. Birbirine geçip çarpılmış ama hâlâ kontrol altındaki özlem, hüznün ve öfke; tatlı, yumuşak bir öpücükte birleşmişti. Sonunda beni bıraktığında daha fazlasını isteyerek öne doğru eğildiğimi hissettim.

Gözlerini birkaç defa kırıştırdı. "Yapmamaya çalıştım. Özür dilerim."

Sonra da yürüyüp gitti.

"Yok... yani sorun değil," dedim bomboş koridora.

Kapıyı kapattım ve tadı hâlâ dudaklarımda kapıya yaslandım. Durduğum yere kokusu sinmişti. Dairem taşındığımdan beri ilk defa bir sığınak ya da bağımsızlığımın bir göstergesi gibi gelmiyordu. Burada yalnızdım sadece. Sebzeli tavuk daha birkaç dakika önce olduğu gibi güzel kokmuyordu. Takato'nun resmindeki kızlara bakıp o tabloyu asmama Thomas'ın yardım ettiğini hatırladım; onlar bile kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olamıyorlardı.

Ayaklarımı yere vura vura ocağa gittim, kapatıp çantamı ve anahtarlarımı aldım.

Asansörün lobiye gelmesi aşırı uzun sürmüş gibi gelince sabırsızlıkla yerimde zıplamaya başladım. Apartmandan, Thomas'ın dairesinin altından çıkmalıydım. Anthony'nin karşısında elimde bir Manhattan oturmalı, Grove'u, Thomas'ı ve kendimden esirgelediğim şeyi düşünmeliydim.

Sağa sola bakıp büyük adımlarla sokağın karşısına geçtim ama tam kaldırıma gelmişim ki büyük bir el kolumu kavradı ve beni olduğum yerde durdurdu.

"Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" dedi Thomas.

Kolumu çekip kurtardım ve onu ittim. Yerinden bir santim bile kıvıldamamış olsa da önce elimle ağzımı kapayıp sonra da ellerimi göğsümde birleştirdim.

"Tanrım! Çok affedersin! Tamamen refleksti."

Thomas suratını astı. "Liis, artık kendi başına dışarıda dolaşamazsın, Grove'un yerini öğrenene kadar olmaz."

Üç dört metre ilerimizde bir çift durmuş yeşil ışığı bekliyorlardı. Onlar dışında yalnızdık.

Rahatlayıp ofladım, kalbim hâlâ yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. "Aklına estiği gibi insanların orasını burasını tutamazsın. Sonun sarhoş Joe gibi olmadığı için şanslısın."

Thomas'ın gülümsemesi yavaşça yüzüne yayıldı. "Özür dilerim. Kapıyı çarptığını duydum ve benim yüzünden dışarı çıkma riskini göze alacağından korktum."

"Bu doğru olabilir," dedim utanarak.

Thomas kendini sıktı, az sonra söyleyecekleri daha şimdiden canını yakmaya başlamıştı. "Seni sefil etmek istemiyorum. Zaten baksan kendimi sefil etmekten başkalarına bulaşmaya vaktim kalmayacağını sanırsın."

Yüzüm düştü. "Sefil olmanı istemiyorum. Ama yaşadığımız şey tam olarak bu: Sefalet."

"O halde," dedi bana uzanarak, "hadi gel içeri gidelim. İstersen bütün gece bunun üstünde konuşabiliriz. İstersen sana tekrar tekrar açıklarım. Bazı temel kurallar koyarız. Daha önce fazla ısrarcı davrandım. Artık bunu görebiliyorum. Ağırdan alabiliriz. Karşılıklı taviz verebiliriz."

Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. "Hayır."

"Hayır mı?" dedi, yıkılmıştı. "Niye?"

Gözlerim buğulandı ve aşağıya bakıp gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağıya akmasını sağladım. "Çünkü bunu o kadar çok istiyorum ki beni aşırı korkutuyor."

Bir anda bu kadar duygulanmak beni sarstı ama bu Thomas'ta bir şeyleri harekete geçirdi.

"Bebeğim, bak bana," dedi, gözlerimiz temas edene dek başparmağıyla çenemi nazikçe kaldırarak. "Beraberliğimiz ayrılığımızdan daha kötü olamaz."

"Ama bir ikilemdeyiz. Aralıksız aynı şeyi tartışıp duruyoruz. Bunun üstesinden gelmemiz lazım."

Thomas başını iki yana salladı.

"Sen hâlâ Camille'in üstesinden gelmeye uğraşıyorsun," diye düşündüm yüksek sesle, "ve biraz zaman alabilir ama bu mümkün. Hem zaten aşta kim her istediğini elde edebilmiş, değil mi?"

"Ben seni istemekle kalmıyorum, Liis. Benim sana ihtiyacım var; aman vermeyen, asla azalmayan bir ihtiyaç bu."

Gömleğimin yanlarını sıkıp alnını alnıma dokundurdu. O kadar iyi kokuyordu ki, yoğun ve temiz. Parmaklarının elbiseme azıcık dokunması bile onun içine erimeyi istememe neden olmuştu.

Cevap vermeden gözlerinin içine baktım.

"Benim onu tamamen unuttuğumu mu söylememi istiyorsun? Onu unuttum," dedi sesi her sözcükle daha da çaresiz bir hal alıyordu.

Başımı iki yana sallayıp karanlık sokağın ilerisine baktım. "Senin bunu söylemen yeterli değil. Ben bunun gerçek olmasını istiyorum."

“Liis.” Ben ona bakana kadar bekledi. “Lütfen inan bana. Senden önce birini sevdim ama hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim.”

Kendimi ona bırakıp beni kollarına almasına izin verdim. Kendimi serbest bırakıp kontrolü bizi bu noktaya getiren güçlere verdim. İki seçeneğim vardı: Thomas’tan ayrılıp her gün onsuz olduğum için hissedeceğim kalp kırıklığıyla bir şekilde başa çıkmak ya da hiçbir tahmin, hesap veya kesinlik olmaksızın sadece inandığım için müthiş bir risk almak.

Thomas beni seviyordu. Bana ihtiyacı vardı. Belki sevdiği ilk kadın olmayabilirdim ve belki de bir Maddox erkeğinin aşkı sonsuza kadar sürerdi ama benim de ona ihtiyacım vardı. Ben ilk değildim ama son olacaktım. Bu beni ikinci yapmıyordu. Bu beni onun sonsuz aşkı yapıyordu.

Loş sokağın karşısından yüksek bir patlama sesi geldi. Arkamdaki tuğla yüzlerce parçaya bölünüp her yöne dağıldı.

Arkama dönüp yukarı baktığımda sol omzumun üstünde, tuğladaki bir delikten küçük bir toz bulutunun yükseldiğini gördüm.

“Bu da ne?” diye sordu Thomas. Üstümüzdeki her pencereyi gözden geçirdikten sonra apartmanımızla aramızdaki boş yola odaklandı.

Grove kolunu öne doğrultmuş, titreyen elinde Büro’nun verdiği tabancasıyla sokağın karşısından bize doğru geliyordu. Thomas beni koruyabileceği bir yere geçip vücuduyla bana siper oldu.

Saldırgana öfkeyle baktı. “Grove, tabancanı yere bırakırsan senin o sikik canını almam.”

Grove durakladı, aramızda sadece yirmi metre ve yola park edilmiş bir araba vardı. "Ajan Lindy'i yakalamak için binadan koşarak çıktığını gördüm, çıplak ayaklarıyla. Silahını almayı akıl ettiğini sanmıyorum. Çıkmadan önce şortuna mı iliştirdin?"

Yağlı görünümlü, kısa, şişko bir adam için fazlasıyla tepeden bakan bir tavrı vardı.

Grove'un bıyığı titredi ve gülümseyerek çürüme yolunda epey ilerlemiş dişlerini sergiledi. Demek doğrudu: Kötülük insanları içten içe kemiriyordu.

"Beni sattın, Lindy," dedi Grove küçümseyen bir gülümsemeyle.

"Sorumlusu benim," dedi Thomas, ellerini yukarı kaldırmak için kollarını yavaşça dirseklerinden bükerek. "Onu buraya getirdim, çünkü sağladığın istihbarattan şüphe ediyordum."

İki adam köşeyi döndüler ve donup kaldılar.

Biri, "Hassiktir!" dedi ve anında arkalarına dönüp geldikleri yöne koştular.

Thomas'ın vücudunun arkasına saklanıp yavaşça çantama uzandım.

Grove ateş etti ve hemen ardından Thomas sarsıldı. Aşağıya bakıp elini karnını sağ alt bölgesine dayadı.

"Thomas?" diye çığlık attım.

Thomas inlese de önümden çekilmedi. "Bundan kurtulamayacaksın," dedi Thomas zorlanarak. "Deminki adamlar şu anda polis çağırıyorlar. Ama hâlâ taraf değiştirebilirsin Grove. Bize Yakuza hakkında bildiklerini anlat."

Grove'un gözleri buğulandı. "Ben zaten ölmüşüm seni salak orospu," dedi bir kez daha nişan alarak.

Elimi Thomas'ın koluyla gövdesi arasından kaldırıp silahımı ateşledim. Grove dizlerinin üstüne düşerken kırmızı bir daire, beyaz, düğmeli gömleğinin ön cebini kararttı. Yan tarafının üstüne düştü ve sonra da Thomas inleyerek bana döndü.

"Ne kadar kötü?" diye sordum tişörtünü kaldırmak için aceleyle hamle yaparken.

Her kalp atışıyla dışarı pompalanan koyu kırmızı kanı yarasından boşalıyordu.

"Siktir," dedi Thomas dişlerinin arasından

Tabancamı pantolonumun arkasına sıkıştırırken Thomas tişörtünü çıkardı ve dertop edip yarasına bastırdı.

"Yere uzanman lazım. Kanamayı yavaşlatır," dedim, cep telefonumdan 911'i ararken.

Az önce bizi gören iki adam köşeden başlarını uzatıp ne halde olduğumuza baktılar ve tehlikenin geçtiğini görünce saklandıkları yerden çıktılar. "Abi, iyi misin?" diye sordu bir tanesi. "Polisleri çağırdık. Geliyorlar."

Sanki anlaşmışlar gibi sadece birkaç blok öteden siren sesleri gelmeye başladı.

Thomas'a bakıp gülümsedim. "İyileşeceksin, tamam mı?"

"Aynen öyle," dedi zorlanarak. "Nihayet yeniden benimsin. Bir kurşunun bunu berbat etmesine izin vermedim."

"Al şunu," dedi diğer adam tişörtünü çıkarıp uzatarak. "Şoka girebilirsin abi."

Thomas bir adım atarak tişörte uzandı ve gözümün ucuyla Grove'un tabancasını kaldırıp bana doğrulttuğunu gördüm.

"Siktir!" diye bağırdı adamlardan biri. Tepki vermeme fırsat kalmadan Thomas önüme atlayıp bedeniyle bana

kalkan oldu. Silahın ateşlenme sesi geldiğinde birbirimize bakıyorduk ve Thomas bir kez daha sarsıldı.

"Yine düştü! Galiba bu defa öldü!" dedi adamlardan biri Grove'u işaret ederek.

Thomas'm arkasından baktığımda iki adamın dikkatle Grove'a yaklaştıklarını gördüm ve ardından bir tanesi tekmeleyerek tabancasını uzaklaştırdı.

"Nefes almıyor!"

Thomas dizlerinin üstüne çöktü, yüzünde şoke olmuş bir ifade vardı ve sonra da yan tarafının üstüne düştü. Başı yüksek bir ses çıkararak kaldırıma çarptı.

"Thomas?" diye çığlık attım. "Thomas!" Gözyaşlarım görüntüyü bulanıklaştırdı.

Ellerimle vücudunu kontrol ettim. Sırtının alt kısmında bir kurşun yarası vardı, omurgasının beş santim uzağında. Delikten kan sızıp kaldırıma akıyordu.

Thomas bir şey fısıldadı ve ben de ne dediğini duyabilmek için eğildim.

"Ne?"

"Çıkış yarası," diye fısıldadı.

Önüne bakmak için onu çevirdim. Karnının alt kısmının iki yanında simetrik olarak iki kurşun yarası vardı. Bir tanesi Grove'nin onu ilk vurduğu sağ tarafındaydı ve diğeri de tam karşı taraftaydı.

"Bu temiz," dedim. "Doğruca geçip gitmiş."

Durakladım. Çıkış yarası.

Gövdemde müthiş bir acı hissettim ve aşağıya baktım. Tişörtüme kırmızı bir leke yayılıyordu. Kurşun Thomas'ın içinden geçip doğruca bana girmişti. Tişörtümü çektiğimde göğsümün sağ tarafının aşağısında, tam kaburgalarımın altında küçük bir delikten hiç durmamacasına kan aktığını gördüm.

Bulanık görmeye başlamamın nedeni gözyaşlarım değil, kan kaybediyor olmamdı. Thomas'ın yanına çökerken bir elimle onun yarasına baskı yapmaya devam ederken diğeriyle de kendi yaramın üstüne bastırıyordum.

Sirenler yaklaşacakları yerde uzaklaşıyorlardı sanki. Dünya dönmeye başladı ve karnımın üstüne yığıldım.

"Liis," dedi bana bakabilmek için dönüp sırtüstü yatarak. Teni solgun ve terliydi. "Benimle kal bebeğim. Geliyorlar."

Kaldırımın yanağımda hissettiğim soğuğu iyi geliyordu. Üstüme bir ağırlık çöktü, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir bitkinlik.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım kalan son gücümle.

Gözümün pınarından bir yaş kopup burnumu aştı ve beton yatağımıza damlayıp altımızdaki kırmızı gölde yitipti gitti.

Thomas tişörtü bıraktı ve gözleri donuklaşırken elini güçlkle bana uzattı. "Seni seviyorum."

Kımıldayamıyordum ama parmaklarının parmaklarıma dokunduğunu hissettim ve birbirlerine dolandılar.

"Dayan," dedi. Suratını astı. "Liis?"

Konuşmak, göz kırpma, korkularını dindirmek için bir şeyler yapmak istiyordum ama hiçbir yerimi kıpırdatmadım. Hayatım ellerimden kayıp giderken gözlerinde oluşan paniği görebiliyordum ama çaresizdim.

"Liis!" diye bağırdı, zayıf bir sesle.

Görüş alanıma kenarlardan yayılan karanlık kısa sürede beni tamamen yuttu. Hiçliğe gömüldüm, dinlenip huzur bulacağım bir karanlık.

Ve sonra dünya adeta patlayarak görüş alanıma girdi; parlak ışıklar, emirler, kulağımın dibinden gelen bip sesleri ve bir de sanki birileri ellerimle kollarımı çimdikiyordu.

Tuhaf sesler ismimi söylüyordu.

Gözlerimi kırıştırdım. "Thomas?" burnum ve ağzımı kaplayan oksijen maskesi nedeniyle sesim boğuk çıkıyordu.

"Geri geldi!" dedi başımda duran bir kadın.

Altımdaki beton yatak artık sıkı bir şilteydi. Beyaz oda üstümdeki spot ışığını daha da parlaklaştırıyordu.

Kan basıncım, nabzım ve kanımdaki oksijen seviyesiyle ilgili soruların cevaplandığını duydum ama hiçbir ambulans komşum, ortağım, sevdiğim adam hakkında değildi.

"Liis?" Bir kadın yanıma gelip gölgesiyle gözlerimi ışıktan korudu. Gülümsedi. "Hoş geldin."

Dudaklarım söylemek istediğim kelimeleri oluşturmaya çalıştılar.

Kadın yüzümün üstündeki saçları kenara atarken hâlâ oksijen maskeme ilişik duran torbayı sıkmaya devam ediyor, kulağımın dibinden bir tıslama sesi geliyordu.

Sanki aklımı okumuş gibi başıyla arkasını işaret etti. "Şu anda ameliyatta. Durumu çok iyi. Cerrah tamamen iyileşeceğini söylüyor."

Gözlerimi kapadım ve gözyaşlarımın kulaklarıma akmasına izin verdim.

"Bekleme odasında arkadaşların var; Val, Charlie ve Joel."

Başımı kaldırıp somurttum. Sonunda Charlie ve Joel'in Sawyer ile Marks olduğunu anladım.

"Susan az önce onlara durumunun stabil olduğunu söyledi. Biraz sonra geri gelebilirler. Dinlenmeye çalış."

Sesimin boğukluğu yüzünden istediğim kelimeler yerine anlaşılmas bir gürültü çıkardım.

“Ne?” diye sordu maskemi kaldırarak.

“Hastaneye gelenlerin ailelerini aramıyorsunuz, değil mi?” dedim kendi sesimin zayıflığına şaşırarak.

“İstemediğin sürece aramıyoruz.”

Başımı iki yana salladım ve o da yatağın diğer tarafından uzanıp burnumla ağzımın üstüne daha hafif bir maske yerleştirdi. İçeriden bir tıslama sesi geldi.

“Derin derin nefes al,” dedi ve çevremi saran aletlerin ayarlarını yapmak için görüş alanımdan çıktı. “Daha sonra üst kata çıkman gerekecek ama doktor öncesinde değerlerine bakmak istiyor.”

Etrafıma bakındım, sersem gibiydim. Gözlerimi birkaç defa, neredeyse ağır çekimmiş gibi yavaşça kırptım. Vücudum yeniden ağırlaşmıştı ve bir an kadar kendimden geçip sarsılarak uyandım.

“Oha!” dedi Val, koltuğundan zıplayarak.

Farklı bir odadaydım. Bunun duvarlarında çiçek buketlerini resmeden tablolar asılmıştı.

“Thomas nerede?” diye sordum, boğazım çakıl taşı yutmuşum gibiydi.

Val gülümseyip bir defa başıyla yan tarafı işaret etti. İşaret ettiği yere bakınca Thomas’ın derin bir uykuda olduğunu gördüm. Yataklarımız yan yana getirilip korkulukları indirilmişti ve Thomas’ın eli elimin üstündeydi.

“Bunun gerçekleşmesi için epey yukarılardan torpil yaptırması gerekti,” dedi Val. “Sen iyi misin?”

Val’a gülümsedim ama yüzü endişeyle kararmıştı.

“Henüz bilmiyorum,” dedim acıyla yüzümü buruşturarak.

Val hemşireyi çağırmak için kullanılan düğmeyi alarak bastı.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” dedi genizden gelen bir ses.

Aletin sesi o kadar kısılmıştı ki ancak güçlkle duya-biliyordum.

Val fısıldayabilmek için plastik uzaktan kumandayı ağzına daha da yaklaştırdı. "Uyandı."

"Hemşiresine haber veririm."

Val nazikçe dizimi pırpıpladı. "Stephanie az sonra ağrı kesicilerini getirir. İnanılmaz yardımcı oldu. Thomas'a âşık oluğunu düşünüyorum."

"Herkes öyle değil mi zaten?" dedi Sawyer karanlık bir köşeden.

"Hey, selam Charlie," dedim, kumandayla yatağıma doğrultarak.

Marks'la odanın zıt uçlarına oturmuşlardı.

Sawyer somurttu. "Son yirmi dört saat içinde zaten bir defa öldün. Bana kendini bir kez daha öldürtme."

Kıkırdadım ama sonra hemen nefesimi tuttum. "Kah-retsin, bu canımı yakıyor. İki tanesinin nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum. Thomas büyük ihtimalle uyandı-ğında hareket edemiyor olacak." Ona bakıp elini sıktım.

Gözünü kırptı.

"Günaydın günışığı," dedi Marks.

Thomas arunda sol tarafına baktı. İfadesi yumuşadı ve yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. "Selam." Elimini dudaklarına götürüp parmaklarımı teker teker öptü ve yanağını yastığa yasladı.

"Selam."

"Seni kaybettiğimi sandım."

Burnumu kırıştırdım. "Yok be."

Sawyer ayağa kalktı. "Ben dışarı çıkacağım. İkinizin de iyi olduğuna sevindim. İş yerinde görüşürüz." Bana doğru geldi, saçımı öptü ve dönüp yürüyerek çıktı.

"Güle güle," dedim

Val gülümsedi. "Kâğıtları imzalayacağına söz verdi."

"Gerçekten mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

Marks burnundan soludu. "Dairenin onda kalması koşuluyla."

Val'a baktım.

Omzunu silkti. "Umarım ev arkadaşı istediğini söyleyen ciddiydın."

"Zaten sadece geçici," dedi Marks. "Onu yanıma taşınmaya ikna edeceğim."

"Bisiktirol," diye patladı. Bana bakıp gülümsedi. "Sen sadece iyileşmene bak. Ben her şeyi hallederim. Hem zaten zamanlama mükemmel. Yemek yapıp evi temizlemene yardımcı olacak birilerine ihtiyacın olacak."

Marks, Thomas'a baktı. "Şansına küs, kanka."

"Ben de sana taşınabilir miyim?" diye takıldı Thomas. Rahat edebilmek için kıpırdanırken nefesini tuttu.

Val, Marks'a işaret vererek, "Gitmemiz lazım. Bırakalım da biraz dirlensinler," dedi.

Marks başıyla onaylayıp Thomas'ın yatağının ayakucundaki korkuluğu sıvazladı. "Sık dişini dostum. Kaleyi biz koruruz."

"Bunu söylemenden korkuyordum," dedi Thomas.

Marks elini Val'a uzattı ve ikisi el ele koridora doğru yürüdüler.

"Peki ya Grove?" diye sordum Thomas'a. "Bir gelişme var mı?"

Başıyla onayladı. "Marks işi hallettiklerini söyledi, aşağı yukarı aynı öyküyü kullanacaklarmış, yanlış giden bir sokak soygunu."

"Peki ya tanıklar?"

"Onu da halletmişler. Benny'nin Travis'in kısa süre

sonra kapısını çalacağından haberi yok ve Tarou da sadece içerideki adamını kaybettiğini düşünecek. Soruşturma planlandığı gibi ilerleyebilir.”

Başımla onayladım. Thomas başparmağıyla benim başparmağımı okşayınca ellerimize baktım.

“Bunu yapmamda bir sıkıntı yok, değil mi?” dedi.

“Sıkıntı ne demek, çok da güzel aslında.”

“Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

“Uyumlu yaralar.”

Yüzümde kocaman bir sırıtma belirdi.

Thomas elimi yanağına dayayıp bileğimi öptü. Ellerimizi yavaşça yatağa indirip, uyuyana dek beni görebilecek şekilde yerleşip gevşedi.

Thomas’ın bana ihtiyacı vardı. Bu beni hem mutlu hem de deli ediyordu ve hayatımızın ancak beraberken anlamlı olduğu konusunda da haklıydı. Bundan sonra ne olacağı konusunda durmadan düşünmeyi, başarılı bir ilişkinin ihtimalini ya da gerekliliklerini analiz etmeyi ve duygularımın fazla güçlü olmasından endişe edip onları dizginlemeye çalışmayı reddettim. Nihayet kalbimin kırılması riskine girmeye geçecek bir aşk bulmuştum.

Aşkın kontrol edilemeyeceğini öğrenmek için birbirimizi bulmamız gerekmişti. Tahminler, varsayımlar ve mutlakların hepsi birer illüzyondur. Ona olan aşkım; denge-siz, kontrol edilemez ve ayaklarımızı yerden kesecek kadar güçlüydü ama... işte bu aşktı. Aşk gerçektir.

Son

Her ne kadar dairemin her odasında yarı boşaltılmış kutuların olduğu o zamanların üstünden yıllar geçmiş olsa bile o organize kaosu hatırlamak beni hâlâ gülümsetiyordu. San Diego'daki ilk daireme taşındığım günlerin anıları, hatta inişli çıkışlı ilk aylara dair olanlar bile iyi anılardı ve Quantico'ya gidip UŞİSAM'ın en yeni İstihbarat Analisti olarak işe başlamadan önce eğitim alırken yaşadığım stresi atlatmama yardımcı oldular.

Tam altı ay önce rüyalarımın işine başvurdum. Ondan üç ay sonra da yeni görev yerime tayin edilmiştim. Şimdi de üstümde sabahlığım ve pofuduk çoraplarımla hâlâ California'da olsaydım giyeceğim yazlık elbisemi kutusundan çıkarıyordum. Ama onu giymek yerine termostatin ayarını bir kez daha, daha yüksek bir sıcaklığa ayarlamamak için kendime söz verdim ve yatak odamda harıl harıl yanan şöminenin yakınından ayrılmamaya özen gösterdim.

Sabahlığımın kuşağını çözerek açılıp düşmesine izin verdim ve karnımın alt kısmındaki kalın, daire şeklindeki yaraya kadar inen gri FBI svetsörtümü giydim. O yara izi bana hep Thomas'ı hatırlatıyordu. Yanımda değilken dahi yanımdaymış gibi hissetmeme yardımcı oluyordu. Aslında birbiriyle uyumlu yaralarımız olması sanki aynı göğün altında olmak gibi ama ondan çok daha iyiydi.

Bir araba evin önüne yaklaşırken motorunun sesi git-gide yükseldi ve park etmek için dönerken farlarının ışığı duvarlarda dans edip söndü. Oturma odasının öbür tarafına yürüdüm ve sokak kapısının yanındaki perdeleri aralayıp dışarı baktım.

Mahalle sessizdi ve görünürdeki tek araç şu anda evimin önüne park etmiş olandı. Komşu evlerin hemen hepsinin pencereleri karanlıktı. Yeni evimi ve yeni mahallemi sevmiştim. Benim sokağımda bir sürü genç aile oturuyordu ve her ne kadar düzenli olarak her gün okul çocukları kapımı çalıp çikolata ve peynir satmaya çalışsalar da kendimi daha önce hiç olmadığı kadar evimde hissediyordum.

Araçtan karanlık bir silüet indi ve eline bir spor çanta aldı. Sonra da farlar yeniden yandı ve araba geri geri gidip yola çıkarak uzaklaştı. Gölgeden ibaretmiş gibi görünen adam yavaşça verandama doğru yürürken terli avuçlarımı svetşörtüme sildim. Henüz gelmemiş olması gerekiyordu. Daha hazır değildim.

Basamakları çıktı ama kapıya erişince tereddüt etti.

Kilidi açtım ve kulpu kendime doğru çektim. "Bitti mi?"

"Bitti," dedi Thomas, tükenmiş gibi duruyordu.

Kapıyı sonuna kadar açtım ve Thomas içeri girip beni kendisine çekti. Tek kelime bile etmedi. Hatta nefes bile almadı.

Tayin olduğumdan beri ülkenin iki ucunda yaşıyorduk ve onu özlemeye alışmıştım. Ama kalan eşyalarının Qu-antico'daki yeni evimize teslimatını idare ettikten sonra Travis'le gidince endişelenmiştim. Görev sadece tehlikeli olmakla kalmıyordu. Thomas'la Travis birlikte, Benny

Carlisi'nin ofislerine baskın düzenlemişlerdi ve Vegas'ta organize suç bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Thomas'ın yüzündeki ifadeye bakılacak olursa pek iyi gitmemişti.

"Bilgilendirmeye gittin mi?"

Başıyla onayladı. "Ama Travis gelmedi: Doğruca evine gitti. Onun için endişeleniyorum."

"Abby'le yıl dönümleri. Onu yarın ara, gitmesini sağla."

Thomas koltuğa oturup dirseklerini bacaklarına dayadı ve aşağıya baktı. "Böyle olmaması gerekiyordu." Sanki karnına yumruk yemiş gibi nefes aldı.

"Bununla ilgili konuşmak ister misin?" diye sordum.

"Hayır."

Bekledim. Hikâyesini anlatmaya başlamadan önce hep böyle dediğini biliyordum.

"Trav'in foyası ortaya çıktı. Benny'le adamları onu yer altında bir odaya götürdüler. Tam bir saat Travis'i dövmelerini dinledik."

"Tanrım," dedim omzuna dokunarak.

"Travis epey iyi istihbarat topladı." Neşesiz bir kahkaha attı. "Benny böbürlene böbürlene bir konuşma yapıyordu ve ölmek üzere olduğunu düşündüğünden ona her şeyi verdi."

"Ve?" diye sordum.

"Geri zekâlı orospu çocuğu Abby'i tehdit etti. Travis'i öldürdükten sonra ona çektireceği işkenceleri bütün ayrıntılarıyla anlattı. Epey kanlıydı."

"Yani Benny öldü," dedim soru sormaktan çok durum tespitinde bulunarak.

"Evet," dedi Thomas içini çekerek.

“Yılların emeği ve sonunda Benny mahkeme salonuna bile gelmeyecek.”

Thomas suratını astı. “Travis üzgün olduğunu söyledi. Daha yapacak çok işimiz var. Mick Abernathy’nin Benny dışında da bir sürü mafya babasıyla bağlantısı var. Dosyayı o açıdan ilerletebiliriz.”

Parmaklarımı nazikçe Thomas’ın saçlarının arasından geçirdim. Abby’le benim bir sırrımız olduğunu bilmiyordu. Kocasının evde, tehlikeden uzakta kalması karşılığında Büro’ya babası hakkında bildiği her şeyi verecekti. Abby bu bilgiyi Travis’e yıl dönümlerinde vermeyi kabul etmişti, Travis de dosyayı San Diego’da Y-Y.Ö.A görevine terfi eden Val’a iletecekti.

“Sana eve döndüğünde eşyaları yerleştirmeyi bitirmiş olacağıma söz vermiştim,” dedim. “Kendimi suçlu hissediyorum.”

“Sorun değil. Zaten yardım etmek istiyordum,” dedi. Aklı başka bir yerdeydi. “Orada olmadığın için özür dilerim. Bu benim olduğu kadar senin de zafer anındı.” Yukarıya bakıp şişmiş karnımın üstünü kapatan svetşörte dokundu, başımıza gelen ikinci plansız şey. “Ama gelmediğin için mutluyum.”

Gülümsedim. “Artık yaramı göremiyorum.”

Thomas ayağa kalkıp beni güçlü kollarına aldı. “Artık nihayet burada olduğuma göre önümüzdeki on bir hafta boyunca, tabii üç beş gün oynayabilir, kendininkini yenden görebilene kadar benimkine bakabilirsin.”

“Artık bunu halletmek için daha etkili bir sistem geliştirmiş olmamız lazımdı aslında,” dedi Thomas kutulara bakıp suratını asarak.

“Sadece kutulardan çıkarma faslını sevmiyorsun.”

“Kimse eşyalarını kutulardan çıkarıp yerleştirmeyi sevmeyiz, taşındığı için ne kadar mutlu olursa olsun.”

“Taşındığımız için mutlu musun?” diye sordum.

“Bu işe girdiğin için mutluyum. Bunun için uzun süredir çalışıyordun.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Benden şüpheli mi vardı?”

“Bir an bile olmadı. Ama DC’deki Y-Y.Ö.A. pozisyonu için endişe ediyordum. Bebek gelmeden önce yerleşmiş olmak için ter dökmeye başlamıştım ve sen de benim buraya gelmem için pek de acele ediyormuş gibi değildin.”

“Birkaç değişikliğe uyum sağlayabiliyor olmam ana plandan vazgeçtiğim anlamına gelmiyor.”

Kaşlarını kaldırdı. “Yani plan bu mu? Seni üç ay boyunca özlemekten deliye dönmem mi? Her doktor muayenesinde buraya gelebilmek için gecelerimi uçaklarda geçirmem mi? Her telefon çaldığında kötü haber geldi diye endişelenmem mi?”

“Artık buradasın ve her şey mükemmel.”

Suratını astı. “Bu pozisyona başvuracağını biliyordum. Kendimi taşınmaya hazırlamıştım. Ama hiçbir şey dört hafta sonra arayıp hamile olduğunu söylemene hazırlayamazdı. Bunun bana neye mal olduğunu biliyor musun? Hamile kız arkadaşımın ülkenin öbür ucuna, hem de tek başına taşınmasını izlemenin? Bir de giderken bir sürü şeyi arkada bıraktın. Dehşete kapılmıştım.”

Nefes verirken bir kahkaha attım. “Neden bütün bunları bana anlatmadın?”

“Destekleyici olmaya çalışıyordum.”

“Her şey tam planladığım gibi gerçekleşti,” dedim gülümseyerek, bu cümle beni inanılmaz tatmin etmişti. “İş kaptım ve yanıma da tam yetecek kadar eşya almıştım.

Sen de işi aldın ve şimdi, el birliğiyle, eşyalarımızı yerleştirebiliriz.”

“Söz konusu ailemiz olduğunda benimle beraber plan yapsan nasıl olur?”

“Beraber plan yaptığımızda hiçbir şey olması gerektiği gibi olmuyor,” diye dalga geçtim onu dirseğimle dürterek.

Kolunu omzuma attı ve beni yan tarafına çekip serbest kalan elini yuvarlak karnıma koydu. Beraber alevleri izleyip sessizliğin, yeni evimizin ve üstüne beş yıldan uzun süredir çalıştığımız bir dosyanın kapanmış olmasının tadını çıkardık.

“Hâlâ anlayamadın mı?” dedi Thomas dudaklarıyla saçıma dokunarak. “Hayatımızın en iyi, en önemli anları hep öngörülemeyenlerin arasından çıkıyor.”

Teşekkürler

Sadece en büyük destekçilerimden olmakla kalmayıp aynı zamanda beni FBI Ajanı Andrew Thomure'yle evli olan Amy Thomure'yle de tanıştıran Kristy Weiberg'e teşekkürler.

Andrew, tahminen sana alakasız gelen sorularımı cevaplarken gösterdiğin sabra teşekkür ederim. Bana cehaletimi hiç hissettirmedin. Bütün yardımların için teşekkürler!

Her zamanki gibi, inanılmaz kocam Jeff'e sonsuz teşekkürler. Evin yürümesi için gün be gün yaptığın her şeyi, çocukları olmaları gereken çeşitli yerlere —zamanında— yetiştirmek için çektiklerini ve bunların üstüne bir de sahne arkasında yaptıklarını saymakla bitiremem. Sen benim kurtarıcısın ve sen olmasaydın asla bu kadar üretken olamazdım.

Çocuklarıma tuhaf çalışma saatlerimi anladıkları ve Anecikleri yüzüncü defa "Yapamam. Çalışıyorum," dediğinde gösterdikleri anlayış için teşekkür ederim.

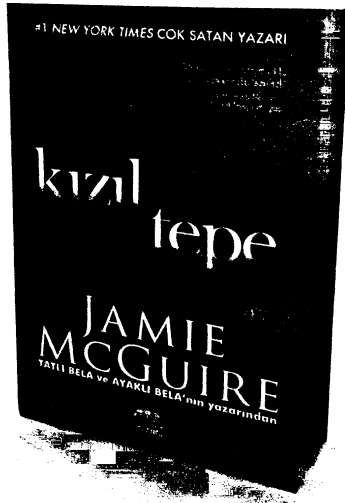
Wordsmith Publicity'den Autumn Hull'e, Unforeseen Editing'den Jovana Shirley'e, Okay Creations'dan Sarah Hansen'e ve Deanna Pyles'e teşekkürler. Hepiniz takımımın son derece değerli üyelerisiniz ve bu romanı tamamlamamda yardım etmek için gösterdiğiniz muazzam çaba için sizlere ne kadar teşekkür etsem azdır.

Yazar Teresa Mummert, Abbi Glines ve Colleen Hoover'e kendimi serbest bırakıp eğlenmeme, aklıma estiği gibi davranmama ve aptalca sorular sormama izin verdiğiniz için teşekkür ederim—Sizler benim ana üs-sümsünüz ve siz olmasanız bu hayatta kaybolur giderdim.

Selena Lee, Amanda Medlock ve Keli Smith'e sürekli beni cesaretlendirip güldürdükleri için teşekkür ederim. Kelli, kocamın ismini ödünç almama izin verdiğin için teşekkürler! Hepimizin yeniden bir araya gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Beraber geçirdiğimiz günler (Deanna'yla birlikte) gerçekten de hayatımın en güzel günleri arasında.

Love N. Books'tan Ellie'ye ve That's What She Said kitap blogundan Megan Davis'e KOCAMAN bir teşekkür. İlk iki ay boyunca onlardan aldığım yardım olmasaydı bu romanı bitirebilecek konsantrasyonu bulamazdım. Hepinize Belalı Düğün Vegas Kitap Etkinliği'ndeki yoğun çalışmalarınız için teşekkürler ve hiç tereddütsüz yardıma koşmanız için de ayrıca teşekkürler!

Sırası sonda olsa da önemi diğerlerinden az olmayan teşekkürlerimi de bana verdikleri muazzam destek ve çalışmalarımı duyurmak uğruna gösterdikleri çaba için Danielle Lagasse, Jessica Landers, Kelli Spears, ve muhteşem MacPack'a iletiyorum!

**ÂŞIK OLDUĞUNUZ KİŞİYİ HAYATTA
KALMAK İÇİN ÖLDÜRMEK ZORUNDA
OLDUĞUNUZU BİLSENİZ
NE YAPARDINIZ?**

İki kızını yalnız başına yetiştirmek için çabalayan Scarlet; evli olsa da âşık olmanın ne demek olduğunu unutmuş, tek yaşama nedeni küçük kızı olan Nathan ve tek derdi kız kardeşi ve erkek arkadaşlarıyla yapacakları hafta sonu kaçamağı olan üniversiteli bir genç kız olan Miranda...

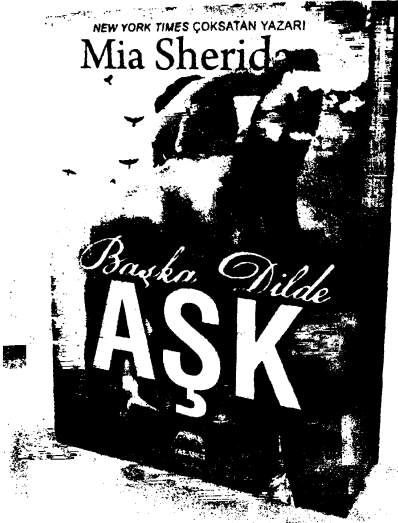
Dünyayı etkisi altına alan bir salgın patlak verdiğinde bu üç kişinin hayatı beklemedikleri şekilde kesişir ve artık tek amaçları vardır: Bu yeni ve acımasız dünyada hayatta kalabilmek.

IŞIĞIN OLDUĞU YERDE, KARANLIK DA VARDIR.

Tatlı Bela ve Ayaklı Bela romanlarıyla olay yaratan
Jamie McGuire, bu kez farklı bir seriyle karşımıza çıkıyor.

Providence Üçlemesi zevkle okuyacağınız
fantastik bir aşka sahne oluyor.

*“Sessizliği getirdin sen,
Duyduğum en güzel sestti...”*

*Başka Dilde Aşk, korkunç bir gecenin hatıralarına
zincirlenmiş bir kadının ve sevgisiyle o zincirleri
kırabilecek adamın hikâyesi.*

*Geçmişin acı yüklü izlerini taşıyan sessiz bir adamın
ve sesini bulmasına yardım edebilecek kadının hikâyesi.*

Acının, kaderin ve aşkın iyileştirici gücünün hikâyesi...